

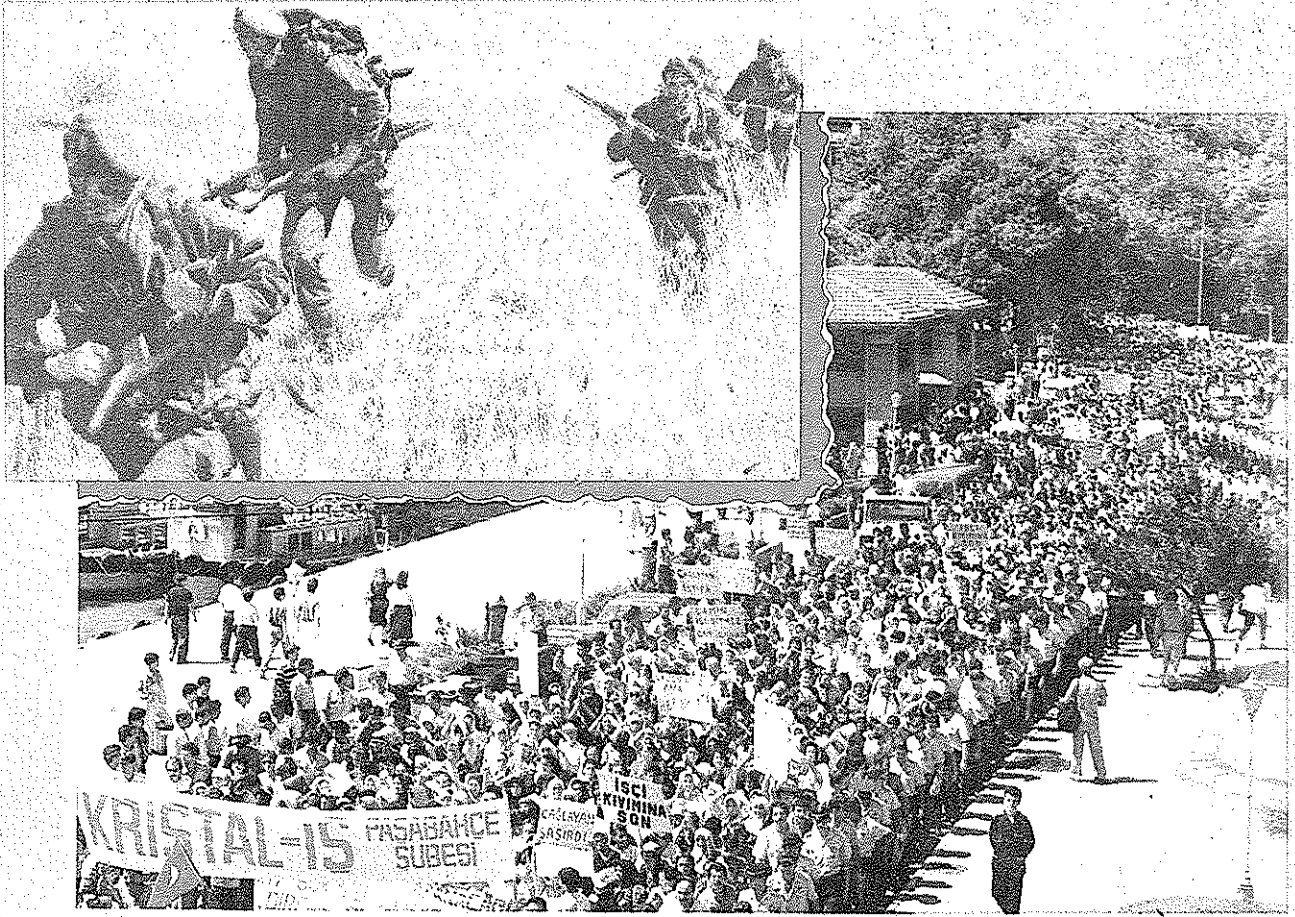
FAŞİZME, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME, ŞÖVENİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

halk DEMOKRASİSİ

Ağustos 1991, Yıl:2 Sayı: 8

Aylık Siyasi Dergi

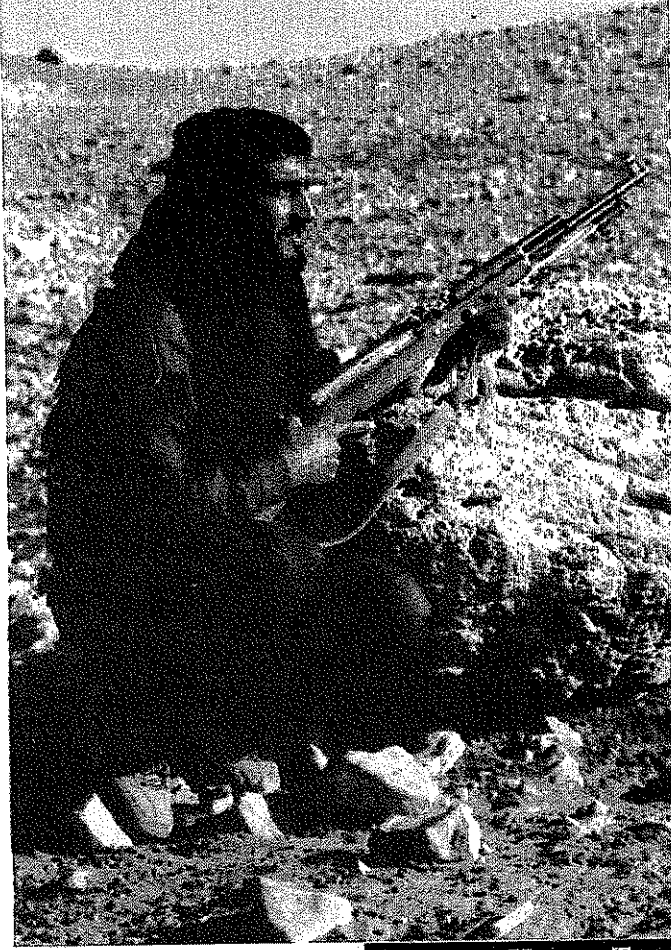
Fiyatı: 5000 TL. (KDV Dahil)

"ÇEKİÇ GÜÇ" e kapılarını
sonuna kadar açan T.C.,
SINIR ÖTESİ OPERASYONLAR
ve İŞÇİ KİYIMLARI ile
"YENİ DÜZEN"i selamladı!

KIR ÇİÇEKLERİ

Düdü küçük dereler oluşum
Akar ağır aksak
Kimi yel hızında
Kimi sel coşunda
Düdü
Yaratırken Munzur'u
Dörtbir koldan birleşip
Sekizer
Dokuzar
Onikişer gözelerle
Kimi kan'dı
Kimi şivan...
Bugün Almus'tayım, Dicle'deyim
Onbin yıllık sevda sıcaklığı
Onbinlerce tohum saçarak...
İnkâra inat
Yeşeriyor
Kır çiçekleri...

Hasan Toy

Aydın Yıldırım

Mücadele Arkadaşları Adına
A. RIZA DERMANLI
CEMAL RAKİP

halk demokrasisi

Ocak Yayınları Adına Sahibi:
Hüseyin Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hasan Ceylan

Yönetim Yeri:
Ankara Cad. Cağaloğlu Yokuşu,
Fevzibey Han No: 43/9
Sirkeci-İstanbul
Tel: 511 63 21

Dizgi
Rosa Dizgi

Baskı
Aydımlar Matbaacılık
544 76 29-30

Dağıtım
Hürriyet Dağıtım

Abone Koşulları
Yurtiçi
6 Aylık 30.000 TL
1 Yıllık 60.000 TL

Yurtdışı
Birim Fiyatı: 5 DM
6 Aylık 30 DM-15\$
1 Yıllık 60 DM-30\$

Yurtiçi Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nuruosmaniye ŞB?
Hes.No: 8983-9/AOO/01

Yurtdışı Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nuruosmaniye Şb.
Döviz Tevdiat Hesabı
Hes. No: 6338-8BU6/01

İlan Koşulları
Arka Kapak: 1.000.000 TL
Kapak İçi: 800.000 TL
Tam Sayfa: 600.000 TL
1/2 Sayfa: 400.000 TL
1/4 Sayfa: 200.000 TL

SUNU

Merhaba,

Emperyalizmin biricik özlemi olan "Yeni Dünya Düzeni"ni tükemize eksiksiz olarak yerleştirmekle görevlendirdiği egemen güçler görevlerini en iyi şekilde yerine getirmenin hummalı faaliyeti indeler.

"Çekiç Güç", PKK'ya karşı başlatılan "sınır ötesi hareket"; işçi sınıfına işçi kıyımlarıyla başlatılan saldırı ve en son olarak da seçim aldatmacası... Evet bütün bunlar, bu hummalı faaliyetin ayrı ayrı parçalarını oluşturuyor.

Ülkemizde yaşanan bu son olaylar, ezilen büyük halk yığınları ile ezen komprador burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki çelişkinin ölçütünü vermekle birlikte; egemen güçlerin kendi aralarında gittikçe derinleşen krizin ölçütünü de net olarak vermektedir.

İşte tam da bu noktada öncü ile birlikte toplumun tüm demokratik örgütlerini ve duyarlı olan diğer kesimlerini, kitlelere bütünleşme ve onları ML perspektifiyle harekete geçirme konusunda önemli görevler bekliyor.

Biz dergimizi bu görevlerin bilinciyle hazırlamaya çalışıyoruz. Buna karşın eksikliklerimizi tek başımıza bertaraf edemeyeceğimizi biliyoruz. Bunu okurlarımızla elele vererek açacağız.

Bu sayımızda ağırlığı güncelliğinden dolayı yukarıda değindiğimiz olay ve olgulara verdik.

İşçi sınıfımızın cılızda olsa direnme ruhu gösterdiği bu süreçte Paşabahçe işçilerinin uzun direnişinin ardından haklarını söke söke alması bu eylemden ders alınması açısından anlamlı düşündürücü ve sevindirici bir olaydır.

Bu olaya ilişkin yorum ve düşüncelerimizi işçi dosyası içinde diğer işçi olayları ile birlikte bulacaksınız. Ayrıca DİSK'in beraatından sonra yeniden faaliyetine başlamasına yönelik düşüncelerimizi içeren bir yazıya kısada olsa yer vermeye çalıştık.

Sevgili okur;

Geçen sayımızda yayınlamaya başladığımız "Ulusal Sorun" başlıklı yazımız hakkında DGM'ce dava açıldı. Sizlere duyduğumuz saygı bu yazı dizimizin devamının yayınlanmasını zorunlu kıldığından yazı dizimize devam ediyoruz.

İşçi ve köylü eylemlerinin yoğun yaşandığı bir dönemde önder İ.Kaypakaya'nın konuya yönelik uzunca bir yazısına yer veriyoruz.

Gelecek sayıda buluşmak umuduyla.

İÇİNDEKİLER

Başyazı.....	4
Sınır ötesi operasyon ve Çekiç Güç.....	7
İşçi Dosyası.....	12
DİSK.....	17
Komprador Egemen Sınıflar kanlı infazlarına yenilerini ekliyor.....	24
Seçim aldatmacası ve iktidar Koltuğunda Ağır Hasta: ANAP.....	26
İşçi Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika.....	31
Devrimci Basın İlkelerine Dayalı Bir Basın Hedefimizdir.....	54
Ulusal Sorun.....	55
Devlet Terörü Yasası Vuruyor.....	60
Rızgari Grubunun Şefi M.Kotan'a Yanıt.....	62
Burjuva Basında Muhtıra Haberleri.....	66
Şiir.....	69
Haberler.....	72
Okuyucu Mektupları.....	73

DÜZEN İÇİ GİRİŞİMLER, SEÇİMLER VS. TOPLUMSAL SORUNLARI ÇÖZEMEZ!

"Seçim atmosferi", "savaş atmosferi", "zam atmosferi"... atmosfer oldukça yüklü ve karışık, hava oldukça bozuk! Bozuk düzenin atmosferi bu. Havanın dingin, kımiltısız olduğu görülmemiştir bozuk düzende. Düzende hava bozuk olunca rahmet yağmaz, kan yağar, gözyaşı yağar, işkence yağar, ölüm yağar. Düzenin elebaşları kitleleri durmadan ölüme çağırıyor, soyuma çağırıyor, bir de arada sırada göstermelik seçime çağırıyor.

Aylardır herkes 600 bin kamu işçisinin toplu sözleşme döneminde olacak işçi baharı ve olayları düşünüyor. Çünkü, hükümet daha önceden tehditlerini savurmuştu: "fazla zam veremeyiz", maaşlara da, taban fi-

yatlara da işçilere de... Ama insanlar yarı aç yaşıyor, insanlar çocuklarına aş götüremiyor ve onların burdan başka yurdu yok, umudu yok işi yok! Bu ülkede yaşamak zorundalar, bu ülkede iş bulmak zorundadırlar. 200 bine çalışan genç işçiler var, maaşlar ortalama bir milyonu geçmiyor. Sizin villada bu parayla tavuk beslenebilir mi, kedi beslenebilir mi, it beslenebilir mi?! Peki biz nasıl beslenebiliriz, düşünebiliyor musunuz? Biraz ücret artışı isteyince insanlar, sizler gibi yeni emperyalist şirketlerle ortak olmuyor, yeni kazanç kaplarına ortak olmuyor, TV şirketlerine, "star"lara, "sun"lara ortak olmuyor, bir kıymıklık hayata ortak oluyor; azıcık daha in-

sanca besin lokmasına, iyi kötü bir giysiye, yeryüzünde sığınabilecek bir yere-eve ortak olmak istiyor; farkında olmadan, insanal içgüdüyle sizlere sömürebilmeniz için yeni genç köleler büyütme, beslemek için istiyorlar bunları.

Fakat beyler için ne gam. Onlar harıl harıl yeni "istikrar tedbirleri" üstünde çalıştılar. Ekmek ve özgürlük için büyük dalgalar halinde kıpırdayan kitleleri susturmanın planlarını yaptılar. Geçen kışın başında başlayıp "3 Ocak" ve Zonguldak madenci direnişiyle ortalığı ısıtan işçi yangını, birinci işçi dalgası, Körfez savaşıyla durduruldu. Ama ekonomik kriz daha da arttı ve bahar eylemlerine hazırlanan 600 bin işçinin ayak

sesleri memur kitlesini de uyarmaya başlamıştı. Bu ikinci dalga doğu rüzgarının etkisiyle ritmi büsbütün artabilir ve tufeyliye ölüm iksirini koklatabilirdi. Bu kez insanları oyalayabilecekleri yeni bir Körfez savaşı fırsatı da yok. Türkiye'yi çevreleyen coğrafya üzerinde, Türkiye'deki iktidar kadar emekçi odüşmanı, onun kadar savaş delisi iktidar bulunmuyor anlaşılmalı! Bu, emperyalist elebaş Amerikanın kuklası iktidar olmaktan kaynaklanıyor. Çevre ülkelere dönük kışkırtmalara onlar davet etmiyorlar. O yüzden bu kez, yangına içerden dolaysız bir müdahale kararı alındı. "Terörle Mücadele Kanunu" işte bu yeni halk dalgasına karşı al-lacele geliştirildi. Temmuz ayında ABD Başkanı George Bush'un gelişiyle bu kanun işletildi; faşist devlet terörü dehşet saçtı, otuzun üstünde insan ayrı ayrı yerlerde kitle halinde birkaç gecede kırıldı. Bu, halka karşı gösterişli bir gözdağı idi. Bir yandan böyle korku salmaya çalışırken, bir yandan da daha "uygar"(!) görünüşlü bir hükümetle Türk-İş'le "diyalog" kuruyor, "uzlaşma" aranıyor ve yangını yayılmadan söndürmek için bütün itfaiye tedbirleri hazırlanıyordu.

Bütün bunların hiç birisi sonuç vermedi. "Terörle Mücadele Kanunu", yangına benzin etkisi yaptı. Hükümet, Türk-İş diyalogu, "diyalogun" amacı işçiler tarafından anlaşılınca o da işe yaramadı; kitleler protesto hedefine hükümetin yanısıra Türk-İş yönetimini de koydular. Elbette

halkın başkaldırısı düzenin bellibaşlı asalaklarından olan Türk-İş sendika ağalarını da tehdit ediyor ve bunlar feodal ve komprador sınıflarla tam bir kader birliği içinde ona karşı koyacaklardır. Türk-İş yönetimi hükümetle işbirliği içinde işçi yangınına parça parça söndürmek için anlaştı ve işçileri sattı. Gene işbirliği içinde direnen işçileri işten atmaya başladılar. Ama işçiler de tavrını değiştirdiler, protestolarını direniş ve işgale dönüştürdüler. Böylece diyalog, hareketi parça parça durdurma taktiği de işe yaramadı. Halbuki kendileri için zaman daralıyor. Bush'un gelişiyle Ortadoğu'daki anti-emperyalist gerilla direnişlerini ezmek için Silopi'ye yerleştirilen ve sözde 1 Eylül'de süresi dolan "Çekiç Güç"ün maddi ve manevi hükmünden yararlanmak istiyorlar. Üstelik PKK- "ABD'yi biz vururuz" diye de tehdit etmişti. Bu yüzden biran önce yığınsal işçi hareketini yatıştırıp bunların işini görmeli ve sonra da ABD'nin öngördüğü "yeni düzen"i problemsiz yürürlüğe koymaya çalışmalıydılar. Özellikle kendilerine hep sorun çıkaran işçi hareketini bu yüzden çok önemsediler. Özal, "işçilere fazla yüz veremeyin" diye hükümeti azarladı. Danışıklı dövüşte olsa buna ihtiyaç duymaları ilginçtir. Vehbi Koç, "işçi hareketini destekleme" diye SHP Genel Başkanı Erdal İnönü'ye özel mektup yazdı. Gerçi bu mektup bir ay önceden yazılmasına karşın, İnönü her nedense ancak Paşabahçe Şi-

şe Cam direnişini ziyaret ettiği sırada açıkladı. Araları bozulunca bazı şeyleri açıklıyorlar. Hükümet işçi direnişinin yayılmasından öylesine korkuyor ki, işçi ailelerinin, çocuklarının desteğini bile polis zoruyla engellemeye çalışıyorlar. Paşabahçe Şişe Cam'ın önüne gittiğinizde, bir esir kampının önünden geçtiğinizi düşünürsünüz. Üstü dikentelli fabrika duvarlarının üstünden sarkan işçiler, ön tarafta çevik kuvvet timleri elleri tetikte düşman devriyele-ri gibi sıra sıra kuşatma safi tutuyor. Ziyarete gelen işçi ve kitle kuruluşları temsilcilerini yerlere yatırıyorlar, arıyorlar, bazılarını kan-revan içinde dövüp gözaltına alıyorlar. İşçilerin, halkın dayanışmasını, bu dayanışmanın duyurulmasını istemiyorlar. Bunun için özellikle Paşabahçe Direnişi sırasında basın uğradığı saldırı ilgi çekicidir. Direnişle ilgili haber toplamaya giden gazeteci arkadaşların kimliklerini aldılar, işçilerle konuşmasını engellediler. Üstelik "siz gazeteciler cemiyetinin üyesi değilsiniz" diye bizim arkadaşların da içinde olduğu bazı dergi ve gazete muhabirlerinin basın kartına "yasadışı kimlik" muamelesi yaptılar. Sanki gazetecilik yapabilmek için Gazeteciler Cemiyeti'ne üye olmak yasal bir zorunlulukmuş gibi. Ama bütün bunlar dayanışmayı yıldırmıyor, daha ateşli ve daha kitlesele biçimler almasına yol açıyor. Haftalardır tüm Beykoz miting yeri gibidir; işçilerin dayanışma ziyaretlerinin dışında, Beykoz'lular da kitle halinde direnişi destekliyor.

Bir yandan işçi direnişleri, bir yandan DISK'in yeniden faaliyete geçmesi tartışmaları sürüp giderken, iktidar anti-emperyalist Kürt ulusal hareketine karşı, şimdiye kadar görülmemiş bir "ezme" operasyonu başlattı. Bir sınır karakolu baskınına bahane ederek karadan ve havadan onbinlerce askerin katıldığı "sınır-ötesi" askeri bir hareket başlattı. Uluslararası tepkilere yolaçan ve "işgal" hareketi olarak değerlendirilen bu askeri saldırı, çok önceden imzalanan bir Türkiye, Irak anlaşmasına dayandırılıyor. Harekat, Kürt gerilla hareketini ezmek, sınırda geniş bir "tampon bölge" oluşturmak, sonra dönüp içteki komünist gerilla hareketini ezmek ve arkasından, egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkileri çözmek için yeni bir seçim komedisi oynamayı amaçlıyor. Harekatın başarısız olduğunu gören MÇP Genel Başkanı faşist Alpaslan Türkeş, orduyu başarısız operasyonlarla yıpratmak yerine 100 bin kişilik iyi eğitilmiş "profesyonel bir kuvvetle" müdahale edilmesini öneriyor. Anlaşılan ordunun dışında böyle teşkil edilmiş bir profesyoneller kuvveti var. Türkeş boş bulunmuş olamaz. Egemen sınıflar, savaşı daha büyük ölçüde kirli-savaşa dönüştürme eğilimindedirler. Ve bunun için faşist milisler hazır kuvvet görev talep ediyor.

Geçen sayımızda da belirtildiği gibi, Türkiye'nin mevcut idari ve askeri formasyonunda ciddi bir değişiklik yapılmadan yapılacak seçimle-

rin hiç bir anlamı olmayacaktır. Bunlar çok köklü yapısal sorunlardır ve aslında ancak demokratik bir halk devrimiyle aşılabılırler. Halbuki, yeni seçime, bütün diğer yapısal sorunları yanısıra, son derece kötü mevcut seçim kanunu ile gidileceği anlaşılıyor. Muhalefet partileriyle görüşen Başbakan Mesut Yılmaz'ın yeni seçim yasası değişiklikleriyle ilgili düşüncesi ve iki büyük muhalefet partisinin önerilerinde demokratik bir seçim kanununa dair en ufak bir belirti yok. Tersine, mesela DYP Genel Başkanı, mevcut seçim kanunu ile seçim yapılmasına "hodri meydan" diyor. Seçim kanunu ile ilgili çok komik ayrıntılar üzerinde tartışıyorlar. Canalıcı sorunlara kimse dil ucuyla bile dokunmuyor. Demokratik bir seçim için geçen sayımızda belirttiğimiz canalıcı sorunlar, onlar için önemli değil. Çünkü onlar halk iradesinin özgürce belirlenmesine asla yanaşamazlar, bu, kendi kendilerini bitirmek olur. Mevcut faşist devlet örgütlenmelerini ve yasal düzenini iktidara geldiklerinde kendileri kullanacaklardır.

Ülkemiz demokratik bir devrim sürecindedir. Toplumun baştan aşağı ivedi bir demokrasi isteği ve tutkusu sarmıştır. Köylüler, işçiler, memurlar, gençler, kadınlar, farklı dinsel gruplar eşitsizliğin, adaletsizliğin ortadan kaldırılmasını istiyor. Ve bu haksızlıkları gidermek için her gün daha fazla kendileri işe giriyor ve çözümünü bizzat kendi yöntemleriyle dayatıyorlar. Kürt ulusal hare-

keti bunun en çarpıcı örneğidir. "Artık adaletsizliklere katlanamayız!" diyorlar ve kendileri inat ve ısrarla işe sarılıyorlar. Düzenin şiddet politikası bu sorunları çözebilseydi, çoktan çözmüştü. Düzen, yeni adaletsizlikler ve haksızlıklar üretmekten ve bir toplumsal devrim gerilimini arttırmaktan başka bir şey yapmıyor. Kendisi de eşitsizlikler ve adaletsizliklerle dolu bir Anayasa, çıkarılan adaletsiz bir "terörle mücadele" yasa-sının vehametini düzeltmekle uğraşılıyor ve bunu başaramıyor. Son iptal kararının Kürt tutsakları dışlaması bunun açık bir örneğidir. Zaten toplumun özlemleriyle çatışan bir Anayasa varken, yeni faşist ve gerici yasalarla yeni sorunlar üretiliyor, onlarla uğraşılıyor ve bu kısır döngü sürüp gidiyor.

Düzen içi girişimler, seçimler vs. büyük toplumsal sorunları çözemez. Toplumsal sorunlarımızın bunaltıcı atmosferi ancak halkın devrimci kuvvet ve kudretiyle artırılabilir ve yaşanabilir hale getirilebilir. Bütün umut ondadır. Barışın, adaletin, tüm güzelliklerin ipuçları onun kavgasındadır.

"ÇEKİÇ GÜÇ" VE SINIR ÖTESİ OPERASYONLAR ÇÖZÜM DEĞİL!

Ali Çetinkaya

Emperyalist Lider Bush'un 'ziyareti' sonra Özal'ın "Bush'la görüştim, Bush'ta bizi destekliyor. Teröristleri ininde vura-cağız" açıklamasından sonra TC. Türkiye ve T. Kürdistanındaki katliamlarıyla yetinmeyip Irak Kürdistanına girerek katliamlarına bir yenisini daha ekledi.

Temmuz ayı sonlarında yapmış oldukları son bakanlar kurulu toplantısında, I. Kürdistan'na askeri hareket kararı alan TC. uygun zemin kol-luyordu. Ağustos'ta alıkonan bir grup turist ve 4 Ağustos günü Şemdinli'ye bağlı Samandağ karakoluna PKK tarafından düzenlenen baskın; hareket için, daha doğrusu işgal

harekatı için gerekçe oldu. Her iki olayı bahane eden TC. ordusunu 4 Ağustos sabahı harekete geçirdi. F-4, F-104, F-16 ve Fantom savaş uçakları ile yüzlerce kez Irak Kürdistan halkının barındığı köyleri ve Saddam zulmünden kaçarak hayat-

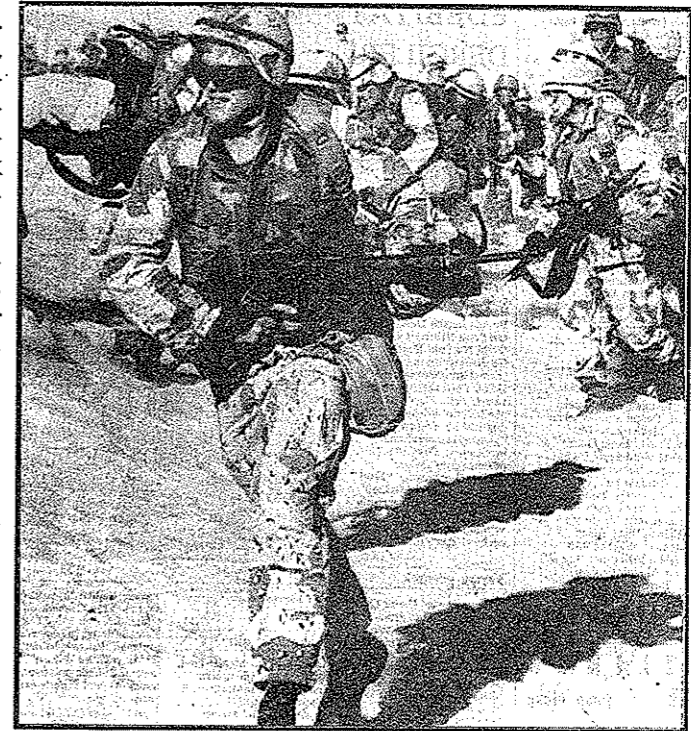
larını çadırlar içinde idame ettirmek zorunda kalan kürt halkını bombaladı. Savaş uçaklarının attığı yüzlerce Napalm, Misket ve Kazan bombasından sonra Puma helikopterleri, 40

şısı koyan PKK gerillaları ve diğer paşmergelerde katliamın hedefi oldular.

Emperyalist Lider Bush'un ziyareti sonrası başlayan katliamlar ve arkasından "Çekiç güç"ün Apache helikopterleri ile PKK'ya karşı başlatılan "operasyon"lara katılması tesadüfü değildi.

Emperyalistlerin "yeni düzen"leri için başlattıkları "düzen"leme saldırılarının küçük çaplı bir devamıdır. Filistin sorununun Filistin halkının temsilcilerinin katılmadığı bir "Uluslararası konferans"ta "çözüm"lenmesini gündeme getirdikleri bir dönemde, ABD emperyalistleri Filistin sorununuda aşarak orta-doğuda gündeme tüm ağırlığı ile oturan Kürt sorununuda böylece yavaş yavaş

"çözüm"lemek istiyor. ABD destekli sınır ötesi saldırının değerlendirilmesine geçmeden önce, ABD Emperyalizminin dünya Jandarmalığına soyunduğu bu süreçte, RSE Emperyalistlerini de yedekleyerek, Nika-

ragua ve Doğu Avrupa'da başlatılan, Granada, Panama ve Liberya'da devam ettirilerek, "Körfez Savaşı"nda alçakça uygulanan, teorik açılımı "Baker planı" veya "Yeni Dünya Düzeni" olarak ifade edilen bu alçakça "düzen"lemelere kısaca değinmek gerekiyor.

NEDİR "YENİ DÜNYA DÜZENİ"?

ABD Emperyalizminin dünya pazarına hakim olma mücadelesinin teorik açılımı olan "yeni dünya düzeni" tezi; genel olarak kapitalist emperyalist ekonominin iflasının bir başka biçimiyle anlatılmasına dayanmaktadır. "Yeni Dünya Düzeni" Emperyalizmin gerici kan emici askeri yöntemlerinin bölgesel savaşlarla sürdürülmesinin ifadesidir.

Ekonomik Olarak; ABD tekel-leri büyük açmazlar içerisine düşmüş durumdadır, ABD'li "ekoomist"ler dahi, artık ABD'nin iç ve dış borçlarının ödenemeyecek düzeye geldiği ve bu borçları ödemeninde mümkün olmadığını gizlemiyorlar. Oysa, ABD'nin istediği dünyayı kendisi için "dikensiz gül bahçesi"ne çevirmektedir. Bunun içinde ABD Emperyalistlerine bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki işbirlikçi, uşak iktidarları ayakta tutmaya daha fazla önem vermektedir. Çünkü sömürünün aslan payını bu ülkelerden almaktadır. Hatta öyleki; ABD Emperyalistleri karşı "ufak" bir karşı çıkma dahi, müsamaha göstermemektedir. Panama'da kendi uşağı olan Noriega'nın başına gelenler bunun en somut örneğidir.

Dünya pazarlarına hakim olabilmek için, ABD'li emperyalistler ellerindeki pazarları koruma, yeni pazarlar kapma uğraşı içindedirler. Ancak burada çok açık bir durum ortaya çıkmaktadır. Dünyadaki emperyalist ülke sadece ABD değil; o nedenle de emperyalizmin yaşamasının temel gereksinimi olan pazar, bütün emperyalist ülkelerin istem, kazanım ve yaşam kaynağıdır. Özellikle Japon emperyalizminin ikinci paylaşım savaşından bu yana "istikrarlı" gelişim göstermesi, ABD ve diğer emper-

yalist ülkelerin pazarlarına girmesi, ABD emperyalistleri için tehlike sinyalleri vermektedir. "Yeni-gelişen" bir diğer emperyalist ülkede Almanya'dır.

Almanya'nın birleşmesi ile birlikte gücünü aktaracağı alanlar gerekiyor ve bunun içinde yeni pazarlara ihtiyaç duymaktadır. Aynı şekilde Fransa ve İngiltere'de Japonya ve Almanya'nın ekonomik gücüne erişmemiş olsa da aynı emelleri beslemekte, ABD ve RSE ile birlikte bu "yeni düzen"den pay kapmaya çalışmaktadırlar. Son "körfez savaşı"nda İngiltere ve Fransa'nın askeri katkıları bu çabanın ürünüdür. Özellikle İngiltere'nin Japonya ve Almanya'nın "körfez savaşı"nda yaptıkları ekonomik katkıları, silah ve asker gücü ile dengelemeye çalışmaları bundandır. Günümüzde emperyalistler arası çelişkiler "göreceli" olarak yumuşamış görünmesine rağmen, esas olarak pazar dalaşı, paylaşım ve çıkar ilişkilerinden dolayı kaçınılmazdır.

Güçlenen Japon ve Alman emperyalizminin pazar paylaşımındaki "adil olmayan", "pastanın eşit dağıtılmadığı" türü gerçeklerle dünyayı yeniden bir paylaşım savaşına dönüştürmeleri fazlaca abartılı bir yaklaşım değildir.

Nitekim, emperyalistlerin paylaşım için üzerinde durdukları en önemli çıkar alanı olan Orta-doğu'daki gelişmeler bunun en somut örnekleridir. Bunun böyle olmasında kaçınılmazdır. Çünkü dünya petrolünün çok büyük bir bölümü orta-doğu'dadır ve bu petrolede bütün emperyalistlerin ihtiyacı vardır.

Şöyleki; en büyük petrol üreticisi ülke durumunda olan ABD bile 2000'li yıllarda petrol ihtiyacının %25'lik bölümünü orta-doğu'dan sağlamak zorunda kalacaktır. Aynı şekilde petrol ihtiyacının %40'lık bölümünü orta-doğu'dan karşılayan Japonya ve yine orta-doğu petrolüne büyük ihtiyaç duyan Avrupalı emperyalistler için orta-doğunun önemi açıktır. Japonya ve Almanya ile üretimde rekabet etmekte zorlanan ABD'nin bunu orta-doğu petroleri ile kapatarak, bunu onlara karşı bir şantaj silahı olarak kullanması beraberinde bir dizi çelişkileri de ge-

tiyecektir. Irak Kürdistanı'nın ABD desteği ile işgal edilmesine Almanya'nın gösterdiği tepki ve bu konuda oluşturmaya çalıştığı bağımsız politika ile RSE emperyalistlerinin bu işgale "dengeleri bozuyor" diyerek iüraz etmesi bu çelişkilerin kaçınılmazlığını doğrulamaktadır. Burada yeri gelmişken bir soruna kısaca değinmek gerekiyor. Kuzey Kürdistan'ın işgaline, ulusların hak eşitliği ve KKTH ilkesi temelinde değil, "dengeleri bozuyor" diye iüraz eden RSE'lerine "sosyalist" demeye devam eden naylon "komünist" ve "sosyalist" parti ve gruplar, özellikle de bir takım "kürt" grupları— bunu nasıl açıklayacaklar acaba? "Körfez savaşı"ndaki iki yüzölçümü nasıl açıkladıysalar(!) yine öyle açıklayacaklarından eminiz! RSE'leri biz Sosyalist değiliz diye bas bas bağırırken, bu uşakların hala onların "sosyalist"liklerini kanıtlamak için devam ettirdikleri mide bulandıran "teoriler"inin artık hiç bir hükümünün kalmadığını belirttikten sonra konumuza devam edelim.

Avrupalı emperyalistlerin doğu bloku ülkelerine karşı birlikte başlattıkları zoraki pazar ortaklığının — çıkar ilişkileri yüzünden — yeri ni pazar kapma yarışına bırakacağı kesindir. Ayrıca RSE'leride — hızlı kesilmiş görünmesine rağmen — Doğu Avrupa Ülkelerindeki yeniden paylaşımından en az zararlı çıkmaya çalışmakta, ayrıca Uzak-doğu, Latin-Amerika ve Orta-doğu'da pay peşinde koşarak ABD ile birlikte dünya patronluğuna soyunmaya devam etme çabasındadır.

Bütün bunlar göstermektedir ki; Her ne kadar emperyalistlerarası ilişkiler "dost" olarak lanse edilse de, kuzu postuna bürünmüş kurt misali bir dalaşım kaçınılmaz görünmektedir. Sermayenin sürekli yoğunlaşarak pazar araması, metaların pazara yönelik üstün teknolojilerle üretilmesi... bunları kullanımı ve tüketim için pazar bulmaları, çatışmanın/çelişkilerin özünü oluşturmaktadır. Bu gün dünyanın Jandarmalığını elinde tutan ABD emperyalizmi olgusu bir yana, gelişen ve güçlenen Japon ve Alman emperyalistlerinde dünyanın pazar paylaşımında söz ve karar sahibi olma isteği, daha

belirgin olarak kendini göstermektedir.

Siyasi olarak; ABD emperyalistleri dünyadaki her türlü gerici-liğün, koruyucusu, kurtarıcısı ve baş destekleyicisi durumuna gelmiştir. Dünyanın neresine bakarsanız bakın, cuntacı, gerici, faşist, feodal... iktidarların arkasında ABD emperyalistlerini görürsünüz. Siyasal gericiliğine tekabül eden emperyalizm girdiği ülkelerde en gerici sınıflarla işbirliğine girmekte ve bu iktidarlarda cebir yoluyla ayakta tutmaktadır. ABD emperyalistleri, Şili'den Arjantin'e El Salvador'dan Nikaragua'ya, Panama'dan Haiti'ye, Nijerya'dan Mısır'a, Suudi Arabistan'dan İsrail'e,

Emperyalizme ekonomik olarak bağımlı olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde siyasal bağımlılık kaçınılmaz olur. "Yeni Dünya Düzeni" adıyla lanse edilen ise, ABD emperyalizminin çıkarları için her türlü yolun mübah olduğu gerçeğine dayanmaktadır. Gizlilikten öte, açık politikalarla, tüm dünyanın gözü önünde pazarlıklar, paylaşımlar, işgaller, savaşlar... yürütülmektedir. ABD emperyalizmi siyasi kararlarda da tek söz sahibi olma istemindedir. Özellikle körfez savaşında bu tutum daha açık bir biçimde kendini gösterir. Beyaz Saray'dan savaşın seyrine ilişkin yada sonuçlandırılması noktasında bir açıklama yapılmadan,

var ise nerede bir faşist diktatör var ise, nerede bir kan emici iktidar var ise, mutlaka o iktidarların ardında CIA'nın, Pentagon'un rolü vardır. Amerikan büyükelçileri, askeri ateşeleri, ticari temsilcileri, kültürel temsilcileri... ile, buldukları her ülkede, adeta bir örümceğin ağını örmesi gibi, dört koldan ülkeleri sarmaktadırlar. Yarı-sömürge... ülkelerdeki uşak iktidarları kendilerine daha fazla bağımlı kılma, sömürüyü arttırma, ülkenin yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarını çalma, tarihsel-kültürel sanat eserlerini hayasızca çalmaya kadar varan görevlerinin yanı sıra, esas olarak da, askeri istihbarat, darbeler düzenleme, sui-

Türkiye'den Kuveyt'e, Güney Kore'den Filipinler'e... kadar uzanan geniş bir çıkar ağı içerisinde, ABD emperyalizmi kendisine bağımlı uşak iktidarların bulunduğu, bu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde darbeler düzenlemekte, iktidarlar değiştirmekte, kompolar kurmakta ve işgaller gerçekleştirmektedir. Bugün Birleşmiş Milletler'de artık ABD emperyalizminin işgal, komplo, saldırı, cunta, savaş... türü haydut politikalarının onaylandığı bir büro durumundadır. ABD emperyalizmi istediği her türlü kararı çeşitli "zorluklar" çıkarılmış olsada, sonuçta istediği biçimde hareket etmesinin olanağını Birleşmiş Milletlerden "onay"latacak "hukuk"a uygun hareket etmektedir. "Düne" kadar istediği her ülkeye "giremeyen", daha çok CIA, PENTAGON faaliyetleri ile sonuçlar almaya çalışan ABD emperyalizmi bu gün artık daha rahat hareket etmenin zeminini yaratma çabası içindedir.

diğer koalisyon üyeleri açıklama yapamadılar. Çünkü siyasal kararlar ABD'nin tekelinde bulunmaktadır.

Askeri olarak; ABD emperyalizmi, dünyanın en gelişmiş teknolojisiyle donatılmış en "güçlü" ordusuna sahip durumdadır. Dünya pazarlarına hakim olma gücünü bu ordudan almaktadır. ABD emperyalizminin ekonomik ve siyasal "güçlülüğünün" ayakta kalması ve en güçlü dayanağı Amerikan ordusudur. Hiç bir hukuk, kural, kaide ve insana özgü değer taşımayan Amerikan ordusu, ABD emperyalizminin işbirlikçi ve uşaklarının iktidarda bulunduğu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde; bu uşak güçleri zorla iktidarda tutabilmek için her türlü yöntemle başvurmaktadır. Darbeler, kompolar, suikastlar, işkenceler, katliamlar... ABD ordusu ve gizli teşkilatı CIA'nın etkinlik ve çalışma alanlarının başında gelmektedir. Nerede bir askeri cunta

kastler yapma işkenceler yetiş-tirme, katliamlar düzenleme... gibi misyonlarla yüküldür. Amerikan ordusu. İktidarı sallanan ve gelişen muhalefetle ayakta kalması güçleşen uşakları için sonuna değün iktidarda tutma çabası harcarken, emperyalizmin doğası gereği de, "tek at'a oynamama" kuralıyla, uşak iktidarlara 'muhalefet'miş görüntüsüyle yeni uşaklarda her zaman öncelikle önem ve değer vermek, yöntemleri arasındadır. Filipinler'de Marcos'un yerine Acino, Arjantin'de Videla yerine Carlos Menem, Türkiye'de Demirel yerine Erim, Evren yerine Özal...vb. daha nice diktatörler bu "ince politika" sonucunda, ABD emperyalistlerinin istem ve onaylarıyla koltuklarını yenilerine bırakıyorlar. Kimileri göstermelik "seçim"lerle, kimileri de "zora" dayalı "muhalefet"le Amerikan emperyalizminin çıkarlarına ters düşüğü, sömürünün ana kaynağını oluşturan yarı-

sömürgelerin... talan edilmesinin tehlikeye girmesi durumunda, "kurtarıcı", "kollayıcı", "barışı sever", "demokrasi kahramanı", "özgürlük aşığı", "anti-ihkacı"... politikalarla dünya sahnesine çıkmakta; soykırımcı, katilamcı, işgalci, darbeci... yüzünü de bu yanıla "gizlemeye" çalışarak, ordusuna saldırı zemini yaratmaktadır. Bununla da yetinmeyerek, diğer emperyalist ülkelerle de yer yer anlaşarak, ortak hareket etmenin —ortak çıkarlar gereği— koşullarını da yaratmaktadır. En modern, en gelişmiş, teknolojinin "en üst" düzeye vardırıldığı savaş araçlarıyla ordusunu donatmış durumda Amerikan emperyalizmi. Uzaya yerleştirilen ve bir kaç metre yerin altındaki sığınakların içindeki malzemeyi dahi tespit eden uydular, en son geliştirilmiş radarlara yakalanmayan Sheath savaş uçakları, B-52 bombardıman uçakları, Apache helikopterleri, filoları, adeta yüzen ada görünümündeki savaş gemileri, Curise, kıtalararası balistik füzeleri, nükleer ve kimyasal silahları.. ile adeta silahlarla gırtlığına kadar doldurulmuş bir emperyalist ülkedir Amerika. Bu kadar gücüyle de yetinmemiştir Amerikan emperyalistleri, NATO gibi "çok güçlü" askeri bir organizasyonun da mimarıdır. NATO sayesinde kendine bağımlı ülkelerin hemen hemen hepsinde de Amerikan Askeri Üsleri var ve bunların esas görevinde, yarı sömürge.. ülkeleri ve iktidarındaki uşakları koruyarak, esas gücünün kaynağı olan bu ülkelerdeki yeraltı yerüstü zenginlik kaynaklarını uzun vadede sömürmek. Dünyanın hemen hemen her yerinde askeri üsleri, uçak gemileriyle tam bir jandarmalık yüklenmiş durumdadır Amerikan ordusu. Bu süreçte de gündeme sokmaya çalıştığı ve yapmak istediği; karakol kabiliyeti yüksek, teknik gücü gelişkin ve anında müdahalelerde bulunabilecek "yeni" askeri organizasyon. Çevik Kuvvet'in daha güçlendirilmiş, geliştirilmiş ve modern tekniklerle üretilen savaş makinalarıyla donatılmış vurucu bir gücün yaratılması. Çıkarlarına ters düşen tüm dünyadaki hareketlere anında müdahale edebilecek ya yarı-sömürge... ülkelerde yada stratejik önemi olan bölgelerde bu güçlerini

hazır halde tutmak. Körfez Savaşındaki edinilen tecrübelerle, müdahalenin anında yapılamayışı, bölgede sürekli askeri gücün "yetersiz" olması ve bir hareketin oluşumunda ayları bulan taşınma, yerleşme, barınma... türü gerekçelerle "yeni " arayışların gerçek kaynağını bu politikalar teşkil etmektedir...

Kültürel olarak Amerikan emperyalizmi: dünyada adeta kültür, sanat, edebiyat.. dallarında gericiğin, yozlaşmanın, soysuzlaşmanın kalesi olmuş durumdadır. Gerici ve emperyalist bu yoz kültür, adeta insanlığa zoraki empoze edilmek isteniyor. Uydu yayınlarıyla çok kanallı özel televizyonları, toplumsal içerik, sanatsal değerler, estetik ve güzellik normlarının zerresi bulunmayan ve dünya sinemasının "merkezi" olarak nitelenen Hollywood filmleri, basın-yayın olarak bir kaç tekelin elinde toplanmış gazete dergiler, uyuşturucu, seks, cinayet, mafya... kitapları ve video filmleri... Amerikanın her türlü sorunda "haklı", "doğru", "adil", "barışçı"... imajlarıyla adeta bir "Amerikan Rüyası" özlemi yaratmaya çalışan ve dünyaya sunan emperyalist yoz kültür. Bağımlı, ülkelerdeki

kültürel-sanatsal ve tarihi eserleri çalan; "hukuki" düzenlemelerde çalışıldığı ülkeye iadesini engellleyen, soysuzlaşmış emperyalist ülkedir Amerika. İnsanlığın ortak malı olan kültürel varlıklara verilen değer, çalma, cırpma, parçalama, yoketmeyle... kendini göstermektedir. Emperyalist-yoz "kültürde". İnsana her türlü değerlerin ayaklar altına alındığı, toplumun bireycileştiği ve bu bireyciliğin en uç noktalarına vardırıldığı insanını insanı yabancılaştırıldığı, bir toplumsal kaosun oluşturulduğu, çöküntüye uğramış, çürümüş, kokuşmuş... "değerlerin" (!) hakim olduğu bir toplumsal yapıdır "Amerikan Rüyası". Dakikada 5-6 cinayetin işlendiği, 3-5 soygunun yapıldığı, 4-5 tecavüzün olduğu, tonlarca uyuşturucunun tüketildiği bir toplumsal yapılanmadır. Varlığını sürdürdüğü ve bu soysuzlaşmanın giderek arttığı bir "Amerikan Rüyası" sunuyor insanlığa ABD emperyalizmi. Kumarın devlet eliyle düzenlenip, hukuki olarak korunduğu, rüşvetin, yolsuzluğun,skandalların, açlığın, sefale-

tin... kol gezdiği bir "Amerikan Rüyası" sunuyor dünyaya ve bağımlı, yarı-sömürge.. ülkelere, ABD emperyalizmi...

Görülmemiş ikiyüzlülüğüyle de "barışı" sağlama, "adaleti" yerine getirme, "zayıf-küçük ülkeleri koruma:" edasıyla ortadoğuda körfez savaşının başlattı Amerikan emperyalizmi ve gerici koalisyon. Savaştan galip çıkmanın avantajıyla, dünyaya "yeni" bir çeki düzen vermenin teorisini ortaya attı ABD emperyalizmi. Adına da "Yeni Dünya Düzeni" diyorlar. "Yeni Dünya Düzeni" dikensiz gül bahçesi özlemidir istemidir. Daha açık bir deyimle ifade etmek gerekirse; emperyalizmin "dışında" gelişecek her türlü hareketi "boğma-yoketmenin", siyasal, ekonomik, askeri: düzenlemelerini oluşturmak. Dünyanın neresinde olursa olsun, Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri, Demokratik Halk İktidarlar, Sosyalizm ve Altın Çağ'a kavuşma savaşlarını yoketmenin teorik anlamda açılımı olan "yeni dünya düzeni"nin pratik olarak işlerliğini sağlayabilmenin yollarını aramaya yönelmiştir Amerikan Emperyalizmi. Kendisi ve uşaklarının çıkarları için tehlikeli olarak nitelendirildiği hareketleri kanla, zulümle, katliamlarla: bastırmanın süreci içindeki ABD Emperyalizmi yaşadığımız süreçte ortadoğu haritasının yeniden çizimi hesapları içindedir.

Ortadoğu halklarının iradeleri, istemleri dışında dayatılan bu "yeni çözümler", çözümsüzlüğüde beraberinde getirerek, yeni haksızlıkların, çatışmalarında temelini oluşturmaktadır. Irak Kürdistan'ının TC'ye işgal ettirilmesinde ABD Emperyalistlerinin bu alçağa "yeni düzen" politikalarının bir sonucudur.

"Yeni Düzen" için TC'ye verilen rol; ortadoğuya karşı ileri karakol olmak, ve Irak Kürdistan'ını işgal!

ABD'nin "yeni düzen"i için TC'nin ileri karakol olarak kullanılması senaryoları yeni değil. Bilindiği gibi TC ordusunda içinde yer aldığı "Çekiç Güç" adlı Nato ordusu, sözde Irak Kürdistan'ını koruma bahanesiyle Silopi'de konuşlandırıldı. Ama aradan henüz bir ay bile geçmeden, "korumak

için" (!) konuşlandırılanlar bizzat katliama başladılar. 3-5 bin arası askerin yer aldığı açıklanan bu "Çekiç Güç"ün gücünü bu bununla sınırla olmayacağını anlamak için fazla akıllı olmaya gerek yoktur. Silopi'nin yanı sıra, Diyarbakır-Erhaç ve Batman havaalanları da "Çekiç Güç"ün hizmetindeydi. Ayrıca ABD'nin İncirlik Hava Üssü ve 6. filosu ile Ortadoğu'daki askeri üslerinin bu işin dışında tutulacağını sanmak aymazlıktır. Ortadoğu'ya yönelik olarak düzenlenen askeri güç; Çevik Kuvvet'in" daha güçlendirilmiş, geliştirilmiş ve modern tekniklerle üretilen savaş makinalarıyla donatılmış vurucu bir gücün yaratılmasıdır.

Bugün Ortadoğu'da Kürt sorunu, Filistin sorunuyla birlikte emperyalizm için bir "çıban başı" durumundadır. ABD emperyalizmi çıkarlarını dayattığı gelişmelerin en yoğun biçimde yaşandığı kendileri için böylesine hayati önem arzeden bir bölgede kendi denetimleri dışında gelişebilecek bir Kürt hareketine seyirci kalamazdı. Loş koridorlarda oynanan diplomasi oyunları bazen bu "denetim"lerin sağlanmasına yetmeyebiliyordu. Böyle durumlarda "koruma"lar yerini katliamlara bırakırdı. Emperyalizmin bu alçağa kuralı Irak Kürdistan'ındaki milliyetçi Kürt önderliğin yardımıyla dünyanın gözü önünde katliam boyutunda bir kez daha yaşandı.

ABD orta-doğu'ya Kuveyt'i kurtarmak için değil, yerleşmek için geldi. "Körfez Savaşı" boyunca kendi halkına güven yerine, ABD'ye güvenerek yanıtı ata oynayan feodal-milliyetçi önderlik, bu ihanetinde ısrar ederek; bu kezde "çekiç güc" gelsin diye ABD ve "hamisi" Özal'a teslimiyet yolunu seçti. ABD bir yandan orta-doğuyu parsellerken bir yandan da, çekiç güc'le özelde orta-doğu, genelde ise dünya halklarına tehditler yağdırmakta, Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde gelişecek sosyal ve ulusal kurtuluş

mücadelesi veren halklara bundan vazgeçmeleri mesajı vermektedir. Çekiç Güc'ün en önemli görevi komünist ve devrimci güçleri ezme olacaktır.

Bölgedeki uşak iktidarlarla anlaşarak, yeni düzenlerine ses çıkarmadıkça "yardım" sözü verip, kendi iç muhalefetlerini ezme emri veren ABD emperyalizminin bu emirlerine önce TC uymuş arkasından ona Terörist devlet olmaktan "kurtulan" Suriye katılmıştır.

TC. daha dün İstanbul'da, Diyarbakır'da kısacası, ülkenin bir çok yerinde yoğun ve sistimli katliamlara girdi. Bütün bunlara hep birlikte şahit olduk. Her zamanki gibi, Diyarbakır'da genç-yaşlı demeden, 14 yaşındaki çocuklar bile katledildi. Hiç kuşkusuz komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sömürü düzenlerini koruyabilecek için, dün olduğu gibi bugün de yanında katliamlara başvuracaklardır. Bu durum anlaşılabilir bir giz değildir. Çünkü zulme ve sömürüye dayanan bir düzen ancak şiddet ile ayakta tutunabilir. Kitleli katliamların esas nedeni budur işte.

Komprador patron-Ağa devletinin Irak Kürdistan'ına yönelik daha önceki yıllarda da bir dizi askeri operasyonları olmuştu. Ancak 4 Ağustos'ta başlatılan hareket ise, işgale dönüşerek, nispeten uzun bir süre alacağı benziyor. Mevcut veriler ve harekate neden olan gerçek sebeplerde TC ordusunun hareketini işgale dönüştürerek sürdürmesi belli bir süre kalıcı olacağını kanıtlamaktadır. Harekatin nedenleri ve bu günkü bölgedeki şartlar (emperyalistlerin bölgedeki durumu, "çekiç güc" ün varlık nedeni vs.de) değerlendirildiğinde —en azından bu hareketin amaçları açısından— olay, daha önceki benzeri hareketlerde nakarat şeklinde tekrarlanan Kerkük ve Musul'un ele geçirilmesi olayı değildir. Çünkü emperyalistler, oldukça zengin petrol yatak-

larına sahip olan Musul ve Kerkük gibi yerleri uşaklarına bıkmaz, bu zenginlikleri denetimlerine almak için kullanıp, sadece biraz kemik yalamalarına izin verirler.

ABD'nin tampon bölge konusunda Talabani-Barzani ve Özal üçlüsü ile temasları da bu niyeti doğrulamaktadır. Bir gerekçe ile —Saddam'ı yıkmak gibi— Irak Kürdistan'ında kukla bir tampon bölge kurma ihtimali uzak bir ihtimal değil. Bütün bu hizmetlerin karşılığı olarak TC'ye hiç bir uluslararası tepki ile karşılaşmama garantisi ve radikal kürt hareketini boğma, sonrada dönüp içerdeki komünist gerilla savaşını kanla bastırma ve arkasından Paşabahçe direnişi ile doruğa çıkan işçi direnişi ile devrimci halk muhalefeti bastırma izni vermektedir.

Bütün bunlar tamamlandıktan sonra Özal'ın ANAP'ı eski MHP'li faşistlerin bir araya toplandığı Mesut Yılmaz ekibi ile seçime gitmeyi hedeflemektedir. Bu arada Özal Türk şövenizmini körükleyerek, Türk ve Kürt halkını birbirine düşman ederek oy alma hesaplarında yapmaktadır. Son "tecil Yasası" ile Kürt devrimcileri zindanlarda tutulurken, Türk solundan devrimcilerin salıverilmesi bu amaca hizmet etmektedir.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız faşist iktidarın bu sinsi planlarını bozarak, TC'nin kürt sorununun çözümü için yalnızca katliamlara dayandığı politikalarını geçersiz kılacaktır.

Çeşitli milliyetlerden proletaryanın öncü gücü komprador patron-ağa iktidarını bütün emekçi halkın ortak ve birleşmiş gücüyle yıkmak istiyor. Bütün halkların kardeşliğine ve eşitliğine dayanan ortak bir demokratik halk iktidarı kurmak ve durmaksızın devrimi sürdürerek sosyalizme ve Altın çağa varmak istiyor. Bunun içindir ki canbedeli bir mücadele ile yeni yeni gerilla alanlarını savaşçıların kanlarıyla yaratıyor. Her şeyi devrimci halk muhalefeti ve kendine kırları esas alan, halkın zoruna dayalı uzun süreli Jakobin mücadele belirleyecektir.!

İşçi Kıyımına Karşı Direnişler Yeni Boyutlar Kazanıyor!

Cevdet Yılmaz

Bugün hakim sınıfların içinde buldukları açmazlar gitgide derinleşmekte, almayı düşündükleri her "istikrar tedbiri" kitlelerin direniş ve mücadelesi karşısında yetersiz kalmakta ve onları yeni yeni "tedbirler" almaya zorlamaktadır.

Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, emperyalizme göbekten bağlı komprador sermayenin, emekçileri rahatlatacak güçleri de tedbirleri de yoktur. Bunun içindir ki; çareyi baskı, şiddet ve katliamda arıyor. Ama bunlarda işe yaramıyor. Tam tersine işçilerin, emekçilerin, memurların ve küçük üreticilerin kendi istemlerine yönelik eylemleri yükselerek devam ediyor. Bir taraftan ulusal mücadele, diğer taraftan kendisine kırları esas alan sosyal kurtuluş mücadelesi ile "başı deritte" iken bu kezde şehirlerdeki radikal devrimci mücadele ve halk muhalefetinin kiteselleşerek yükselen mücadelesi ile yüzyüze geldi hakim sınıflar. Bu hak arama eylemleri büyük ölçüde örgütsüz ve kendiliğindende olsa sınıf niteliği dolayısıyla ve her an radikalleşip devrimcilerin insiyatifine girme özelliği taşıması hakim sınıfları rahatsız etmektedir. Ayrıca, yüzbinlerce işçi, emekçi ve memur sokaklara dökülürken, küçük üretici de hoşnutsuzluğunun eylemle ifade noktasına gelmiştir. ANAP'ın "seçim nedeniyle taban fiyatını yüksek tuttuk" demogojisi milyonlarca küçük üreticinin sefaletini gizlemeye yetmiyor. Bu aşağılık sömürünün karşısında kır emekçilerinin güçlü bir karşı koşusu her an patlayabilir. Bunun en son örneği Tütün üreticilerinin eyleminde görülmüştü. Bütün bun-

lar 12 Eylül'le sağladıkları "huzur"un bozulmasına, iç çelişkilerinin keskinleşmesine ve "kriz"lerinin gittikçe derinleşmesine neden oluyor.

Mayıs ayı ile birlikte irili ufaklı çeşitli eylem türleri ile hak arama mücadelesini başlatan işçiler ve onlara eşlik eden memur eylemleri Temmuz ve Ağustos ayı boyunca devam etti. Bu grev ve direnişlerin hak aramaktan çıkıp, siyasi iktidarı hedef alması "tehlikesi" üzerine Türk-İş ile ANAP hükümeti ortaklaşa "başarılı" bir toplu sözleşme imzalayarak 600 bin kamu işçisinin sokaklara taşan eylemlerini "berteraf" ederek, işçi eylemlerinin ateşini düşürmeye çalıştılar.

Zamların sağınak halinde peşpeşe yağdığı bir dönemde bu toplu sözleşmenin işçiler için "başarı" olduğunu ispatlamak içinde, bir yandan Özal, "Hükümet fazla ücret verdi" diyerek işçileri "edebsizlikle" suçlarken, diğer yandan da ihanetçi Türk-İş yöneticileri Mesut Yılmaz'a övgüler düzerek "zaf"lerini kutluyordu. Elbette 600 bin işçinin mücadelenin dışına çıkarılması "başarı"ydı, ama grev ve direnişler durmuyordu. Çünkü ekonomik taleplere yönelik eylemlere, kamu işverenlerinin toplu sözleşmelerde "yüksek ücret artışı olduğunu" iddia ederek işçi çıkarılmalarına karşı, Şişe-Cam örneğinde olduğu gibi fabrika işgalleride eklenmişti.

Görünen şuki; KİT'lerin özelleştirilmesi için, hükümetiyle, muhalefetiyle yoğun hazırlıklar içinde olan egemenler, bundan böyle daha büyük çaplı tenkisatlara başlayacaklardır. Kamu işçileri bu günden, mücadeleye hazır olmalıdır. Çünkü bunun örnekleri, kimya, lastik, metal, petrol ve en son

1500 Cam işçisinin topluca işten çıkarılması ile görülmüştür.

Ekonomik-demokratik talepler için başlatılan eylemlerin, siyasi iktidar hedefine yöneltilmesi ve karşı devrime karşı toplumsal muhalefetin örgütlenmesi için işçi sınıfının öncüsünün önderliğine ihtiyaç vardır.

Bu soruna ve işçi eylemlerinin genel bir değerlendirmesine geçmeden, Zonguldak işçi eylemini anımsatan Şişe-Cam direnişi ve Ağustos ayı içindeki diğer işçi ve memur eylemlerine kısaca değinmek istiyoruz.

PAŞABAHÇE DİRENİŞİ VE ÖĞRETTİKLERİ

Türkiye genelinde bağitlanan toplu sözleşmeler sonucu her işkolunda olduğu gibi, Cam işkolunda da işçi tenkisiatı yaşandı. 1.1.1991 tarihinde Kristal-İş ile Şişe-Cam işvereni arasında süren görüşmelerin (toplusözleşme maddelerinin ve talep edilen ücret sorununda anlaşmanın sağlanması) çıkmaza girmesi üzerine 14-5-1991 günü Cam işçileri greve çıktılar. Sendika tarafından ileri sürülen maddeleri kabul etmeyen işveren, Kurban Bayramı tatili içinde ani bir kararla pazarlık masasına oturdu ve toplu sözleşme imzalandı. Çok geçmeden bu dolapların nedeni anlaşıldı. Verilen ücret farkını kapatmak için, daha az işçiyle aynı işi görme taktiği burada da uygulanmak istendi.

"İşletmenin zararda olduğu" ve "teknik yenileme" sahtekarlığı ile diğer işkollarında gündeme getirilen işçi tenkisatları Şişe-Cam işkolundada imzalanan toplu sözleşme sonrası gündeme sokuldu ve bir kaç gün içinde 1500 işçi işten atıl-

dı. Atılan 1500 işçinin 600'ünün Paşabahçe Cam işçisi olması önemli orandı. Oysa Paşabahçe işçisi, tenkisatlara karşı son derece duyarlıydı ve bu durumu anlaşılan işveren iyi hesaplayamamıştı. İşçi tenkisatlarına karşı duyarlı olan Paşabahçe, elbette kendisine yönelik böylesine geniş kapsamlı bir saldırıya karşı sessiz duramazdı. Nitekim, atılan işçilerin geri alınması ve bundan sonra atılmalarını durdurulması için, 2700 işçi 25 Temmuz 1991 günü şarteli indirerek üretimi durdurdu ve büyük bir direnişle fabrikayı işgal etti.

Şişe-Cam işvereni konumunda bulunan İş Bankası, daha önce çeşitli işkollarında peşpeşe yaşanan işçi tenkisatları ve bunlara karşı herhangi güçlü bir direnişin sergilenmemesinden cesaret alarak Paşabahçe, Sinop, Trakya, Kırklareli, Mersin ve İstanbul Teknik Cam'dan 1500 işçinin işine son verdi. Bu cüretkar tavrın bir diğer nedenide; ANAP hükümetinin uyguladığı sosyal politika ve Çankaya makamına oturmuş olan eski MESS başkanından ileri geliyor. Ama bu kez tutmadı. Zonguldak Madenci direnişinin yanına birde Paşabahçe eklendi.

Paşabahçe ve Sinop Cam işçileri, işveren ve siyasal iktidara karşı bütün gücüyle direnişe geçerken, Trakya, Mersin ve İstanbul Teknik Cam işçileri bu tenkisatlara gereken tavrı koymayıp gibi, sessiz kalmayı yeğlediler. Ancak Sinop Cam fabrikasının şehrin 20 km dışında oluşu ve dolayısıyla şehir halkının desteğini alamaması yeterli kamuoyu desteğinin olmayışı gibi dezavantajlara rağmen kararlı bir direniş sergilediler. Bütün olumsuz koşullara karşın atılan işçilerin geri alınması ve bundan sonraki atılmalarını durdurulması ya da önünde set oluşturulması yönünde kararlı bir biçimde direniş sürdürdüler. Paşabahçe ise Zonguldak'ta yaşananların yeniden yaşanmasıydı. Her gün bütün Beykoz halkı yürüyordu. Belediye Tekel kundura ve Deri işçileri Paşabahçe işçisiyle kenetlenmiş, Beykoz halkı işçilere dayanışma içinde, yaşlısı-genci ve çocuklarıyla yürüyordu. Hatta erken seçim sinyali alan burjuva partilerinin yetkilileri (ANAP dışında) Beykoz'da oy avcılığına çıktılar.

Komprador sınıflar arasındaki çıkar çatışmaları erken seçim havasının ülkede yaşanmasıyla birlikte, daha açık bir biçim aldı. Aylar önce Koç tarafından İnönü'ye yazılan tavsiye mektubu bu direniş sayesinde kamuoyuna yansıdı. Bu direniş, hakim sınıfların, ekonomik, siyasi olarak darboğaz içinde oluşları dönemlerde uygulaya geldikleri gibi, faturayı bir bütün olarak işçiye, köylüye ve dar gelirli memura çıkarma planlarının açığa yapıldığı, ulusal başkaldırı ve sınıfsal mücadelenin gittikçe boyutlanarak devam ettiği bir döneme denk düşmesi çok anlamlıydı.

Hakim sınıflar içinde buldukları ekonomik darboğazı aşma planı olarak yürürlüğe soktuğu işçi tenkisatlarına karşı Paşabahçe'nin direniş kararlılığı göstermesi işçi sınıfı için bir kazanımdır. Körfez krizi ve krizin savaş dönüştürmesi sonrası emperyalizme bağımlı komprador sermayenin küçük üretici köylülüğe ve işçi sınıfına karşı başlatmış olduğu genel saldırı körfez kartını oynayarak kökleştirmeye çalıştılar. Oynanan körfez krizi kartı işçi tenkisatlarında şimdiye kadar başarılı oldu. Ama Paşabahçe'de bu kartın bir blöf olduğu ortaya çıktı. Bu blöfe karşı Paşabahçe işçisinin tek kozu kararlı bir direniştir. Paşabahçe işçisi Beykoz halkıyla dayanışma içinde ve diğer sınıf kardeşlerinin desteğini de alarak kazanan taraf oldu. Kararlılığı ve direniş önemini daha önceki işçi eylemlerinden çıkaran Paşabahçe, siyasal düzene iyi bir ders verdi.

Ama bütün bu gelişmelere rağmen proleter önderlikten yoksun oluşu direnişin kendiliğinden gelişen bir hareketi ötesine geçememesine neden oldu. Direniş boyunca düzenledikleri yürüyüşlerde atılan sloganlar ve sloganların direnişin gerisine düşmesi, bu durumun en açık ifadesidir. Kendiliğinden gelme hareketlerde kaçınılmaz olarak hedefi muğlaklaştıran ve hatta direnişin gerisine düşen sloganların atılması bundandır.

Bütün bu olumsuz koşullara rağmen, Paşabahçe direnişi işçi sınıfı mücadelesi açısından eğitici deneyimlerle dolu başarılı direniş oldu.

Paşabahçe direnişi zaferle sonuçlanırken, daha birçok işyerinde

işçi direnişleri devam ediyor. Bir zamanların "küçük Almanyası" olarak adlandırılan METAŞ, 16 aydan beri açığa karşı mücadele veriyor. Hükümet ve cumhurbaşkanı tarafından fabrikanın açılacağına dair söz vermelerine karşın açılmadı. 950 Metaş işçisi direnişlerini açlık greviyle devam ettirdiler.

Aylardır İstanbul Halk ekmekte süren grev, Ankara yürüyüşü ve açlık grevi ile devam etmektedir. Nurettin Sözen ANAP iktidarı gibi, işçi düşmanı tavrını sürdürüyor.

Profilo'nun İstanbul-Mecidiyeköy Tekfen bölümünde çalışan 150 işçiye çıkışı verilmesi üzerine 4 saat üretim durdu. İşçilerin öyle yemeğini boykot etmeleri ile başlayan işgal ve direniş eylemi Türk metal ile işveren arasında yapılan bir dizi görüşme sonrasında anlaşmayla noktalandı.

Demir Çelik işletmelerine bağlı Iskenderun ve Karabük Demir Çelik fabrikalarında çalışan 21 bin, 506 işçi, işverene karşı bir uyarı mitingi yaptılar.

25 Temmuz 1991 günü İzmir Anakent Belediyesinin çeşitli birimlerinde çalışan 5 bin 500 işçi, temmuz maaşları, bayram parası ve toplu sözleşme farkının ödenmemesini toplu vizite eylemiyle protesto ettiler. Şu anda Belediye-İş sendikasına üye 11 bin işçi çeşitli Belediyelerden 21 milyar 600 milyon alacaklı ve birinci sıradada İzmir Anakent Belediyesi bulunmaktadır. Çorum Bayat madencileri 14 Temmuz'dan beri direniş

91 Yaz eylemlerinin haftalara göre dağılımı	
Tarih	İşçi Sayısı
29 Nisan-5 Mayıs	136.100
6-12 Mayıs	30.850
13-19 Mayıs	67.700
20-26 Mayıs	48.610
27 Mayıs-1 Haziran	13.700
2 Haziran	60.000
(Bursa Miting)	
3-9 Haziran	70.830
10-16 Haziran	546.637
17-23 Haziran	815.940
24-30 Haziran	1.600
1-7 Temmuz	16.678
8-14 Temmuz	16.800
15-22 Temmuz	154.762
Toplam	1.980.207

ENGELLERİ AŞIP, İŞÇİ SİNİFİ ÖRGÜTLÜLÜĞÜNÜ YARATMALIYIZ

Egemen güçler, bunalım ve krizlerinin arttığı ve derinleştiği her tarihsel dönemde, sınıfsal olarak karşıdaki toplumsal dinamiklere karşı baskıcı ve saldırgan tutumlarını her zaman göstermişlerdir. Bunalım ve krizin derinleştiği, derinleşmeye yüz tuttuğu veya siyasi iktidarlarına karşı gelişen toplumsal güçlerin mücadelesi karşısında daha baskıcı ve daha saldırgan bir tutum içine girmişlerdir. Yeni yeni yöntem ve araçlar devreye sokmuş ve sokmaya çalışmışlardır.

Şu anda da böyle bir dönem yaşanmaktadır. Egemen güçler ve temsilcilerinin işçi ve emekçilere yönelik alabildiğine saldırganlaştığı ve saldırıya geçtiği bir süreç yaşamaktayız. Bu süreçte izlenen politika öyle bir boyut kazanmış ve öyle bir noktaya gelmiştir ki, işçi ve emekçilerin yoksulluğa, açlığa ve sefalte sürüklenmiş olmaları yetmezmiş gibi; yüzbinlerce işçinin işten atıldığı, halende atılmakla karşı karşıya olduğu, en yetkili ağızlarından açıkça tehdit edildiği ve aşağılandığı bir noktaya gelmiştir. Kendi koydukları yasaların sınırları içinde hakkını aramaya ve grev yapmaya çalışan işçilere bile "aşınızdan ekmeğinizden olursunuz" diye göz dağı verilmektedir. Sopa gösterilmektedir. İşçilere ve emekçilere karşı düşman tavrını hiç gizlemeye, gölgelemeye veya dolaylı yoldan söylemeye dahi gerek görmeyecek denli pervasızlaşmış. İşçi ve emekçi düşmanlığını açıkça ilan edip tavır koyan "yetkililer", zenginleri sevdiğini söylüyorlar.

Tabiki zenginleri sevecekler, işçiyi ve yoksulu değil. Bundan hiçbir kuşumuz yok. Halkımızın emeği, alınteri ve kanı üzerine oturup, bir eli yağda bir eli balda safa sürenler, kısa sürede ahtapot gibi her alana kol-kanat saranlar, günlerinde milyarları su gibi harcayıp işçiye 500 bin lirayı çok görenlerden başka ne beklenir? İşçiler, emekçiler ve yoksul köylülük açlık ve sefalet çekerken, kasalarına trilyonlar, trilyonluk kârlarla kâr rekoru krallığını ilan eden patronların hüküm ve devran sürdüğü devletin önemli bir mevkinde ol-

mak zaten durumu kendiliğinden ortaya koyuyor. İşin bu yönü açıkta, esas dikkat çekilmesi gereken olay, işçi ve emekçiye karşı her mevkinden ve her cepheden açık bir saldırıya geçilmiş olmasıdır. Geçmişte belli mevkiilerde bulunanlar (görevleri aynı olmasına rağmen) bu ve benzeri şeyleri, böyle aleni yapmazlar, dolaylı olarak yaparlardı. Kuşkusuz buda emekçi halkımıza karşı düşmanlık temelinde yürütülen "sinsi" bir politikaydı, ustaca izlenen bir politikaydı. "Taraflısızlık" kisvesi altında patron-ağa düzenine saygınlık kazandırmak ve kitlelerin kafasına meşruluğunu sokmaktı. Bir avuç sömürücü ve vurguncunun devleti olmasına rağmen, "bu devlet hepimizin" imajını yaymak ve bu imajı kitlelerin kafasında yer ettirmekti.

Oysa şimdi durum böyle değil. Buda artık aleni yapılar bir duruma geldi. Aslında halkımızın gerçek yüzlerini daha iyi görmeleri ve tanımaları için, bu bizler açısından daha yararlı bir şey. Çünkü bunların kimin temsilcileri, kimin hizmetkarları olduğunu halk daha çabuk görüp kavrayacaktır.

Bugün işçi ve emekçiye karşı yöneltilmiş, işçi ve emekçiyi hedefleyen bu fütursuzca izlenen saldırgan politikalara karşın, işçi kitleleri ve emekçiler bir hareketlilik/eylemlilik içine girmiş, haklarını arama ve alma temelinde bir mücadeleye yönelmiş durumda. Fakat bu hareketlilik ve gelişme siyasi nitelikten uzaktır. Elbetteki hiç yoktur demiyoruz, ama sınıfın geneli içinde siyasi nitelikli tavır ve eylemlilikler oldukça zayıf ve cılızdır. Bugünkü gelişmeye damgasını vuran esas etken sınıf bilinciyle hareket etme olayı değildir. (Genel olarak ekonomik istemler üzerine kurulu mücadele temelinde gelişiyor.) Çünkü bu gelişme, işçi ve emekçilerin kendisini sınıf olarak savunacak güçlü mevziler kazandı, bu mevzileri kalıcı mevzilere dönüştürüp elde tutacak, bir güç ve örgütlülüğün ortaya koyduğu hareket değil. Bu boyutta ve bu nitelikte bir örgütlülük seviyesinin ortaya çıkartıp hareketliliği sağladığı bir gelişme değil.

Şu an bir hareketlilik ve yükseliş sürecinin içinde olan işçi hareketi, daha çok ve esas olarak kendiliğindenci ve ekonomik talepler ekseninde ve düzen sınırları içinde

yürüyor. Bu hareketlilik ve gelişmede düzenin sınırlarını zorlayan, bunu aşip siyasi iktidara yönelen, siyasi iktidarı hedefleyen bir yön, bir rota yok. Bugün Türkiye'de komünistlerin ve devrimcilerin henüz sınıfla yeterince ve güçlü bir bağ kuramama, emekçi kitleler içinde güçlü bir örgütlülük yaratamama gerçeğinden dolayıdır ki, bu kendiliğindenci bir tarzda gelişen işçi ve emekçi hareketi komünistler ve devrimciler tarafından kucaklanamıyor, etkileyip siyasi zemine çekerek, esas hedefe yönlendirip yönetilemiyor. Çünkü komünistler ve devrimciler açısından öznel durum böyle bir örgütlülük düzeyine ulaşamadığını göstermektedir. Bizler açısından iyi bir şey olmasada ne yazık ki bu nesnel bir durumdur.

Aslında bugün işçi hareketliliği ve eylemleri kitlesele olarak güçlü bir potansiyele sahip. 600 binin üzerinde işçi toplu sözleşmede ki uyuşmazlığa tepki olarak pasif direniş ve protesto eylem türleriyle tavır koymaya çalışıyor. Türkiye çapındaki eylemlerde toplu viziteye çıkma, gösteri yürüyüşleri, kısa süreli üretimi durdurma ve yemek boykotları biçiminde devam eden eylemlere aşağı yukarı 1 milyona yakın işçi katıldı. Şu veya bu biçimde hareket içinde yer alan yüzbinlerce işçi sürüklendiği sefalet tepkisini dile getirip hakkını aramaya ve almaya, gündeme getirdiği ve uygulamaya koyduğu bu eylemlerle de sorununu çözmeye çalışıyor. Ama yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, şu anda yaşamaya başlayan süreçte yükselmeye başlayan işçi ve emekçilerin eylemleri, siyasi iktidarı hedeflemekten uzak, kendiliğindenci ve ekonomik talepler zemininde yürüyor, düzen sınırlarını zorlamayan ve aşmayan bir eksende seyrediyor. Hedeflenen şeyler bellidir ve oldukça geridir. Harekete egemen olan, damgasını vurup yön veren, komünist ve devrimcilerin siyaset ve politikaları değildir. Oysa bu konuda genel olarak kendiliğindenci ve ekonomik haklar zemininde yürüyen, düzenin yasaları çerçevesini aşmayan, ama bunun yanında büyük bir potansiyel güce sahip kitlesele işçi hareketleri üzerine biraz fazlasıyla abartılı değerlendirmeler yapılıyor, öznelliğe düşülüyor. Hareketin yapısına, talepleri-

ne, niteliğine ve politik yönüne baktığımızda gerçeği daha açık bir şekilde görebiliyoruz. Gerçeği olgulara aramak ilkesinden hareketle, gelişen işçi hareketi sınıfsal düzlemde ele alınıp tahlil edilmeli. Yoksa gerçeği olgulara aramak yerine, niyetlerimizi gerçeğin yerine koyarak, bu bizi doğru olana değil, yanlışla götürür.

Elbetteki büyük bir güç, büyük bir potansiyel devrime önderlik edecek ve devrimi sonuna kadar götürüp, devrime sahiplik edecek bir sınıf. Fakat bu, sınıfın ancak siyasi bilinçle donanımı ve bu bilinçle hedefine yönelmesinin koşulları yaratıldığında, böyle bir örgütlülük sağlandığında sınıf bilincini bir hareket niteliğine dönüştürmüş olacaktır. Sınıfı sınıf temelinde örgütleyebilmenin yolu, ona sınıf bilincini kavratmak ve politik mücadeleye çekmekten geçiyor. Aranan, istenen ve yapılması gereken budur.

Yaşanan süreçte işçi hareketinin niteliği bu olmasına rağmen, şüda bir gerçek ki, bugün giderek kabaran ve yükselme eğilimi gösteren işçi potansiyeli gittikçe daha ileri talepleri gündeme getirebilecek bir yola doğru gidiyor. Buda devrimci örgütlenmelere büyük olanaklar sağlayacak bir durumdur.

Bu anlamda ne yapılmalı, nasıl bir politika izlenmelidir? Sınıfla ve emekçi kitlelerle istenilen düzeyde bağ kuramamanın önündeki engeller nasıl aşılabılır, nasıl ortadan kaldırılıp, bu alanda güçlü ve kalıcı bir örgütlülüğün temelleri atılabilir? Toplumsal dinamikler kendini sınıf olarak savunacak ve elinde kalıcı mevziler tutabilecek aşamaya nasıl getirilebilir?

Kuşkusuz öncelikle yapılması gereken doğru bir politika ile sınıfa gitmek olacaktır. Biliyoruz ki, sadece doğru bir politikaya sahip olmak yetmiyor. Bu politikayı bizzat sınıfın üzerinde pratiğe geçirmek gerekiyor. Sınıfı örgütleyebilmek içinde sınıfı anlamak ve tanımak gerekiyor. Onların istemlerini, ruh hallerini ve yaşam tarzlarını bizzat görmek, tanımak ve yaşamak gerekiyor. İşçi ve emekçi kitlelerle buluşmak, onlarla kaynaşmak, onları sınıfsal temelde örgütlemek ve siyasi temelde yönlendirmek için, sınıfa gitmek ve sınıfı her yönüyle tanımak gerekiyor.

Yani özcesi, yığınlarla buluşmak, onlarla güçlü ve sağlam temellerde bağlar kurmak ve yığınları siyasi iktidar mücadelesine yöneltmek için, ilk etapta onları tanımak gerekiyor, onlarla buluşmanın ve onlara gidebilmenin yollarını açmak gerekiyor. Ve işçi sınıfı hareketini kendiliğindenci, ekonomik talepler ekseninden siyasi iktidar mücadelesi düzlemine çekmek gerekiyor. Proletarya partisinin siyasi iktidar mücadelesinin bir parçasına dönüşürmek gerekiyor.

Bu konuda izlenecek yolda, işçi ve emekçilerin sınıfsal bilincini geliştirmek, sınıf konumunda dolaylı toplumsal yapıdaki kendi gücünün neler yapabileceği konusunda, bizzat pratik içinde yaşanarak kavratmak, işçi ve emekçiler içinde saflaşmayı sağlayarak sınıfsal tavır geliştirmek gerekiyor, yaygınlaştırıp güçlendirmek gerekiyor. Düzen sınırları içinde faşist yasalarda adeta kuşa çevrilmiş yasal sendikacılık ve bunun getirdiği işçi grevlerini bir "cendere" içine sokup hapseden ve elini kolunu bağlayan setleri, işçi sınıfını radikal mücadele alanına çekerek kırmak ve aşmak gerekiyor.

Biliyoruz ki bu çalışmada, yani işçileri sınıfsal temelde örgütlemeye ve işçi yığınlarının hareketini geliştirmeye ilk önümüze çıkan, gerici ve faşist sendika yönetimleri ve ağalarıdır. Komprador patron-ağa düzeninin bu beslemeleri, düzenin işçilere baskı, zulüm ve kopyu bir sömürü getiren yasalarını, her türlü yalan, demagoji ve ikiyüzlülükle işçi kitleleri üzerinde uygulayan, düzene uşaklık edip, işçi sınıfına ihanet eden kuzupostuna bürünmüş kurtlardır. Amaçları, he türlü oyun, demagoji ve boş hayallerle işçi sınıfı mücadelesinin siyasi zemine kaymasını ve politikleşmesini engellemek, sadece sınırlı düzeyde ekonomik talepler temelinde tutmak ve düzenin faşist yasaları dışına çıkmamak görevini yürütüyorlar. Fakat ortalıkta yalancı pehlivanlar gibi dolanıp, işçinin hakkını aradıklarını da bas bas bağırtıyorlar. Oysa her toplu sözleşme dönemlerinde işçiyi patronlara satıyorlar. Devlet ve patronlarla işbirliği yaparak kendi keselerini dolduruyor ve işçiye ihanet ediyorlar.

İşte, sınıf içinde sınıf adına hareket ettiğini söyleyerek büyük

sendika başlarına çöreklenmiş bu besleme güruh takımının, bu işçi ve halk düşmanlarının gerçek yüzünü ortaya çıkarmak, teşhir ve tecrit etmek gerekiyor. Gerici ve faşist sendika ağalarının işçi sınıfının mücadelesi önündeki engelleri aşip, işçi sınıfının kendi yapısını ve sınıf bilincini kavrayacak, giderek pratik mücadele seyri içinde ekonomik mücadele yanında esas olarak siyasi iktidar mücadelesine yöneltecek bir harekete dönüştürülmesi hedeflenmelidir. Bugün düzen hizmet eden, düzenle bütünleşmiş, işçilere yaptığı ihanetlerden dolayı köşeyi dönmüş sarı sendikacıların görevinde, işçi sınıfını sınıf mücadelesinden alıkoymak, işçi hareketlerini faşist yasalara sınırları içinde tutmak ve hapsedemektir. Bu anlamda, işçi sınıfını örgütlemek, ve güçlü bir işçi hareketi yaratılabilmek için, ilk önümüze çıkan bu engeller aşılmaya çalışılmalı ve aşılmalıdır diyoruz. Çünkü bunlar, komünistler ve devrimcilerin işçi sınıfıyla kucaklaşması ve kaynaşmasının önünde önemli bir karşıdevrimci engellerdir.

Bunları söylerken elbetteki şu anlayışta vurgulamadan geçemeyiz: İşçi sınıfı içindeki çalışmada öne çıkarılması gereken işçi sınıfının en yoğun olduğu alanlarda çalışmak esas (şehirlerde) olmalıdır. Sınıf mücadelesine katkıda bulunacak, sınıf mücadelesine hizmet edip, onu geliştirip güçlendirecek hiçbir mücadele biçimi reddedilemez. Devrim yoluna kanalize edilebilecek her türlü mücadelenin yöntem ve biçimi küçümsenmeden kullanılmalı ve devreye sokulmalıdır. Bu nedenle işçi kitlelerini yoğun bir şekilde çatısı altında toplayan sendikalarda çalışmak, etkinlik sağlamak için mücadele etmek ve şu anda sürdürülen ekonomik talepler temelindeki mücadelenin dışında kalmak ve bunun gerekliliğine inanmamak doğru olmaz. Kaldı ki, işçi sınıfını politikleştirerek, politik hedeflere çekecek ve yöneltecek olanda, tutarlı bir ekonomik talepler mücadelesinin sosyal pratik içinde, giderek politik zemine çekilmesiyle mümkün olacaktır.

Ama bugün işçi sınıfı içindeki örgütlemeye temel alınması gereken; düzen yasalarında hapsolmayan, bu sınırlar içinde güdükleşip boğulmayan, kendi özgücüne insiyatifine dayanan, işçi sınıfı ideolo-

jisine ve politik hedeflerine yönelmiş, güçlü ve nitelikli, baskı ve saldırılar karşısında radikal direnişler sergileyen ve gücünü koruyan bir örgütlülük yaratmak olmalıdır. Buda öncelikle işçi sınıfı içinde bir güç haline gelebilmekle mümkündür. İşçi sınıfı içinde yaratılan taban ve güçle işçi sınıfının genelini etkilemek ve mücadele cephesine çekmek mümkün olacaktır. Böylece, giderek işçi sınıfının bütününe kucaklamak ve devrim yolunda yürüyen devrimin bir parçası haline getirmek gerçekleşmiş olacaktır.

Görüyoruz ve yaşıyoruz ki, bugün ülkemizde en küçük ekonomik ve demokratik mücadelelere dahi tahammül edilmiyor. Bunlar bile zor ve şiddetle engellenmeye ve dağıtılmaya çalışılıyor. Bu nedenle radikal mücadele yöntemleri ve buna denk düşen örgütlenme biçimlerine her zamankinden daha çok ve daha yoğun sarılmak gerekiyor. Sınıfa giden yolları tıkayan ve sınıfla kucaklaşmamızı engelleyen, sınıf içinde çekirdek örgütlenmeler olan işçi komitelerinin önüne set çeken engellerin aşılması ve ortadan kaldırılması hayati bir önem taşımaktadır. İşçi komiteleriyle sınıf içinde sağlam ve dinamik bir taban örgütlenmesine gidilerek, sınıf sendikacılığını yaratılmasının temelleri atılmalıdır, koşulları yaratılmalıdır.

Diğer yandan çalışma tarzındaki zaaf, hata ve eksiklikleri atmak, sınıfa gitmekte verimli olmayan ve tıkanıklık yaratan yöntemleri atıp, daha atak, daha dinamik, daha güçlü ve sağlam temellere dayanan bir örgütlülüğe gitmek, güçlü ve kalıcı mevziler yaratmak, sınıf içindeki çalışmamızın esas eksenini oluşturmaktadır. Bunda da devrimci çalışmanın yaratıcı ve çok yönlülüğünü ustaca uygulamak gerekiyor.

Ama daha önce de belirttiğimiz ve ifade etmeye çalıştığımız gibi, devrimci çalışmada emekçi kitlelerin sınıfsal özelliklerini tüm eğilimlerini, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel durumlarını öğrenmek, taleplerini anlamak ve kavramak, ruh hallerini ve yaşam tarzlarını öğrenmek çok önemlidir. Ayrıca örgütlenme yapılacak alanlarda kitlelerin durumu, geçmişte devrimci çalışmanın yapıp yapılmadığı ve karşı-devrim güçlerinin durumu, politikaları mutlaka öğrenilmeli, bu konuda sağlıklı ve geniş bir bilgiye sahip olunmalıdır. Ki, ona göre de devrimci çalışmada nasıl bir politika ve taktik izleneceği uygulamaya konabilsin. Bu nedenle devrimci çalışma yapılacak bir iş yeri veya bölgenin her yönüyle iyi bir tahlilinin yapılması şarttır.

ML'lerin devrimci mücadeledeki çalışması ve örgütlenmesinin somut gerçekler zemininde yürütmesi ve bilimsel temellere dayanması gerekir. Devrimci çalışmayı hızlandırmanın ve verimli kılmanın, devrimci yöntem ve taktikleri geliştirebilmenin yolu buradan geçiyor. İstenilen sonuçların alınması, giderek gelişip güçlenmek, işçi ve emekçiler içinde azgın saldırılarla bile dağıtılamayan ve yok edilemeyen kökleşmiş bir örgütlenmenin yaratılması ancak böyle mümkün olabilir, böyle başarılabilir. "Devrim kitlelerin eseridir, kitlelerin eseri olacaktır." anlayışının gereği yerine getirilmelidir. Sadece sözle, ajitasyonla veya yetersiz örgütlü güçlerle kalmayıp, gerçekten kitlelere gidip onlarla canlı, sıcak ve sağlam temellere dayanan bağlar kurulmalı, devrim cephesindeki örgütlülük daha güçlü kılınmalıdır. Mücadelenin önündeki engeller aşılıp, kalıcı ve güçlü mev-

ziler yaratılmalıdır. Bu mevziler hareketsiz ve durağan, eldeki ile yetinilen değil; hareketli, dinamik ve genişleyen mevziler olmalıdır.

Aynı zamanda kitleleri pratik içinde eğitmek, değiştirip dönüştürmek çok önemli görevlerimiz arasında olmalıdır. Eğitilmeli, sağlam ve köklü bir siyasi bilinç alıp dönüşmeli ki, ele geçirdiği mevzileri korusun ve bu mevzileri genişleterek emin adımlarla giderek nihai hedefe ulaşabilsin. Biliyoruz ve tarihsel tecrübeler gösteriyor ki, mevziler kazanmak veya iktidarı ele geçirmiş olmak yetmiyor. Esas daha güç görevler bundan sonra başlıyor. Bu konuda Lenin'in şu sözü çok anlamlıdır;

"İktidarı ele almak güç, ama aldıktan sonra elde tutmak daha da güç." (abç).

Bundan hareketle devrim, ancak siyasi ve ideolojik olarak eğitilip yetkinleştirilmiş, değişip dönüşmüş kitlelerle, işçi sınıfıyla korunacak ve kesintisiz olarak sürdürülecektir diyoruz.

Sonuç olarak; işçi sınıfının örgütlenmesi önündeki engelleri aşip kendiliğindenci ve ekonomik talepler düzeyini aşmayan işçi hareketini siyasi zemine çekmeliyiz ve sınıfı kendi partisinde örgütlemek için var gücümüzle çalışmalıyız. Şehirlerde yaratacağımız işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin mücadelesiyle kırdaki mücadele arasında güçlü ve etkili bağ ve ilişki kurmalıyız. Şehirlerdeki mücadelenin kırdaki mücadeleyi desteklemesi, onun gelişip güçlenmesine hizmet etmesi ve kırdaki mücadelenin şehirdeki mücadeleyi etkilemesi ve onu geliştirip güçlendirmesi siyasetini öncü ustaca uygulamalıdır.

Sınıf mücadelesinde her alanda çekim merkezi olmak için ileri!

Devrimci işçi sendikaları konfederasyonu (DİSK) yeniden faaliyete başlarken, sözde işçilerin birliği adına işçi sınıfının sendikal hareketini faşizmin siyasi tekeli altında faşist ve gerici sendikal bağlar içinde tutsak etme girişimlerini

TEŞHİR VE TECRİT EDELİM.

Cevdet Yılmaz

Çeyrek yüzyıl önce, tarihsel olarak işçi sınıfının sendikal hareketinin ulaştığı yeni bir aşamada ortaya çıkan DİSK, aslında reformcu bir sendikadır. Ne var ki, DİSK, devrimci hareketin yükseldiği sırada, işçi sınıfının faşizmin siyasi tekeline uygun olarak örgütlenmiş bulunan geleneksel sarı, devlet sendikacılığına karşı protestosu içinde ortaya çıktı. Tabanın bu protestosu ve baskısı devrimci bir niteliğe sahipti. Hareketin kendiliğindenci niteliği doğal olarak reformcu yapı ve önderliği aşmamakla birlikte, DİSK hızla, az çok sosyalist bilinç almış işçi sınıfının ilerici unsurlarının büyük bir kısmını bünyesinde topladı. Bu yüzden DİSK tarihi, reformist ve revizyonist önderlikle devrimci işçi tabanının bazan çok sert biçimler alan didişmeleriyle geçti. Dolayısıyla DİSK, devrimci iç dinamiklerle canlı, hareketli ve sürekli olumlu yönden değişiklikler geçiren bir sendikaydı. 12 Eylül öncesinde hızla devrimcileşen tabanı özellikle revizyonist önderliği zorlamaya ve hırpalamaya başlamıştı. Özel-

likle revizyonist Kemal Türkler kliğinin yönetimi sırasında, devrimci işçi tabanına karşı devletin de zımnı desteğine sahip çok çeşitli saldırılar yaşandı; devrimci işçilerin işten atılmalarını sağlamak, her türlü entrikaya başvurarak devrimci işçilerin etkili sendikal kademelere gelmelerini önlemek, devrimcilerin etkili olduğu birçok şube ve işyeri temsilciliklerinin keyfi biçimde görevden alınması, işçilerin miting ve gösterilerdeki devrimci eleştirisini, "örgüt disiplini" adına bastırılması gibi, burjuvaziden çok devrimci işçilere karşı mücadeleye girişen DİSK yönetimi trajik bir durum yarattı. İşçi sınıfının devrimci sendikal eylemi ve örgütlenmesinin adsız, alçakgönüllü ve ama gerçek kahramanları olan bu devrimci insanlar ilerici bir sendika olan DİSK'i, yani kendi örgütlerini güçlendirme çabasıdayken, bizzat kendi örgütleri tarafından hırpalanıyor, işsiz bırakılıyor ya da Türk-İş ve bağımsız sendikalara savruluyorlardı. Ama devrimci kitesinden ve mücadele arkadaşlarından uzaklaştırılan bu insanlar, büyük bir özveri ve enerji ile savruldukları yer-

lerde yeni sosyalist sendikal odaklar yaratıyor, sosyalist bilinci oralara da yayıyor olmakla birlikte, aslında enerjileri büyük ölçüde ziyan ediliyordu. Çünkü, DİSK dışında yaratılan bu dolaylı devrimci sonuca rağmen, işçi sınıfının bu değerli evlatları itilmiş ve kırılmış durumdaydı. Bu durum aynı zamanda farklı eğilimlerdeki devrimci işçileri bölüyordu da. Herşeye rağmen, DİSK'te umduğunu bulamayan, mücadeleye girişen, deneyim ve uyanıklık kazanan işçiler, çok daha zor koşullarda gene de DİSK'le bağlantısını koparmadan mücadeleyi sürdürüyorlardı.

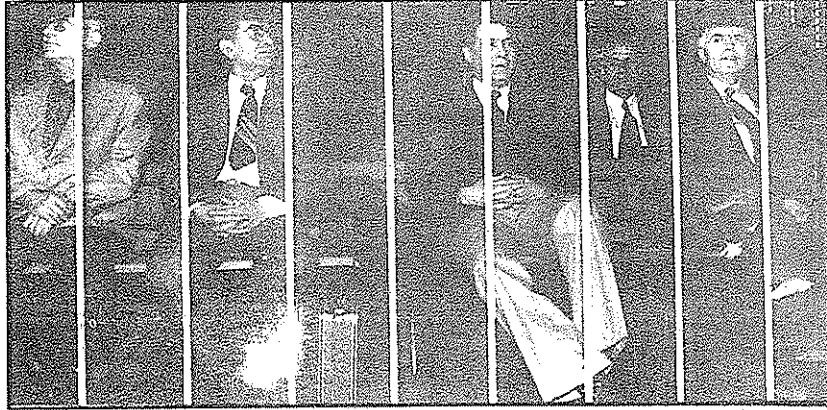
Ne yandan bakılırsa bakılsın, DİSK, tarihsel olarak, olumsuz yönetimine rağmen olumlu bir rol oynuyor ve sınıf sendikacılığının en iyi nesnel zemini durumundaydı. Bu durumu yönetici sınıflar ta başından gördü. DİSK'in örgütlenip işçi sınıfı içinde hızla yayılması, Türk-İş'te somutlanan geleneksel sarı sendikacılığın statüsünü sarsması, işçi tabanını uyarması ve ona karşı eyleme geçirmesi, egemen sınıfları reaksiyoner duruma getirdi ve sert saldırılara yöneltti.

1970'deki 15-16 Haziran direnişi, bu gerici tepkiye karşı bir yanıt niteliğindedir. Türk-İş sarı sendikacılığını korumak ve işçilerin yeni sendikal örgütlenmelere yönelmesini önlemek, somut olarak ta DİSK'in gelişmesini önlemek için 274 ve 275 sayılı yasayı değiştirmeye giriştiler. 15-16 Haziran

Direnışı ile, işçi sınıfı, Türk-İş tabanının da katılımıyla buna engel oldu ve DİSK yoluna 12 Mart gibi çok olumsuz koşullarda devam etti.

Bütün olumsuz koşullarla ve yönetiminin olumsuz niteliğine karşın, 70'li yıllar boyunca birçok mücadelelerden geçen bir örgüt olarak üye sayısını da 600 bin'e çıkardı. Türk-İş ise, tam bir erime sürecine girdi. Hala sayısal olarak Türk-İş gene de en büyük sendika olmakla beraber, işçi sınıfının sendikal eyleminde fiilen DİSK egemen duruma gelmişti. Zaten daha 15-16 Haziran'da bile DİSK'e bağlı işçilerin eylemi, fiilen Türk-İş tabanını da içine çekmiş ve sürüklemişti. Çünkü işçilerin Türk-İş'te hiç bir gönül bağı olmadığı gibi, kendi sınıf eylemleri üzerinde tıpkı bir cendere görevi gören ve kurtulmak istedikleri bir örgüttü. Aslında devrimci DİSK tabanı yalnız Türk-İş kitlelerini "sürüklemek"le kalmıyor, kendi revizyonist-reformist liderliğini de zorluyor ve sürüklüyordu. Bu yüzden DİSK, devrimci işçi eyleminin sık sık tezahür ettiği

ve hemen hemen bütün büyük sendikal işçi eylemlerinin ana eksenini oluşturan bir örgüttü. Tabanın devrimci zorlaması DİSK yönetimini sarsmakla ve konfederasyona bağlı bazı sendika ve sendika şubelerinin devrimcilerin eline geçmesine yolaçmakla kalmıyor, yeni devrimci bağımsız

bir zorbalar grubu haline getiriyordu.

Bütün bu çarpıcı gelişmelerin sonucu olarak, burjuvazinin baskıları karşısında korkakça, devrimci işçi eylemine devletle zımmi işbirliği içinde karşı koyan Kemal Türkler ve TKP'nin diğer revizyonist sendika şefleri DİSK genel yönetimini önemli ölçüde kaybettiler ve şimdi hukuki olarak DİSK yöneticisi bulunan reformist sendikacılar işbaşına geldi.

Yönetim ve nitelik bir değişiklik olmamakla birlikte, sendika içi demokrasiyi yok eden, artık işçilerin devrimci eylemde bulunmasına karşı sızlanmaya ve direnmeye başlayan, işçilerin devrimci ve reformcu/revizyonist akımların etkisinde bulunan kanatlarını karşı karşıya getiren ve devrimci işçileri sistemli biçimde işçi kitesinden tecrit etmeye çalışan bir yönetimin DİSK'in tepesinden alacağı edilmesi önemli bir olgudur. Nitekim bu olgu reformistler üstünde de manevi bir baskı oluşturmuştu.

Herşeye karşın DİSK, 12 Eylül'e geldiğinde gene de esas olarak reformist/revizyonist sendikacıların egemenliği altındaydı. Bunların hepsi işçi sınıfının devrimci politik örgütlenme ve eylemine karşıydı. Ama DİSK örgüt olarak barındırdığı sosyalist eğilimli kitleleriyle hakim sınıflar için korku kaynağı olmaya devam ediyordu. 12 Eylül darbe-

sendikaların doğmasına, Türk-İş bünyesinde birçok sendika şubesinin devrimci işçilerin eline geçmesine ve orada da kıyasa bir mücadeleye de yolaçıyordu. Ama gene de, DİSK, kitlesel devrimci sendikal işçi eyleminin odaklandığı, Türk-İş olsun, diğer bağımsız ilerici sendikalar olsun tüm işçilerin canlı eylemini birleştirdiği yer oldu. Bu yüzden egemen sınıflar etkili bir çare olarak, DİSK'in fiili kitlesel eylemini bölmek ve kitleyi yıldırma için çok acımasız provakasyonlara başvurdular. DİSK'in devrimcileşmesinden rahatsız olan DİSK yönetimi de, bu provakasyonlara çanak tutmakla ve DİSK'in gelişmesini durdurmakla kalmıyor, sendikal demokrasiyi de yok ediyor, şubeleri tasfiye ediyor, burjuvaziye karşı daha çok uysal ve "mutedil" olurken devrimci işçilere karşı, revizyonist sendikal bürokrasiyi eli sopalı

çileri doğal olarak bu korku odağını ortadan kaldırmayı ilk hedeflerinden biri saydı. Zaten darbecilerin belli başlı akıl hocalarından biri olan ve DİSK'li işçilerle oldukça düşmanca bir hesaplaşmanın içinden gelen MESS başkanı Turgut Özal, cuntanın sivil yönetici kadrolarından biridir, işçilerden öc almanın uygun fırsatını yakalamıştır. 11 Eylül gecesi saldırıya DİSK'le başlayan cunta, üç bine yakın sendikacı ve işyeri temsilcisini gözaltına aldı. Yeterli politik devrimci örgütlenmeden yoksun olan işçi sınıfı hareketi, bu durumu sessizce

şiliğinde muayene ve sınırlı yatılı tedavi, ilaç paralarının yüksek bir oranının işçiler tarafından ödenmesi gibi kurallar getirildi. Kredi şeklinde burjuvazi yağmalanan ve geri ödenmeyen SSK kesintilerindeki boşluk, işçilere bu şekilde doldurtuluyordu. Kıdem ve emeklilik tazminatları akıl almaz bir keyfilikle düşürüldü; 10 Eylül'de emekli olan işçiler birkaç milyon para alabilirken, bir iki gün sonra emekli olanlar birkaç yüzbin lira ile emekliye sevk ediliyordu. Hepsinden kötüsü, emeklilik yaşları yükseltildi, emeklilik için ge-

Darbeyle birlikte faaliyeti durdurulan DİSK ve üye 28 sendikadan binlerce kişi işkencelerden geçirildi. 1477 yöneticisi hakkında ancak bir yıl sonra dava açılabilir. Bütün yöneticiler böylece bir yıl zorbalık yuvası durumuna getirilmiş askeri cezaevlerinde zorunlu olarak ikamet etmiş oldu. 24 Aralık 1981'de 977 sayfalık bir iddianameyle sözde yargılanmaya başlayan bu sendikacıların 264'üne 5-10 yıl arası hapis, 98'ine idam cezası istendi. Bütün dünya kamuoyunun tepkisine karşın komik bir mahkeme sürecinden sonra, İstanbul 2 nolu sıkıyönetim mahkemesi'nin 23 Aralık 1986'daki kararı ile DİSK kapatıldı yöneticileri de çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı. Belli başlı birçok yöneticisi bütün dünyanın tepkisine karşın dört yıl fiilen tutsak tutuldu. 23 Aralık 1986'dan itibaren yüzlerce klasör ve onbinlerce sayfa tutan DİSK dosyası Askeri Yargıtay 3. Dairesi tarafından incelemedeyken DİSK'in belli başlı üç yöneticisi Abdullah Baştürk, Fehmi Işıklar ve İsmail Hakkı Önal milletvekili seçildi ve şu anda parlamentoda bulunuyor.

Aslında DİSK'i yargılayanlar topluma karşı da mevcut düzenin yasalarına karşı da vahim suçlar işleyen ve asıl yargılanması gereken bir çetedir. Nitekim cuntacılar toplum içine çıkmazlarken, idamla yargılandıkları DİSK yöneticileri milletvekili seçildi. Bu durumda onları mahkum etmek cuntanın sivil urbalı devamı olan bugünkü iktidar için hiçte kolay bir iş değildir. Bu yüzden hem toplumun dikte ettiği aklama kararını onamak/kabul etmek zorunda kalırken, hem de bu arada 1 trilyon 620 milyar lirayı ge-

Faşizm, emekçi sınıflara onların bütün maddi değerlerini aç gözlüce gaspetmek için saldırır. Yalnız emekçi sınıflara değil, kendisine karşı olan herkese saldırır ve faşist şiddet altında onların bütün varlıklarına el koyar, ekonomik kaynaklarını kurutur ve kendisine uysalca boyun eğen köleler durumuna getirir.

seyretti. Sendikal nitelikten ibaret olan önderlik, sendikacılar toplanınca fiilen yok oldu ve işçiler şaşkınlık içinde kaldı. Sonradan işçi sınıfına karşı derinleştirilerek yöneltilen topyekün saldırılara karşı işçi sınıfının tepkisini ve direnişini örgütleyebilecek azımsanmayacak sayıdaki devrimci işçinin daha önce yönetim tarafından DİSK dışına atılması sessizliği büsbütün pekiştirdi. Oysa daha ilk günden grevler durduruldu, toplu sözleşme görüşmeleri iptal edildi, patronların bile verdiğinin çok altında standart bir ücret artışıyla bütün toplu sözleşmeler kapatıldı. SSK ve vergi kesintileri arttırıldı.

İşçi paralarıyla kurulan SSK hastanelerinde para kar-

rekli olan fiili çalışma süresi uzatıldı; yani işçiler ölene kadar çalışmaya mahkum edildi, işbaşında ölmelerini öngören bir çalışma düzeni getirildi. Bütün bunlar ekonomik sınıf olarak yüzbinlerce işçiyi çileden çıkarmaya yeterken, ses çıkmadı. Sendikal planda tepkisi etkili olabilecek ses çıkarma olasılığı bulunan DİSK, cuntanın ilk saldırı hedefi oldu ve tasfiye edildi. Oysa Türk-İş cuntacılarla işbirliği yaptı ve hükümetine bakan verdi.

TEK BAŞINA DİSK OLAYI FAŞİZMİN EMEK DÜŞMANI ADALET KOMEDİSİNİ, ÇAPULCU KARAKTERİNİ ELEVERMEKTEDİR!

çen DİSK'in mal varlığını gaspı kamufle etmeye çalıştılar. 12 Nisan 1991'de çıkartılan devlet terörünü öngören sizde "terörle mücadele kanunu"yla 141 ve 142. maddeler yürürlükten kaldırılınca, şimdiye kadar ki suçlama ve yargılamanın bütün bu uyduruk gerekçeleri de ortadan kalkmış oldu. "Terörle Mücadele Kanununun" geçici 9. maddesi tamamen DİSK'in cuntacılar tarafından yağmalanmış, oraya-buraya peşkeş çekilmiş mallarının gaspı için düzenlendi. Bu, maddenin düzenlenişinde komik bir biçimde sırtıyor.

Geçici 9. madde aynen şöyle:

"Bu kanunun 23. maddesi ile yürürlükten kaldırılan hükümler çerçevesinde bu kanunun yürürlüğe girdiği tarihten önce mahkeme kararı ile idareleri kayyuma verilen konfederasyon ve konfederasyona bağlı işçi sendikalarının taşınır ve taşınmaz malları ile bu mallardan elde edilen gelirleri, tüm nakit mevcutları 2821 sayılı sendikalar kanununun 46. maddesine göre tasarruf edilmek üzere ilgilikuruma devredilir. Dernek ve vakıflara ait taşınır ve taşınmaz mallar ise hazineye devredilir."

Bu maddenin düzenleniş feodal ve komprador egemen sınıflar için ikili bir nitelik taşıyor: biri, faşizmin doğrudan çapulcu niteliği ile ilgilidir. Faşizm, emekçi sınıflara onların bütün maddi değerlerini açgözlüce gaspetmek için saldırır. Yalnız emekçi sınıflara değil, kendisine karşı olan herkeşe saldırır ve faşist şiddet altında onların bütün varlıklarına el koyar, ekonomik kaynaklarını kurutur ve kendisine uysal-

ca boyun eğen köleler durumuna getirir. Alman faşizmi, Yahudilerin maddi zenginliklerine elkoymak için onları katletti. DİSK'in azımsanmayacak kadar maddi varlıkları, binaları, dinlenme tesisleri bulunuyor. İşçiler için kurulan dinlenme tesisleri, 12 Eylül darbesiyle işçilere kapatıldı, cuntacılar için eğlenme ve kazanç yerleri haline getirildi. Binaları düzenin kurumlarına peşkeş çekildi. Halihazırda DİSK genel merkez binası Anayasa Mahkemesi tarafından kullanılıyor. Toplumsal ve uluslararası baskı olmasa, DİSK'in bunca malvarlığını gaspedilmek için bile olsa onu uyduruk gerekçelerle mahkum etmek isteyeceklerdi. Diğer ise, DİSK'i maddi varlıklarından yoksun kılarak yeniden faaliyete geçmesini güçleştirme isteğinden kaynaklanıyor. Gerçekten DİSK'in yüzbinlerce üyesi ekonomik nedenlerle zorunlu olarak başka sendikalara geçti, geçmeyenler de fiilen sendikası duruma geldi ve bu yerlerde DİSK üyesi büyük ölçüde azalmıştır. Yalnızca bu üyelerin yeniden geri getirilmesi için gerekli olan noter ve kırtasiye masrafları milyarları buluyor. Bu çapta büyük bir konfederasyonun yeniden faaliyete geçmesi için ayrıca çalıştıracağı personel ve kullanılacak binalar için büyük paralara gereksinim vardır. Yani DİSK mallarının gaspı demek, herşeye sıfırdan başlatmak demektir. Yani aslında, adı hariç tutulmak üzere DİSK fiilen kapatılmış, cezalandırılmış sayılıyor! Hem de "beraat" adı altında bir cezalandırmadır bu!

Oysa Askeri Yargıtay 3. Dairesi'nin 16 Temmuz 1991 tarihli kararına göre, "3713 sa-

yılı 'terörle mücadele kanunu'nun 23/c, TCK'nın 2 ve AS-YUK'nun 162., 220/A maddeleri gereğince yöneticilerin resen beraatine" ve yine "1402 sayılı sıkıyönetim kanununun 15/1 maddesi aracılığı ile mülga 274 sayılı sendikalar kanununun 30. maddesine tevfi kanunlarında kapatılma kararı verilen DİSK ve bağlı 28 sendikanın kapatılmalarına ilişkin kararların 3713 sayılı terörle mücadele kanunu muvacehesinde hukuki dayanağı kalmadığından söz konusu kapatılma kararlarının resen kaldırılmalarına" karar verildi. O halde kapatılma kararı kaldırılan ve beraat eden bir kuruluşun mallarına nasıl el konulup iş ve işçi bulma kurumuna devredilebilir?!

İKTİDAR, KENDİ YASA VE MAHKEME KARARLARINA ALDIRMADAN DİSK'İN FAALİYETE BAŞLAMASINA KARŞI DİRENMEYE DEVAM EDİYOR.

İktidar, anayasa mahkemesi tarafından "terörle mücadele kanununun" birbiriyle çelişkili maddelerini bir bir iptal ederken ve "esastan iptal"a yönelik çalışmalarını sürdürürken, yalnız DİSK'in mal varlığı için değil, açılması için de karar almaktan kaçınıyor. Kendi çıkaracağı yasanın ve mahkemenin açık hükmüne karşın, DİSK'in faaliyete başlaması için karar almıyor. DİSK'in tüzel kişiliğine kayyumlar hükmetmeye devam ediyor. Halbuki, sıkıyönetim komutanının gözetimi ve denetimi altında kayyumların sendikanın yalnızca hak ve menfaatlerini korumalarını öngören 2316 sayılı yasa, sıkıyönetimin kalkması, ayrıca da

askeri yargıtay 3. dairesi'nin kararı ile kendiliğinden ve tümü ile sona ermiştir. Kayyumlar İş Mahkemesi'nin kararını, iş mahkemesi anayasa mahkemesi'nin kararını bekliyor. Böyle bir kısır döngü içinde DİSK'in faaliyete fiilen geçmesi engelleniyor. Hükümetin DİSK'in açılması yönünde karar alması 274 ve 275 sayılı sendikalar kanununun 7 Mayıs 1983'te değiştirilerek, bunun yerine öteden beri özlemine duydukları 2821-2822 sayılı yeni sendikalar kanununa, diğer sendikalar için de uygulanan 6 aylık uyum süreci için zorunludur.

DİSK YÖNETİMİNİN ÇABALARI

DİSK'in yeniden faaliyetine 16 temmuz 1991 tarihli Askeri Yargıtay kararından sonra olanak doğmasıyla, DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, "mücadeleye kaldıkları yerden devam edeceğini" açıkladı. 20 Temmuzda DİSK Başkanlar Konseyi ve Yönetim Kurulu ve bölge temsilcilerinin yaşayan ve yurtiçinde bulunan 65 kişiyle toplandı. Toplantıda "DİSK'in talepleri", "yeni Sendikalar Kanununa uyum", "sendika kongrelerinin yapılması", "Türk-İş, Hak-İş ve diğer bağımsız sendikalara giden DİSK üye tabanının yeniden toparlanması", "DİSK'in mal varlığının ve tüm evraklarının mahkemeden alınması", "faaliyete başlamak için çalışacak personelin nerede ve ne şekilde çalışacağını tartışılması" gibi konular ele alındı. Toplantının ardından DİSK'in yeni taleplerini açıklayan bir bildirme yayımlandı. Ayrıca DİSK'in uluslararası ilişkileri-

nin yeniden düzenlenmesi üzerinde duruldu. DİSK'in kayyumlardan devir-teslimi ile ilgili yapılacaklar üzerinde tartışıldı.

DİSK'in mevcut Yürütme ve Yönetim Kurulu üyeleri şunlardan oluşuyor:

Yürütme Kurulu Üyeleri: Abdullah Baştürk, Fehmi Işıklar, Süleyman Çelebi, Rıza Güven, Mukbil Zırtıoğlu, Kemal Daysal.

Yönetim Kurulu Üyeleri: Rıdvan Budak, Ekrem Akkuş, Belgüzar Can, Durmuş Ali Yılmaz, Celal Küçük, İsmail Hak-ki Önal, Mehmet Karaca, Murat Tokmak, Kenan Kaman, Yalçın Talaka, Yaşar Arıkan, İsmet Cantekin, Ali Özelkaloğlu, Özcan Kesgeç, Rıza Tırpancı, Ekrem Aydın, Tahir Güner, Demirhan Tuncay, Turhan Ata, Mustafa Karadayı, Selahattin Sayın, Akçın Koç.

DİSK'E SAHİP ÇIKMAK ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİP ÇIKMAK DEMEKTİR, FAŞİZMİN ADALETSİZ UYGULAMALARINI KABUL ETMEMEK DEMEKTİR!

DİSK'in hukuken yeniden açılması olayı çeşitli çevrelerden çok değişik tepkilere yol açtı. Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar, İstanbul ve İzmir bölge şubeleri ve bağımsız sendikaların birçoğu DİSK'in yeniden açılışını sevinçle karşıladıklarını açıkladılar ve her türlü katkıya hazır olduklarını belirttiler. DİSK'in yaşlanmış ve birçoğu DİSK'in bu noktaya gelmesinden sorumlu olan yöneticilerinin fazla birşey ifade etmeyen toplantılarından çok, DİSK'e asil hayat verenin ana eksenini bu "sendikalar plat-

formu"nda yer alan işçi kesimleri olacağı anlaşılıyor. Ki zaten çoğu esas olarak DİSK'in tabanını oluşturuyor. Bunlar DİSK'in toparlanmasında, ulusal çapta yeniden örgütlenmesinde temel dayanak noktasını oluştururlar. Şu anda faşizmin kuklası Türk-İş yönetimine karşı fiilen mücadele yürütenler de bunlardır. Bunlar Türk-İş'in gerici sendikal bağları içinde fazla bir varlık gösterememektedirler.

SP Genel Başkanı Doğu Perinçek, "Türk-İş'ten DİSK'e bir kayma olmayacağını, tabanın Türk-İş yönetimi üzerindeki baskısının artacağını" öne sürdü.

DİSK'in Türk-İş yönetimi üzerinde baskısının olacağı kesindir, ama Türk-İş'ten DİSK'e kayma olmayacağı o kadar kesin değil. Elbette Doğu'nun söylemi kendi öznel isteğini ifade ediyor. Başta TBKP vb. çevreler olmak üzere birçok eski revizyonist örgüt, geçmişte DİSK'e kendi malı gibi sahiplenirken, şimdi DİSK'in açılmasından Türk-İş lehine endişe duymaya başladılar ve "aman Türk-İş'ten başka yere gitmeyelim" diye yakarıyorlar. Bunlara göre DİSK'in faaliyetini Türk-İş'ten ayrı yürütmesi, işçi sınıfını "bölüyor" ve kendilerinin bu defa olmasa ikinci defaya Türk-İş yönetimine gelme şansını ortadan kaldırıyor, halbuki yıllardır bunun için uğraşıyorlar. Aslında bunların bir bölümü neredeyse 30-40 yıldır aynı şeyi söylüyor ve yapıyor. Ama Türk-İş yönetimi hep geriye, daha gerici bir yapıya doğru kayıyor, her nedense! Bu sözleri söyleyenler ya tek tip faşist ve sarı sendika ağalarının gönüllü propagandistleridir, ya da Türk-İş'in ya-

pisını devletçe belirlenmiş fonksiyonunu inceleme ve anlama zahmetine katlanmayan hayalci ahmaklardır. Elbetteki Özal'ın "liberal ekonomi"sine hayran olan bu "sol" grupların faşizmin tek tip sendika bağları içinde "işçilerin sendikal birliği"ni öngörmeleri şaşkıncı değil. Bunlar işçi sınıfının sendikal birliğini, işçilerin iradesine rağmen baskı ve zor yoluyla gerçekleştirmeyi öteden beri savunuyorlar. 12 Eylül öncesinde DİSK içinde işçilerin birliğini, DİSK içinde sendika içi demokrasiyi yok ederek, muhalif devrimci girişimleri anti-demokratik biçimde tasfiye edip bastırarak sağlamayı umuyorlardı. Bu, işçilerin daha çok bölünmesini ve DİSK'in gelişmesini durdurmadan başka bir işe yaramamıştı. Bu gerici mantık, birçok devrimci işçiyi DİSK dışına savurmuş, DİSK'e akacak ve orada işçilerin sendikal birliğini güçlendirecek birçok işçi kesiminin ayrı ve bağımsız sendikalarda örgütlenmesine yolaçarak her iş kolunda yarım düzinelerce bağımsız ilerici sendikanın doğmasına neden olmuştu. İşçilerin birliği ancak özgürlük ortamında mümkündür. İçinde demokrasi uygulamayan, bir dizi faşist oyun ve entrikanın kol gezdiği bir örgütte işçiler birleşemez. Nitekim Türk-İş, bağımsız bazı sendikaların kendi bünyesindeki bazı sendikalarla birleşmesini baskıcı dayatmaları ile önledi. Türk-İş işçilerin burjuvaziye karşı ortak direnişini sürekli baltaladı. Zonguldak madencileri iktidarla kıyasıya mücadele içindeyken, Türk-İş başkanı Şevket Yılmaz, diğer işçileri eyleme çağırıp destekleyecek yerde, eylemi hükümete konuşma

bantlarını sunarak jurnalledi ve maneviyatını bozucu tavırlara girdi. En son olarak 600 bin civarında kamu kesimi işçisinin toplu sözleşmeleri, işçilerin itiraz ve protestolarına karşın, hükümetle "diyalog" içinde parça parça uzlaştırdı ve işçilerin faşizme karşı birlikte topyekün tepkisini boşa çıkardı. İşçiler böyle bir sendikada mı birleşebilir? Kaldı ki bugün, tamamen böyle tür bir sendikalaşma sonucu sendikalı işçi sayısı 12 Eylül öncesindeki altına düşmüştür.

Sendikalar yasası, işçilerin sendikal örgütlenme hakkı için mayınlı bir tarlayı andırıyor. Bunu, bu durumu yaratan Türk-İş'in bünyesinde toplanarak, DİSK'in artık tarihe karışmasını temenni ederek aşmak mümkün değildir; İşçiler, bu gerici sendikalarda olmayan, demokratik sendikacılık ve sendika içi demokrasi, sınıf sendikacılığına dayanan alternatif bir örgütlenmeyle bu durumu aşabilirler.

Aradan geçen 11 yılda, ücretli emek miktarı artarken, sendikalı işçi sayısının düşmesi yalnız faşizmin engellemeleriyle açıklanamaz, işlevini, burjuvaziye hükümetle uzlaşma/ anlaşma, yani bir nevi köle simsarlığı şeklinde belirleyen bir sendikaya üye olmanın ne yararı olup olmadığını tartışıyor işçiler! Ve şimdiki durumda Türk-İş ve Hak-İş'in bu tür sendikacılığının rolünü görmek gerekiyor. Kendi bünyesindeki işçiler arasında burjuvaziye karşı eylem birliğine imkan vermeyen, tersine baltalayan ve bozgun yaratan bir örgütte dağınık yüzbinlerce işçinin birleştirilmesi mümkün olsa bile ne anlam ifade eder?

Örgüt, her şeyden önce bir mücadele aracı olabilmelidir; Türk-İş buna ne kadar elverişlidir. Faşizmin sendikal özgürlükleri yoketmesi, sendikaların işlevini yoketmesi sonucu Türk-İş ve Hak-İş gibi gerici sendikalarda işçilerin bir bölümü zorunlu olarak toplandı, ama şimdi onların gerici denetimi altından kurtulmak istiyorlar; ayrı platformlar kuruyorlar, eylemlerini ayrı örgütüyorlar ve bütün bunları Türk-İş ve Hak-İş'e rağmen yapıyorlar. Elbette işçilerin sendikal birliği

çok iyi bir istektir, ama bu özgürce, örgütlenme özgürlüğü içinde yapılabilir. Şevket ve Özbeklerin diktatörlüğü altındaki birlik işçilerin birliği değildir.

2821-2822 sayılı 1983 son sendikalar Kanunu incelendiğinde görülecektir ki, 1970'te yapılmak istenenler fazlasıyla yapılmıştır. O zaman DİSK'li işçilerin 15-16 Haziran direnişiyle önlenen bu yasal düzenlemeler, şimdi gerçekleştirilmiştir. 274-275 sayılı sendikalar yasasında yapılmak istenen değişikliklerin DİSK'i hedeflemesini anımsarsak, bu keskin "işçi birlik"çisi politikacıların hangi noktaya geldiğini anlayabiliriz! Nihayet 21 yıl

sonra bunlar, DİSK ve onun gibi sendikaların Türk-İş yararına tasfiyesi konusunda düzenle görüş birliğine varmış bulunuyorlar. 1970'lerde, DİSK aleyhine yapılmak istenen değişikliklere karşı çıkmak, açıkça sendikal özgürlüğe, işçilerin sendikal örgütlenme özgürlüğüne sahip çıkmak anlamına geliyordu ve nitekim Türk-İş bünyesindeki büyük işçi kitlelerinin desteklediği de esas olarak budur. Türk-İş'in gerici sendikal modelini temel alan ve onun korunması amacıyla, onun önerileri doğrultusunda düzenlenen yeni 2821-2822 sayılı sendikalar kanunuyla, işçilerin sendikal örgütlenme ve mücadele özgürlüğü esas olarak yok edilmiştir. Daha öncesini saymazsak, en azından 1983'ten beri 8 yıl geçtiği halde dışı dokunur demokratik bir sendika konfederasyonunun ortaya çıkamamasının ve işçilerin iki gerici sendikaya mahkum olmasının nedeni budur! Sendikalar yasası, işçilerin sendikal örgütlenme hakkı için mayınlı bir tarlayı andırıyor. Bunu, bu durumu yaratan Türk-İş'in bünyesinde toplanarak, DİSK'in artık tarihe karışmasını temenni ederek aşmak mümkün değildir; İşçiler, bu gerici sendikalarda olmayan, demokratik sendikacılık ve sendika içi demokrasi, sınıf sendikacılığına dayanan alternatif bir örgütlenmeyle bu durumu aşabilirler. DİSK'in tasfiyesini dilemek ya da ona kaymalara karşı çıkmak, tabansız bırakmayı öğütlemekle yine aynı anlama gelen dolaylı tasfiye düşüncesidir ve bu cuntanın isteğine uygun bir görüştür.

Bazıları, TİSK Genel Başkanı Refik Baydur ve

MÇP'nin çeşitli kadrolarının DİSK'in yeniden açılmasını "olumlu" bulmalarını, burjuvazinin işçisinin sendikal hareketini DİSK olgusuyla bölme girişimi olarak değerlendirebilir. Nitekim Refik Baydur, "Türkiye'de sendikal rekabete ihtiyaç olduğunu... DİSK'in dışlanmaması gerektiğini" yeniden açılmasını "olumlu bulduğunu" belirtiyor. Yine, hükümetin DİSK'in yeniden faaliyete geçmesine yolaçan 3713 sayılı yasayı çıkartması da böyle yorumlanabilir. Ama bunların hepsi aynı zamanda DİSK'e akıllı ve uslu olmasını öğütüyor ve şart koşuyorlar. Elbetteki "akıllı ve uslu" bir DİSK sadece yeni bir bölünmeyi ifade eder. Ama DİSK yöneticilerinin bildirge ile ilan ettiği çerçevede demokratik bir DİSK, asla bir bölünmeyi ifade etmez, tersine işçilerin mücadeleciliğini kolaylaştırır ve bunu egemen sınıflar asla istemez. Akıllı ve uslu bir DİSK, maddi imkansızlıklarla, sendika yasasının ağır engelleri ve şimdiki DİSK yöneticilerinin reformist niteliğinden kaynaklanan bir umuttur. Önümüzdeki günler burjuvazinin bu umudunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini gösterecektir. İşçi sınıfı bunu hesaba katıyor ve bu umudun boşa çıkması için çalışacaktır.

DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, "mücadeleye kaldığımız yerden devam edeceğiz" diyor. Hayır mücadele kalınan yerden devam etmiyor, çok daha geri noktalardan devam edilmek zorundadır. Herşeyden önce DİSK bütün üye tabanını kaybetmiştir. DİSK, ya da genel olarak herhangi bir konfederasyon ancak işçi tabanı ile bir sendika

dir. DİSK şu anda sadece hukuki bir çatı teşkilatı olarak kalmıştır. DİSK, mücadeleden alınmadığı zamandaki koşullardan çok daha ağır koşullar altında üyelerini ve bir çok olanı kaybetmiş olarak işe başlıyor. Elbette bunlar karamsarlık nedeni değildir. Sadece işin güçlüklerini anlatıyor. Bu güçlükler DİSK Başkanlar Konseyi, Yürütme Kurulu ve Yönetim Kurulu toplantılarıyla aşılamaz, devrimci/demokratik bir sendikal örgütlenme özlemi taşıyan oldukça güçlü işçi potansiyeli ile birlikte, onlara dayanılarak aşılabılır. DİSK, kısa sürede yapısını bu yönde, hareket içindeki işçi önderlerinin inisiyatifine dayanarak ve bunu geliştirerek değiştirmelidir. Mevcut DİSK yönetim kadroları içinde bazılarının DİSK yerine Türk-İş'i tercih eden siyasal akımların çevresinden olduğunu da düşünürsek, bunun önemi büsbütün ortaya çıkar.

DİSK'e sahip çıkmak, sendikal örgütlenme özgürlüğüne sahip çıkmak demektir.

DİSK'e sahip çıkmak demek, faşizmin işçi örgütlerine saldırısını boşa çıkartmak demektir.

DİSK'e sahip çıkmak demek, dağınık olan mücadeleciler sınıf sendikacılığını toparlamak, işçilerin mücadeleciliği şansını kullanmak demektir.

İşçi sınıfı, faşizmin yok etmeye çalıştığı DİSK'i yeniden ve daha güçlü bir sendika olarak canlandırmaya hazırdır. Yeter ki, DİSK yöneticileri devrimci işçi potansiyelinin örgütlenmesinden ve sendikalarına sahip çıkmasından korkmasınlar!

Komprador Egemen Sınıflar Terör Yasasıyla Kanlı İnfazlarına Yenilerini Ekliyor!

Ihsan Doğru

Bir süre önce "Anti-terör yasası" adıyla meclisten bir kaç gün içinde geçirilip, yürürlüğe konan kanunun işleyişiyle birlikte; ne menem bir şey olduğunu hemen ortaya koydu. İktidar ve muhalefetiyle ellerin havada uçtuğu, bayram öncesi bir gecede meclisten geçirilen yasanın ne olduğu gerçekten anlaşılmalı değil(!) Çünkü, bu yasa ile toplumun tamamı ya devletten yana olup, boyun eğecek; aynen Osmanlı geleceğine uygun "Sen buyurdun Sultanım, dediğinde doğrudur", misali devletin her dediğini kabul edecek; ya potansiyel suçlu ilan edilip, sırası geldiğinde bu yasadaki nasibini alacak; ya da mücadeleye atılarak ML parti etrafında kenetlenip, gerilla savaşına omuz verip, katılacak. Başkaca bir yoluda yoktur.

Halk Demokrasisinin önceki sayılarında terör yasası üzerine düşüncelerimizi açmış ve tavır alınması gerektiğini de üzerine basarak belirtmiştik. Gelinen aşamada ise, artık tavır almak bir insanlık görevi, insan olmanın getirdiği bir yükümlülük ve zorunluluğa bürünmüş durumda. Çünkü, "Anti-terör yasası" ile getirilen genişçe olanak ve yükümlülükler artık açıktan açığa işkenceyi, katliamları... yasal kılıflara büründürmüş ve devletin tüm resmi ya da gayri-resmi kuruluşları olan ordu, polis, MIT, Kontr-Gerilla... türü örgütlerine güvence vererek, devlet ve düzenden yana olmayan, toplumun hangi kesiminden olursa olsun insanlara karşı, şiddeti, işkenceyi, katliam... türü vahşeti adeta teşvik ediyor ve yapanları da bu yasayla "güvenceye" alıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse geçmişle günümüz arasında nitelik itibarıyla bir farklılık yoktur. Geçmişte devletin tüm güçleri işkence, cinayet,

katliamları... yine yapıyor ancak, yasal güvenceleri "olmadığından" azda olsa "kaygıyla" hareket ediyorlardı. Oysa 12 Nisan 1991 tarihinde yasa olarak çıkarılan "anti-terör yasası" ile tüm resmi ya da gayri resmi cinayet şebekeleri artık hukuksal güvenceyle, daha da pervasızca hareket ediyorlar.

Her şeyde olduğu gibi terör yasanının zemininde oluşturabilmek için bilinen yöntemlere başvuruyor tüm resmi ya da gayri-resmi cinayet şebekeleri. 12 Mart cuntasının gelmesine meşruluk kazandırmak için girişilen provakator eylemler ya da iki yüzlüce demagojilerle kitleleri kandırma yoluna gittiler. "Boğaz Köprüsünün bombalanacağını", "şehir hatları vapurunun havaya uçurulacağını"... bu tür demagojilerin başında geliyordu. Gelişen devrimci mücadeleyi bastırabilmek için, faşist diktatörlüğün üniformasını giyerek, gerçek yüzünü göstermesinin altyapısını oluşturmaya çalışıyordu. CIA, MIT, Kontr-Gerilla, MHP türü faşist cinayet şebekeleri.

Yine aynı oyunlar 12 Eylül cuntası öncesinde de oynandı. İstanbul da Kerim Yaman'larla başlayan cinayet şebekelerinin saldırıları, 1977'de Mehmet Kocadağ'ın kaçırılarak katledilmesi, 1 Mayıs 1977 Taksim alanının kana bulanması, 40'a yakın insanın katledilmesi, binlerce insanın yaralanmasıyla doruğuna çıkıyordu, katliamlar. Devletin yarı-resmi cinayet şebekesi MHP'nin de kullanılması hız verilerek Maraş-Çorum Sivastaki kitle katliamları adeta gelmesi istenen cuntaya gerekçe oluşturmaya yöneldi. Bedrettin Cömert'ler Cavit Orhan Tütengil'ler, Abdî İpekçi'ler, Kemal Türkler'ler, Ümit Doğanay'lar... da bu katliam örgütleri, cinayet şebekeleri tarafından kurşuna dizildiler.

Bir süredir aynı oyunlar bu kez de terör yasasıyla getirilen güvencelerle bu cinayet şebekeleri tarafından bir kez daha sahneye konmaya çalışılıyor. Muammer Aksoy, Çetin Emeç, Turan Dursun, Bahriye Üçok... "faili meçhul" cinayetler arasına karışmış durumda. Vurulan ortada, vuran-vurduran ortada, ama ne arayan, ne yakalayan, ne de yargılayan yok. Devletin örgütleri elbetteki uyum içinde olacaktır. Yapanla-yaptıran ortada iken, aynı kurumların elemanlarını tutuklaması beklenebilir mi? Beklenemez! Beklenmemeli!

Terör yasanının yürürlüğe girmesinden bu yana ülkemizde işkence, katliam, kurşuna dizmeyle öldürülen insanların sadece başına yansıyan dahi insanı çileden çıkaracak boyutlara ulaşmış durumda. Mayıs ayında Tunceli'nin Cevizlidere-Biçin köyünde Hıdır Coşar adlı köylü dövülerek öldürüldü. Ankara da Veli Geleş, İstanbul Hasanpaşa'da Hatice Dilek, İsmail Oral, Kanarya'da Murtaza Kaya, Sultançiftliğinde Nilgün Oda, Beşiktaş'ta Perihan Demirel, Avcılar'da Ali Alpdoğan-Kemal Karatay, Diyarbakır Hazro'da 11 yaşındaki kız çocuğu Rindê Latifeci, Şırnak Cudi mahallesinde İbrahim Sarıca, Şırnak Merkez Nerek (Dağkonak)'ta Mehmet Kılıç ve bir misafiri, 28 Haziran 1991 günü Hila Belediye Başkanı Yakup Kara, Mehmet Ürün, Ali Benek, Hamed Kara, Hüseyin Babat... kurşuna dizilenler, işkencede öldürülenler arasında. Bunlar sadece basına yansıyan ve bilinenler. Üstelikte bu öldürülen insanların birçoğu TV ve gazetelerde "terörist" olarak nitelendirildiler ve "çatışma" sonucu öldürüldükleri açıklandı. Cinayet şebekeleri artık maskeler ardında yüzlerini "gizlemeye" çalışıyorlar. Buna en son örnekte HEP (Halkın Emek

Partisi) Diyarbakır İl Başkanı öğretmen Vedat Aydın'ın vahşice katledilmesidir. Sadece basında çıkan yazılar dahi faşist diktatörlüğün eli kanlı katillerinin gerçek yüzlerini görmeye yeterde artar.

"Kontr-Gerilla kapıları mı çalışıyor? HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın, öldürülmesinden beş gün önce geceyarısı evine gelen ve polis olduklarını söyleyen kişiler tarafından götürüldü. Olay gazetelerde, "HEP Diyarbakır İl Başkanı gözaltına alındı" diye yer aldı. Polis ve diğer resmi kuruluşlardan bu habere ilişkin bir "yalanlama" gelmedi. Öğretmen Vedat Aydın, daha sonra Elazığ'ın Maden ilçesi yakınlarında kafasının arkası çökük, elleri ile kolları kırık ve otomatik silahlarla taranmış halde bulundu. Aydın, vahşice işkence edilerek öldürülmüştü...

Olaylar; Şili, Arjantin, Honduras, Guatemala ve El Salvador gibi ülkelerde yaşananları hatırlatıyor. Bu ülkelerde, gerillalara karşı mücadelede etkin olamayan yönetimler, yasadışı silahlı birlikler oluşturarak kirli bir savaşı yürütüyorlar. Adam kaçırın, sabotaj düzenleyen, cinayet işleyen ve katliam yapan bu yasadışı çeteler, devletin desteğini arkalarına alarak yasaları pervasızca çiğniyorlar. Bu silahlı çeteler, bütün dünyada "ölüm mangaları" diye tanınıyor. Barış ve insan haklarını tehdit eden ölüm mangalarının varlığını hükümetler kabul etmiyor..." (Güneş gazetesi, 10 Temmuz 1991)

Vedat Aydın'ın eşi Şükran Aydın şöyle diyor: "Gelenler siyasi polisti..." (Gazetelerden)

Vedat Aydın'ın katledilmesi gün gibi ortada duruyor. Gözaltına alındığı basında çıkmasına rağmen, polis ve resmi kuruluşlardan yalanlamaya ihtiyaç duyulmuyor. Vedat Aydın'ın eşide gelenlerin "siyasi polis" olduğunu beyan ediyor ve Vedat Aydın'ın kafası parçalanıp, elleri kolları kırılarak, kurşunlanarak katlediliyor.

Sorunun temelinde yatan ise devletin legal yada illegal örgütleri tarafından Vedat Aydın'ın katledilmesi değil; bu vahşi cinayeti mutlak olarak devletin düzenlemiş olduğudur. Çünkü, yıllardır milli zulme karşı ulusal başkaldırının geliş-

mesi, kitleselleşmesi, Kürt İntifadasına dönüşmesiyle birlikte, TC ve iktidar artık kirli bir savaş yürütmeye koyuldu Türkiye K...tanında. Genel olarak ülkemizdeki devrimci durumun giderek yükselmesi, faşist diktatörlüğü azgınca saldırıyla karşı koymaya yöneldi. ML'lerin açtığı yeni gerilla alanları komprador patron-ağalara korku salmış durumda. Gerilla faaliyetini ve eylemlerini kamuoyundan "gizlemeye" çalışması da bu korkularının dışı vurumudur. Kentlerdeki devrimci şiddet komprador patron-ağaların telaşını artırmış durumda. Kudurmuş köpek misali sağa-sola saldırarak, kan dökmeyi hızlandırdılar. Çatışma bahaneleri adı altında, genel olarak devrimci örgütlere yönelik katliamlar, faşist diktatörlüğün gerçek yüzünü gözler önüne sermektedir. 12 Temmuz 1991 günü İstanbul'da İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun, Bülent Taşova, Yücel Şimşek, Ömer Coşkun İrmak, Mustafa Üstündağ, Ni-yazi Aydın, Nazmi Türkcan, Cavit Özkaya, Zeynep Eda Berk, 14 Temmuz 1991 günü Ankara'da iki devrimcinin vahşice katledilmesi, faşist diktatörlüğün azgınca saldırılarının açık ifadesidir. Yakalamayı ya da yargılamayı bir kenara bırakan terör timleri, yerinde infazlarla, ülkemizin yiğit evlatlarını katletmektedirler. Günler yeni bir provakasyon, yeni bir senaryo, yeni bir katliamla... dolmaya başlamış durumda. Tüm devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever... insanlar sıranın kimde olduğunu sormaya başladılar.

Almanya'da Hitler dönemindeki bir papazın anıları tüm insanlarımız için öğretici bir uyarı olmalı. Papaz anılarında şöyle diyordu: "Naziler döneminde önce Yahudileri götürdüler, bana ne onlar Yahudi dedik. Sonra Komünistleri götürdüler, bana ne onlar komünist dedik. Sonra Sosyal Demokratları götürdüler, bana ne onlar Sosyal Demokrat dedik. Sonrasında ise kendinden olmayan herkesi götürdüler. O zaman hata ettiğimizi anladık. Ama iş isten "geçmişti". Nazilere karşı koyacak kimse kalmamıştı" diyor. Evet, faşizmin, faşist diktatörlüğün en temel özelliklerinden birisi de kendinden olmayana, kendisi gibi düşünmeyene, kendisini desteklemeyene yaşama hakkı tanımaz. Özellikle bu fütursuzca saldırılarını ya kendini çok "güçlü" hissettiği sü-

reçte ya da tersine ML'lerin, devrimcilerin güçlü olduğu süreçlerde göstermektedir. Ekonomik ve siyasi krizin atbaşı beraber gittiği ve giderekte krizin yükünün ağırlaştığı bir süreçteyiz. Ülkemizde "yeni" oyunlar oynanmakta, "yeni" provalar düzenlenmektedir. Son katliamların dikkat çekici yanlarından biri de, hem sosyal kurtuluş hem de ulusal başkaldırıya karşı gözdağı vererek, emekçi halkımızı sindirmeye, yıldirmaya çalışıyorlar.

Dünya halklarının kanını emenlerin başında gelen ABD emperyalizminin haydut başı G.Bush'un ülkemizi ziyaret öncesine denk düşmesi açısından da, bu son katliamların boyutudaha da çirkeleşmiş durumda. Ülkemizin yiğit evlatlarının kanları bu haydut için döküldü. Adeta vampire kan sunularak, doymak bilmez canıye "ödül" verildi. Komprador patron-ağalar efendilerine olan inanç ve güvenlerini, imanlarını tazelemek için sundular emekçi halkımızın yiğit evlatlarının kanlarını...

Ey kan emici haydutlar! Şunu iyi bilin ki, dünya halkları size gerçek olan ve hakettiğiniz ödülleri sunacaktır. Mezarlarınızda dahi olsanız, o ödül size mutlaka verecekler. Bundan hiç şüpheleniz olmasın. Onbinleri aşan korumalarınızla dolanmanız bile emekçi halklardan korkunuzun, gücümüzün görünmesi açısından önemli bir gerçekliktir!...

VE ÇAĞIRIYORUZ!
Çağırımız var tüm işçilere, köylülere!

Çağırımız var tüm yazarlara, çizicilere!

Çağırımız var tüm aydınlara!

Çağırımız var tüm kültür, sanat, edebiyat emekçilerine!

Çağırımız insanım diyen tüm insanlara!

Bu katliamlara sessiz kalmayalım. Yargısız infazlara karşı tavır alalım. Baskıya, zulme, işkenceye... sessiz kalınmamalı!

Hiç bir siyasal, kişisel çıkar gözetmeden, insan olmanın gereğini yerine getirmek için, bu katliamlara dur diyelim. "Yarın sıra kimde" demeden yapabileceğimiz bir şeyler mutlaka vardır!

Somut bir öneri: Aydınlar Dilekçesi benzeri bir kampanya ile sesimizi duyuralım! Ve "Anti-terör yasasına" HAYIR diyelim!...

SEÇİM ALDATMACASI VE İKTİDAR KOLTUĞUNDA BİR AĞIR HASTA: ANAP

Ihsan Doğru

Adı ne olursa olsun: her örgütlenme bir ihtiyaçtan doğar. Her örgütlenme bir amaca hizmet eden araçtan başka bir şey değildir. Ülkemizde de on yıldan fazla bir zamandır siyasal iktidarı elinde tutan, 12 Eylül-ANAP örgütlülükleri gündemi belirlemekte ve yön vermektedir. Bugün hızlı bir çöküş süreci yaşayan ANAP'ı Türkiye'ye dayatan olguların neler olduğuna bakmakta yarar var. ANAP'ı yaratan şartlar nelerdi?

1977'den sonra emperyalizm, üretim fazlası, kaynak sorunu ve yarı-sömürgele verilmiş borçların geri dönmemesi nedeniyle yeni bir tıkanıklık sürecine girdi. Bu tıkanıklığı aşabilmenin yolu her zaman olduğu gibi, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde sömürüyü derinleştirmekten geçiyordu. Buna uygun olarak yeni ekonomik-politikalar geliştirilmeye başlandı. Daha önce Şili üzerinde denenmiş ve Şili ekonomisini çökerten 'Fredman' modeli IMF ve Dünya Bankası tarafından Türkiye'ye dayatıldı ve ifadesini 24 Ocak kararlarında buldu. 'Fredman' modeli ya da '24 Ocak kararları' toplumsal muhalefetin var olduğu ortamda uygulanamazdı, uygulansa bile burjuvazinin istediği sonucu vermezdi. 'Fredman modeli'

çözümü yoğun emek sömürsünde bulunduğu ülkelerde toplumsal muhalefet üzerinde yoğun baskı oluşturabilecek siyasal iktidarlara ihtiyaç duymaktaydı. Bu da o ülkelerde cunta demekti. İşte 24 Ocak kararlarını almakla övünen Özal ve Demirel, IMF ve Dünya Bankasının dayattığı bu kararları kabul ederlerken, siyasal iktida-

"Bu ülkede yastık altında çok altın var, bunları ekonomiye kazandırmak gerek" derken, yoğun emek sömürsünün yanısıra, halkın üç-beş kuruş tasarrufuna göz diktiğini gösteriyordu. Yüksek faiz politikasını bankerlerle tamamlayan Özal, 12 Eylül muhalefetsiz ortamının avantajlarına, IMF ve Dünya Bankasının desteğine rağmen başarılı

1977'den sonra emperyalizm, üretim fazlası, kaynak sorunu ve yarı-sömürgele verilmiş borçların geri dönmemesi nedeniyle yeni bir tıkanıklık sürecine girdi. Bu tıkanıklığı aşabilmenin yolu her zaman olduğu gibi, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde sömürüyü derinleştirmekten geçiyordu. Buna uygun olarak yeni ekonomik-politikalar geliştirilmeye başlandı.

rın bir cuntayla yer değiştirmesi gerektiğinde bilincindeydiler. Bu konuda Evren daha açık sözlü: "12 Eylül olmasaydı 24 Ocak kararları uygulanamazdı" diyor. 24 Ocak kararlarının uygulanabilmesi için zorunlu bir araç olan 12 Eylül cuntasının iş başına gelmesinin ardından bu kararlar hayata geçirilmeye başlandı.

12 Eylül yönetiminde ekonomiden sorumlu Başbakan yardımcısı Turgut Özal'dı. Toplumsal muhalefetin süngüyle bastırıldığı bir ortamda hasta ekonomiyi "düzeltmeye" çalışan Özal,

olamadı. Orta ve küçük işletmeler ekonomik bunalıma girdiler. Nakit para sıkıntısı bir çok iflası beraberinde getirdi. Yüksek faiz politikasıyla ortalığa salınan bankerler topladıkları yüz milyarı iç ettiler. Ekonomiyi ağır bir iç ve dış borçlanmanın altına sokan Özal, 'Banker faciası' olarak bilinen iflaslarla birlikte istifa etti.

Evren'e göre Türkiye'de demokrasi henüz çocuktur. Yürüyebilmesi için elinden tutulması gerekiyordu. Bu nedenle birçok parti ve parti kurucusu MGK'nin veto'suna takıldı. ABD Dışişleri

Bakanı A.Heig'in aracılığıyla ANAP vetolardan önemli ölçüde kurtuldu. Ve 1983 seçimlerine, Calp'in HP'si, Sunalp'in MDP'si ve Özal'ın dört eğilimden oluşan ANAP'ı girdi. MGK'nın kurdurduğu MDP ve HP'te ANAP'a koltuk değneği olmaktan başka bir işe yaramadılar. ANAP 83 seçimlerini ezici bir çoğunlukla kazanmıştı. Ülkemizde ANAP'lı günler böylece başladı. ANAP'ın bileşimi nedir? Dayandığı güçler ve uyguladığı ekonomi politika gibisoruların üzerinde durmakta yarar var.

Özal'ın dört eğilimden oluştuğunu söylediği ANAP, AP, CHP'nin eski kadrolarının yanısıra esas olarak MHP ve MSP kökenli kadrolardan oluşmaktadır. Bu eğilimleri bir arada tutan mayaya ise, en küçük şahsi menfaatlerin her türlü siyasi ilkeye baskın gelmesidir. Tabii bütün bunlara Özal faktörünü eklemekte yarar var. ANAP'taki çıkar çatışmalarının çözülmesinde her zaman bir yol bulan Özal, ANAP'ın nabzını elinde tutmayı şimdiye kadar iyi başardı. Özal ANAP'ın MHP'li kanadını iktidarda önemli görevler vererek denetim altında tutarken, dinci kanadın devlet içerisinde önemli ölçüde örgütlenmesini sağlayarak ya da göz yumarak tatmin edebilmektedir. İktidarı elde tutan ve iktidar imkanlarından önemli ölçüde yararlanan, bununlada yetinmeyerek çevrelerindeki yararlıları, MHP, MSP, AP, CHP kökenli kadrolar 8 yıllık iktidarı boyunca Özal'ın bütün istemlerini, bazı istisnâlar dışında, yerine getirdiler.

SERBEST PİYASA MODELİ VE ANAP

1980 öncesinde uygulanan ithal-ikameci ekonomi politika, KİT'ler gibi kamu kuruluşlarıyla

dışa bağımlıda olsa bir sanayileşme çabası ve tüketim yapısını besleyebilmek için üretimi teşvik temelleri üzerine oturuyordu. (Bu hedefine ne kadar ulaştığı ayrı bir konu. Kullandığı teknolojiyi üretemeyen ve sürekli ithal etmek zorunda olan ekonominin sanayileşmesi mümkün değil. Ancak fabrika-laşma olabilir.) Emperyalist sistem girdiği tıkanıklığı aşabilmek için, yarı-sömürgele "dışa dönük serbest piyasa modeli"ni dayattı. Ülkemiz pazarı üzerinde önemli ölçüde söz sahibi olan ABD emperyalizmi bu politikanın uygulayıcısı olarak ANAP'ı tercih etti. Komprador burjuvazinin ABD'ci kliğinin temsilciliğini alan ANAP 1983'ten bu yana bu ekonomi politikayı uygulamaya başladı.

ANAP "sermayenin entegrasyonu" adı altında uluslararası tekellerin Türkiye pazarına dadanmasının önündeki engelleri bir bir söküp attı. Gümrük duvarlarını aşağı çekerek ithalata teşvik etti. Yabancı sermayenin daha fazla gelmesi için teşvik primleri ve kolaylıklar sağladı. ANAP'ın dışa dönük modelinde önemli hedeflerden birisi KİT (Kamu İktisadi Teşebbüsleri) oldu. 1980 öncesinde KİT'lerin oluşması ve gelişmesi için IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşlar kredi sağlarken, yeni ekonomi politikanın gereği. Kredilerin verilebilmesi için KİT'lerin özelleştirilmesi şartı kondu. KİT'ler ekonomik anlamda baskı altına alınarak özelleştirmenin ön şartları hazırlandı. Özel teşebbüsün sermaye nedeniyle birçok üretim alanına giremediği yarı-sömürge ülkelerde % 51 kamu hisseli KİT'ler özellikle sanayi alanında önemli bir ağırlığa sahiptir. Bazı örnekler verecek olursak; Etiyopya ve Mısır'da ekonomideki ağırlığı % 60 civa-

rındayken Zambia ve Gana'da % 38 gibi yüksek bir orana ulaşmıştır. 1979 yılında KİT'lerin ülkemizdeki sanayi üretimindeki payı %34' ken bu oran 1983'ten sonra % 20'nin altına gerilemiştir. Ülkemizde ve yarı-sömürgele bu kadar geniş bir pazar payına sahip olan KİT'lerin, dışa dönük modelde güçlü emperyalist tekellerin hedefi olması kaçınılmazdı. ANAP iktidarı KİT'leri değerlerinin çok çok altında emperyalist tekellere peşkeş çekti. Gümrük duvarlarını aşağı çekmekle yetinmeyerek ithalata teşvik yağdıran ANAP, üretimde kullanılan hammaddelerin fiyatlarına yüksek zamlar yaparken, tarım alanında uygulanan sübvansiyonları kaldırdı. Uyguladığı yüksek faiz politikası istenenin tersini verdi. Tasarruflar artış göstermediği gibi yatırımlar geriledi. Bu ekonomi politika ülkedeki üretim dinamiklerini temelden sarstı. Gelir dağılımı arasındaki uçurum hızla büyürken sefalet sokaklara vurdu. 24 Ocak-12 Eylül ve ANAP mantığı bir anlamda "başarılı" oldu. Ülkenin ekonomik dinamikleri güçlü emperyalist tekellerin baskısı altında ezildi. İç ve dış borçlanma ekonomisi karşısında özel bir yere oturdu. Salt dış borç faizi ekonomiyi ayrıca bir gider yükü olarak bindi. Derinleşen ekonomik istikrarsızlık doğal olarak siyasi istikrarsızlığı beraberinde getirdi.

Uluslararası tekellerin çıkarlarına paralel bir politika izleyen ANAP, Koç, Sabancı gibi komprador sermayenin desteğinin yanısıra, iktidarı döneminde hızlı bir gelişme gösteren, turizm, dış müteahhlik, iletişim gibi alanlarda faaliyette bulunan sermaye gruplarının desteğine sahip sermayenin parazit dediği kesimi eklemekte mümkün. Toplumda, uyguladığı politikayla diğer burjuva partilerinden farklı ola-

rak, yenilikçi imajı edindi. 1987 seçimlerinde SHP, DYP, DSP gibi partileri geride bıraktı. 83 ve 87 seçimlerindeki başarısı ANAP'tan çok karşısındaki partilerin mevcut sorunlara farklı bir çözüm yolu getirememelerinin ürünüdür.

ANAP NEDEN ÇÖKÜYOR?

IMF ve Dünya Bankasının, uluslararası sermayeye sahip tekelin çıkarlarına uygun olarak, yarı-sömürgelere dayattığı dışa açılma ve iç pazarın küçültülmesi ve daha fazla özelleştirme politikasını ANAP ülkemizde başarıyla uyguladı. GSMH (Gayri Safi Milli Hasıla)'de önemli ölçüde (% 6-7 gibi) yükselme görüldü. GSMH bu yükseliş ANAP için bir övünç kaynağı oldu. Ancak GSMH'deki bu artışın, geniş üretici kesimlere yansiyip refah yükseltmesi bir yana, tam tersi bir durum yaşandı. Çalışan kesimin alım gücü önemli ölçüde geriledi. İşsizlik çığ gibi büyüdü. Yatırımlar tamamen durdu. Küçük üreticilerin pazar payı güçlü tekelin istilasına uğradı. Buna karşılık tarıma uygulanan sübvansiyonlarda geri çekildi. Bir gecede çıkarılan karamamelerle bir çok kesim büyük servetlere kavuşturuldu. ANAP döneminde, geniş halk sınıf ve tabakaları ekonomik bir kabus yaşadı. ANAP 12 Eylül AFC'sinin sıkı bir takipçisi oldu. Devraldığı baskı politikasını aralıksız sürdürdü. İşkence tezgahları harıl harıl çalıştı. Yüzlerce devrimci, demokrat işkenceden geçirildi. Onlarca devrimci işkencede katledildi. Birçok insan sokakta, evde kurşuna dizildi. T.Kürdistan'ında ulusal ve sosyal mücadele yürüten güçlere karşı özel bir savaş sürdürüldü. Yüzlerce insan katledildi. Toplu katliamdan, insan dışı yedirmeye kadar insanlık dışı uygulamalar gün-

demden düşmedi. ANAP baskı politikası uygularken parlamento maskesini dahi kulanma gereği duymadı. Can alıcı kararların tümü generallerin çoğunlukta olduğu MGK'da alındı. Baskı politikasının devamlılığı için son olarak ANAP anti-terör yasası adıyla devlet terörünü yasallaştıran yasayı yürürlüğe koydu.

ANAP uyguladığı politikalarla, komprador burjuvazi ve kendi iktidarı döneminde palazlanan bazı sermaye gruplarının

ABD'nin izlediği politikalara paralel politikalar izleyen Özal'ın ulusal sorunun düzen içi çözümü olarak, Türkiye'de eyalet sisteme geçerek T.Kürdistan'ını özerk bir eyalet olarak ilan etme isteği tamamen fikir cimmastığıdır.

dışında, toplumun büyük bir kesiminin tepkisini toplamayı başardı. Ekonomik ve siyasal baskılara karşı toplumsal muhalefet hızlı bir büyüme gösterdi. Grevler 12 Eylül öncesi grevleri aştı. Küçük üreticiler kendiliğinden eylemler gerçekleştirdi. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi ivme kazanarak hızlı bir yükseliş gösterdi. Kürdistan kanlı kitle gösterilerine sahne oldu. Ekonomik ve siyasal durum bozuldu. ANAP iktidar koltuğuna daha fazla sarıldı. AT üyeliğiye kursakta kalan bir heves olmaksızın öteye geçemedi.

Özal'ların hanedan yaşantısı, ANAP ve etrafındaki gürhün iktidar imkanlarından yararlanarak büyük bir savurganlık içinde yaşamaları ve kamaval havasından hiç çıkamamaları ANAP'ın olumsuzluklar hanesine eklenebilir. (Akbulut'la geçen ara süreçte, Akbulut görüntü olmaktan öteye geçemediğinden özel olarak Akbulut dönemi demeye gerek yok.) Yapılan birçok kamuoyu araştırmasında ANAP'ın oylarının % 10-12 düzeyine gerilediği görüldü. Uygulama-

ladığı politikalarla ANAP bazı sermaye gruplarının dışında desteklerini yitirdi. Büyük bir çöküş yaşadı ve bitkin iktidar koltuğuna yığılıp kalmıştı.

M.YILMAZ FAKTÖRÜ!

Kongre yaklaştıkça ANAP'ta Akbulut'u destekleyen MHP'lilerle Yılmaz'ı destekleyen "Liberaller" arasındaki çatışma şiddetlenmeye başladı. İstanbul il kongresinde yaşanan olaylar

kongre için bir ön fikir veriyordu. ANAP'taki MHP'liler Özal'a karşı ayak diretmeye başlamışlardı. Ve fazla sürmeden ilk yenilgilerini aldılar.

Özal her ne kadar tarafsız kaldığını söylüyorduysa da, ANAP'ın oldukça bozulan Akbulut'lu vitrinini değiştirerek ve kendisine ayak direten MHP'li kanadı pasifize ederek, yeni dönemde M.Yılmaz'la uygulayacağı bazı taktik politikalarla ANAP'ı seçime hazırlama çalışmaları yürütüyordu. Yılmaz'a verdiği dolaylı destekle, Akbulut'lu ANAP'tan umudu kestiğini gösteriyordu. Ve her zaman olduğu gibi yine Özal'ın istediği oldu. ANAP yüzünü değiştirdi.

M.Yılmaz'ın dediği gibi "ANAP'ın önündeki süreç seçimlere hazırlanma sürecidir." ANAP artık geniş oy potansiyellerine hitap edecek politikalar izlemelidir. Bunların başında Özal'ın daha önce sözünü ettiği "demokratikleşme" paketi gelir. Küçük çaplı göz boyama rüşvetlerle geniş oy potansiyelinin bulunduğu kesimlerin biraz olsun rahatlamasını sağlamaya çalış-

caktır. İşçilere (Grevde olanlar hariç) verilecek olan 1 milyon 250 bin lira avans bunun ilk göstergesi olmakta. ABD'nin izlediği politikalara paralel politikalar izleyen Özal'ın ulusal sorunun düzen içi çözümü olarak, Türkiye'de eyalet sistemine geçerek T.Kürdistan'ını özerk bir eyalet olarak ilan etme isteği tamamen fikir cimmastığıdır. T.C'nin T.Kürdistan'ı için düşündüğü çözüm sadece "budanmış kültürel" özerklik'tir. Bunuda artık önüne geçemediği ulusal mücadele karşısında, reformist kürt hareketlerin ağzına bir parmak bal çalarak jakoben mücadeleyi pasivize etmek için yapmaktadır.

Özal Yılmaz'lı ANAP'la bir atağa geçerek biraz güç toplayabilir. Hiç olmazsa iktidar koltuğundan kalkabilecek kadar. Yılmaz kabinesi bir seçim kabinesidir. 8 yıl boyunca kitlelere çekirtilen sıkıntılar unutturulmaya çalışılacaktır. ANAP ulusal ve uluslararası alanda kendisini destekleyen sermaye odaklarıyla beraber, işçiye, memura, küçük üreticiye, seçime kadar rüşvet vericesine para verecek, çekilen sıkıntıları unutturup yeniden iktidar imkanlarını kullanarak oy almaya çalışacaktır.

ANAP iktidarıyla geçen 8 yıl, cunta yıllarından farklı olmadı. Hatta daha beter oldu. Emek sömürsü daha çok arttı. Devrimci demokratlar sokak ortasında infaz edildi. Dağlarda yüzlerce insan katledildi. Anti-terör yasasıyla devlet terörü resmileşti. Polis ölüm mangaları halinde infazları sürdürüyor. Bunca sıkıntıyı insanlar 3-5 aylık bir zamlarla unutabilecekler mi?

MESUT YILMAZ HÜKÜMETİ VE SEÇİM EKONOMİSİ:

Vitrini "liberal" M.Yılmaz'la değiştiren ANAP seçimlere yatı-

rim kampanyası başlatacaktır. Bunun ilk sinyali, M.Yılmaz başkan seçilir seçilmez işçilere bayram primi olarak 1 milyon 250 bin lira verilmesiydi. Grevde olan işçilerin bu haktan yoksun bırakılması, ANAP'ın işçi düşmanlığı ve hükümetin grev kırıcılığıdır. Yılmaz hükümetinin seçimlere kadar uygulayacağı politika tam bir seçim ekonomisi olacaktır. Bunu hükümet programı ve yetkililerin çeşitli açıklamalarından anlayabiliyoruz. Ancak Yılmaz hükümetinin önemli bir sorunu kaynak bulabilmektir. Kaynak bulabildiği ölçüde üreticilerin ve geniş oy potansiyeline sahip kesimlerin ekonomik bunalımları bir an için hafifletilmeye çalışılacak. Hükümetin bazı vaatleri kısaca şöyle: Buğday alımlarında 30 ton sınırı kaldırılarak buğday üreticisinin elinde kalan ihtiyaç fazlası alınacak. Daha önce tarım ve hayvancılığa uygulanan ve Özal tarafından geri alınan sübvansiyonlar yeniden uygulanacak. Memur ücretlerine % 50 civarında zam yapılacak. Asgari ücret 1 milyon liranın üzerine çıkarılacak vb. Bütün bunlar Yılmaz hükümetine geniş kaynaklar gerektirecek ve kaynak sağlayabilmek oldukça zor. Normal dönemlerde bu yatırımlar için Türkiye'nin kaynak ve kredi bulması neredeyse imkansız gibidir. Ancak bugün sözkonusu olan bir seçim yatırımdır. Bu durumda ANAP'ın temsil ettiği sermaye grupları ve uluslararası tekel-ler; "kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez" hesabı, iktidarda kalabilmesi için ANAP'a önemli ölçüde kaynak sağlayacaklardır. (Tabi bunlar yine Türkiye'nin borç hesabına eklenerek faiziyle geri alınacak.) Temel atmalar, açılışlar, yol yapımları hız kazanacak. ANAP ve diğer partilerin işgüzarlıklarından geçilemeyecek.

ABD, seçimlerden ANAP'ın

yeniden iktidar olacak bir güçle çıkamayacağını bildiğini belirtmiştik. DYP'nin de tek başına iktidar olacak kadar oy alamayacağı biliniyor. Bu nedenle iktidarı Avrupalı kliğe kaptırmamak için ANAP DYP koalisyonu üzerinde kafa yormaktadır. ABD'nin gönlünde yatan iki partinin koalisyon iktidarlarıdır. DYP ve ANAP uzlaşamaz iktidarı Avrupalı kliğin temsilcisi SHP'ye kaptırmaları ya da SHP-DSP koalisyonu ile Avrupalı kliğin iktidar olması, geniş kitleler nezdinde neyi değiştirir? Nitel anlamda hiçbir şeyi değiştirmez. Bu bir niyet sorunu değildir. ABD'ci kliğin yerine AET emperyalizminin iktidarı ele geçirmesi kitleler için yine daha fazla sömürü, yine devrimci halk muhalefetinin kanla bastırılması, yine işkence. Daha öncede belirttik; Faşizm ülkemizde devlet biçimidir. Faşizm bizde, iktidara gelen ya da iktidardan giden partiye bağlı bir olgu değil, bu nedendir ki, "parlamento" ahırında bugün tepişen ve o ahıra girmek için can atan düzen partilerinin hiç biri gerçek anlamda halk sınıf ve tabakalarının çıkarlarını temsil etme yeteneğine sahip değildir. Her biri emperyalist kliklerin çanak yalayıcılığını yapmaktadır. Parlamento değerlendirmesini Lenin'den aktaralım: "*Belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfların hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine dönem dönem karar vermek; yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur.*" (Lenin, Devlet ve İhtilal, sf. 57). "En demokratik burjuva cumhuriyetlerinde" bile parlamento halkın nasıl daha fazla sömürüleceği, muhalefetinin nasıl bastırılacağı ve egemen sınıfların hangi kesiminin bu işi yapacağına karar verilen yerken, bizim gibi ya-

rı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapıya sahip ülkelerde parlamento çok daha kaba, faşizmi gizlemek için kullanılan bir maske. Ülkemizdeki parlamento değerlendirmesini Türkiye proletaryasının komünist önderi İbrahim Kaypakkaya'dan aktaralım: "Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamentarizmin başından beri "kaba ve uydurma" olmasına yol açmıştır. Türkiye'de yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir: daha doğrusu o varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidara zayıf burjuvazi ile birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuva demokrasisininin

da ortadan kaldıran açık terörist bir diktatörlük, hem içerdeki halk kitleleri önünde hem de dünya demokratik kamuoyu önünde, faşist çehresiyle sırtacak ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Türkiye'de hakim sınıflar kaba ve uydurma bir parlamentoya faşist suratlarını maskeleyen sınıf menfaatlerine daha uygun kılmışlardır. İşte Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur." (I.K. SE, sf: 170). Kısaca bizim gibi ülkelerde halk sınıf ve tabakalarının yararlanabileceği bir parlamento yoktur. "Dönem dönem yararlanılabilir" gibi muğlak yaklaşımlarla önce kendimizi, sonra kitleleri kandırmaya çalışmanın bir anlamı yoktur. Ülkemizde parlamentonun misyonu açıktır. Seçimler ise egemen sınıfın farklı kesimlerinin kendilerini ne ölçüde temsil edecekleri sorusunu yanıtladıkları bir formalitedir. Yani seçim, burjuva kliklerin iç daşdır. Burjuvazinin kendi iç ç

Faşizm ülkemizde devlet biçimidir. Faşizm bizde, iktidara gelen ya da iktidardan giden partiye bağlı bir olgu değil, bu nedenledir ki, "parlamento" ahırında bugün tepişen ve o ahıra girmek için can atan düzen partilerinin hiç biri gerçek anlamda halk sınıf ve tabakalarının çıkarlarını temsil etme yeteneğine sahip değildir.

yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır. Çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi feodalizmin çıkarlarıyla gelişir. Bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi başından beri Kemalist iktidar döneminde dahil faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır." diyor İbrahim. -İbrahim'den devamla "öte yandan uluslararası durum burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını parlamentoyu benimsemeye zorlamaktadır. Çünkü parlamentoyu-

tişmalarında proletaryanın taraf olması söz konusu değildir. Proletarya hareketinin seçimi boykot çağrısının kitlelerce benimsenmesi ve boykot gerekçelerinin haklılığını ifade açısından; MİT, Kontr-Gerilla gibi bütün faşist cinayet örgütleri dağıtılmadan; "Terörle Mücadele Kanunu" yürürlükten kaldırılmadan; "Özel Tim", "Çevik Kuvvet" ve "Siyasi Polis" yasal ve hukuki disiplin altına alınıp keyfi terör mesken basma ve cinayet

işleme, siyasi faaliyet ve örgütlenme hakkına tavizkar ve yıldırıcı müdahalesine son verilmeden; kendisini parlamentonun üstünde gören, "Milli Güvenlik Kurulu" sistemine son verilmeden;

"Seçim ve siyasi partiler kanunu" yürürlükten kaldırılıp demokratikleştirilmeden yapılan seçimlere katılmayın çağrısını yapmaktadır. Bütün bu taleplerin hiç birisinin yerine getirilmeyeceği açıktır. Bizim gibi ülkelerde bütün bu engeller ancak demokratik devrimle yıkılır. Bunun içindir ki "geçici"de olsa hiçbir zaman barışçıl mücadeleyi gerektiren, parlamentodan yararlanma proletarya hareketi için söz konusu olmamıştır.

Küçük burjuva akımların parlamentodan yararlanmayı reddettiği için, "solculuk"la suçladıkları proletarya hareketinin ülkemiz gerçeklerini yansıtan tespitlerinin doğruluğu bugün her yönüyle ispatlanmıştır. Proletarya hareketi her konuda olduğu gibi, bu konuda da kendisini açıkça ifade etmek zorundadır. Bunun içindir ki hiç bir yoruma yer vermeden, "sandık başına değil, silah başına" çağrılarını yapmaktadır. Proletarya kendi bağımsız tavrıyla kendi sınıf çıkarları özelinde tüm halk sınıf ve tabakalarının çıkarlarını savunur, bu anlamda seçimlerde, burjuvazinin herhangi bir kliğini desteklemez. Seçimleri boykot eder. Tüm halk sınıf ve tabakalarının çıkarlarının temsil edileceği bir demokrasi için, demokratik halk devrimi ön koşulunu hazırlamanın mücadelesini verir.

İşçi-köylü hareketleri ve proleter devrimci politika

ÜLKEMİZDE İŞÇİ-KÖYLÜ HAREKETLERİ GİTTİKÇE YAYGINLAŞIYOR

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Ülkemiz, özellikle son iki yıl içinde gittikçe yaygınlaşan ve yoğunlaşan işçi, köylü hareketlerine sahne oldu. Grevler, fabrika ve toprak işgalleri, iş boykotları, yürüyüşler, mitingler birbirini kovaladı. Daha büyük ve daha güçlü hareketlerin habercisi olan işçi, köylü hareketlerinin başlıcalarını özetliyeyim.

İşçi Hareketleri

1968 yılının, Mart ayında AP kurucularından Tahsin Demiray'ın işyeri Türkiye Basımevinde 22 işçi, bir yıldan fazla devam edecek olan bir greve başladılar(1). Nisan ayında, Good-year işyerinde ve Sümerbank Filyos ateştuğla fabrikasında iki grev daha patlak verdi(2). Mayıs ayında, Foster Wheeler şirketinin Ankara'daki bürosunda, birçok devrimci örgütün desteklediği ve Amerikalıların işçilerimiz üzerindeki baskısını hedef alan yeni bir grev doğdu (3). Yarımca İpraş Rafinerisinde çalışan 450 işçi sosyal hakları için Haziran ayında yemek boykotuna gittiler(4). Temmuz başlarında Derby Lastik Fabrikasının 1700 işçisi, Lastik İş Sendikası'nı işyerine sokmayan, Lastik iş'e kaydolan işçilere baskı yapan işvereni protesto amacıyla fabrikayı işgal etti(5). Aynı günlerde 23 fırın işçisi, zam talebiyle

le Şişli Gürsel Mahallesi'nde çalıştıkları fırını işgal etti. Yine Temmuz ayı içinde çevre köylerden gelerek Balıkesir Orman Fidanlığında çalışan kadınlı erkekli 50 işçi, Türk Ot-İş Sendikasına girdikleri için işten atılınca, Orman Fidanlığının kapılarını tutarak içeriye yeni işçi alınmasına engel oluyorlardı. İşçiler daha sonra da aileleriyle birlikte Balıkesir'de bir sessiz yürüyüş yaptılar.(6)

Ağustos başlarında Alibey köyündeki Finfinis Branda Fabrikası işçileri Teksif'ten ayrılarak Federal Sendika'yı kurdular. Sendika kurucusu 4 işçinin işten atılması, 200 branda işçisinin "arkadaşları tekrar işe alınmaya kadar" oturma grevine gitmelerine yol açtı(7). İş güvenliğinin bulunmaması, ücretlerin düşük olması, 15 yaşından küçük çocukların çalıştırılması vb. nedenlerle Finfinis işçileri, Eylül ortalarında yeniden direnişe geçtiler(8) Jandarma baskısına, işten atılmalara ve nezarete alınmalara rağmen, direniş bir aydan fazla sürdü. İşçiler 14 Ekim'de Demokratik Devrim Derneği, İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği ve Fikir Kulüpleri Federasyonunun katıldığı bir yürüyüş düzenlediler. Bu arada, grevleri 220. gününü dolduran

Türkiye Basımevi işçileri aralarında para toplayarak, DISK'in kendisine bağlı olmadığı için desteklemediği Finfinis işçilerine yardımda bulundular(9).

Kasım başlarında Samsun Tekel Başmüdürlüğünde çalışan 197 işçi, işlerinden çıkarıldıkları için Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti(10). 5 Kasım'da Magirus Otobüs Karoseri ve Montaj Fabrikasında Maden-İş'e bağlı 600 işçinin sendika özgürlüğü, iş güvenliği, ücret artışı... gibi taleplerle başlattığı grev, işveren ve taraftarlarının zorbalığına rağmen güçlenerek devam etti ve başarıyla sonuçlandı(11). Kasım ayının önemli işçi hare-

ketlerinden biri de Yapı-İş Sendikasına bağlı Keban barajı işçilerinin greviydi. Jandarma baskısı altında ve zaman zaman grevci işçilerle işe devam etmek isteyen yabancı işçiler arasında çıkan silahlı çatışmalarla devam eden Keban grevinin amaçlarından biri de Türkiye'li işçilerle onlara göre iki misli fazla ücret alan yabancı işçiler arasında yapılan ayırımı ortadan kaldırılmasıydı(12). Aralık ayında ise, Adana'da lokavt yüzünden açıkta kalan 600 fırın işçisi bir sessiz yürüyüş yaptılar (13).

1969 yılına yoğun işçi hareketleriyle girildi. Hemen Ocak ayı başlarında Karayolları Genel Müdürlüğüne bağlı 7 iş yerinde "beyaz yakalı" işçiler, "kıdem ve hizmet tazminatı", "keyfi nakillerin önlenmesi" talepleriyle greve başladılar (14). Öte yandan Deniz Ulaş-İş Sendikasına bağlı 2000'e yakın işçi, Deniz Nakliyat Genel Müdürlüğü iş yeri ve gemilerinde önce İstanbul limanındaki 31 şilepte, sonra da İzmir'de greve gitti (15). Ankara'daki İş Matbaası işçileri beş gün süren bir grev yaptılar (16). Ocak ayının önemli işçi hareketlerinden biri de Sümerbank grevi idi. Sümerbank iş kollarında çalışan 30 bin aşkın işçinin greve gideceği haberi üzerine 9 Ocak günü lokavt kararı alınmıştı. Fakat 1 Şubat'ta bazı haklar alınarak anlaşmaya varıldı (17).

Şubat ayı içinde Çelik-İş'ten Maden-İş'e geçmek isteyen 520 Singer işçisi, 3 işçinin işten atılması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Polisle işçiler arasında kanlı çatışmalar çıktı. "Kahrolsun Amerika", "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla tezahürat yapan işçilerle etrafta toplanan halk sevgi gösterilerinde bulundu (18).

Mart ayında Rabak işçileri DISK'e rağmen grev kararı aldı-

lar (19). Bu arada Keban'da grevin kanunsuz olduğu gerekçesiyle Fransız-İtalyan firması tarafından 1200 işçinin işine son verildi (20). 9 Nisan'da işçilerimiz Amerikan işyeri Tuslog'da greve girdiler. Grev, zam talebi, angaryanın kaldırılması, işveren-işçi idari işbirliği komitesinin feshini protesto gibi nedenlerle başladı ve aniden 8 işyerine daha sıçradı. Gittikçe genişleyen grev, İstanbul ve İzmir'deki Amerikan işyerlerine ve Adana İncirlik üssüne de sirayet etti. Böylece, Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana'da NATO-İş ve Harb-iş Sendikaları tarafından yürütülen ve hemen her gün işçilerle polisin ve Amerikalıların çatıştığı şiddetli bir işçi hareketi doğmuş bulunuyordu (21). Greve ücret artışı, sosyal yardım, yıllık ikramiye gibi taleplerle başlayan işçiler, greinsonlarına doğru, "Kahrolsun Amerika", "Bağımsız Türkiye" diye bağırıyorlardı. İzmir'de grevci işçilerle Manisa'dan gelen işçiler birlikte yürüyüş yaptılar(22). Öte yandan, Bartın'da kereste fabrikalarında çalışan 200 kadar işçi, 24 Nisan'da bir sendika kurdular ve sendikalaşmalarını engelleyen işverenleri, protesto amacıyla bir yürüyüş yaptılar. (23).

İstanbul'da Kimya-İş Sendikasına bağlı Hoechst İlaç Fabrikasının 135 işçisi, zam ve iş güvnlüğü talebiyle Mayıs ayı başında greve başladı (24). 15 Mayıs'ta, Türk Demir Döküm'de çalışan 2000 işçi işverenin Maden-İş'ten çıkmaları için işçilere baskı yapması ve 5 işçiyi işten atması üzerine çalışmayı boykot etti(25). Topçular Horoz Çivi Fabrikasında Özmaden-İş'ten ayrılıp, Maden-İş Sendikasına giren işçilerin işten atılması, işyerinde çalışan 600 işçinin iş bırakmasına yol açtı. İşçiler, baskı ve terörün kalkması, sendika özgürlüğünün çiğnenmemesi,

işten atılanların geri alınması isteğiyle 20 Mayıs'ta direnişe geçtiler (26).

İstanbul Küçükköy'deki Levent Maden Eşya Fabrikası işçileri 7 Mayıs'ta greve başladılar ve 21 Haziran'da bir yürüyüş yaptılar. Çelik Montaj Sanayinin Kartal'daki Jawa ve Skoda fabrikalarında Mayıs ayında başlayan grev, Temmuz ayında da devam etti ve silahlı grev kırıcları Çelik Montaj Sanayinin bir eki olan Otopar Fabrikasındaki grevcilerin de yardımıyla kovuldu. Grevciler, basının ilgisizliğini yazdıkları dövizlerle kınadılar (27). 9 Temmuz'da İzmit Pirelli Lastik Fabrikasında bir işçinin işten çıkarılması, bütün işçilerin direnişe geçmesine yol açtı. Lastik-İş Sendikasının "kanunsuzdur" diye desteklemediği grev altıncı gününde sona erdi (28). Yine Temmuz ayı içinde, Çorum Özel İdaresine bağlı Alpagut Linyit İşletmesinde çalışan işçiler iki üç aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi ve ocağın Türk Kömür İşletmelerine devredilmesi için, ocağı işgal ederek 34 gün-ellerinde tuttular. Daha sonraları da, işçilerle Özel İdare arasında mücadele zaman zaman şiddetlenerek devam etti.(29)

1969 yılının en şiddetli ve en güçlü işçi mücadelesi Türk Demir Dökümde verildi. Mayıs direnişinde işverenin kabul ettiğini bildirdiği isteklerin hiç birinin yerine getirilmemesi üzerine Demir Döküm'ün 2200 işçisi, 31 Temmuz günü "Faşist Yönetim", "İşbirlikçi Patrona", "Sarı Sendikalara" ve "Yasaklı Hakların Ayaklar Altına Alınmasına" karşı direnerek, fabrikayı işgal ettiler. İşgalin altıncı günü saldırıya geçen polisi işçiler ve çevrede toplanan gecekondu halkı bozguna uğrattı. İşçiler İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ'nin kendi direnişleriyle ilgili sayısından Silahtar ve Alibeyköy'de beş binden fazla sat-

tılar(30). Öte yandan 480 işçinin çalıştığı Adana Çimento Fabrikasında greve gidildi. Grevi AP'li Hasan Türkay'ın başkanlık ettiği Çimse-İş'ten ayrılan Çitos-İş yürütmekteydi. İşçiler Fabrika Müdürünü istenmeyen adam ilan ettiler(31).

Ağustos sonlarına doğru, Türk-İş Ankara'da "Büyük İşçi Mitingi"ni düzenledi.(32)

1969 yılının başka bir önemli mücadelesi de Erdemir işçileri tarafından verildi. Ağustos içinde Ereğli Demir Çelik İşletmelerine bağlı işyerlerinde çalışan 4600 işçi, "böl, yönet" uygulamalarına karşı, Türk-İş'in engellemelerine rağmen greve gitti. İktidar, "milli güvenliği zedeleyici" bularak grevi bir ay erteledi. 15 Eylül'de yeniden grev kararı alındı. İktidarın ikinci kere aldığı erteleme kararını Danıştay Bozdu. İşçiler bağlı buldukları sendikaları da dinlemeyerek 29 Eylül'de üçüncü defa grevi başlattılar. Müdürleri ve yardımcılarını fabrikadan dışarı attılar. İşçilerin üzerine asker sevk edildi, fakat işçiler, demir döküm işçileri gibi hareket ettiler ve askerlerle çatışmadılar. Grev 7 Ekim'de işçilerin muhalefetine rağmen Türk-İş tarafından kaldırıldı (33).

Eylül ayında Yarımca Seramik'te çalışan 1200 işçiden 1150 tanesi Çimse-İş'ten ayrılarak Serçip-İş'e girdi. Sendika baş temsilcisinin işten atılması üzerine işçiler işi boykot ederek, İzmit içinde bir yürüyüş ve miting tertip ettiler. Mitinge Rabak'tan, tren işçilerinden temsilciler ve öğrenciler katıldı (34). 26 Eylül'de 85'i işten çıkarılan ve Teksif'e girmelerine engel olunan 550 işçi, Hasan Polatkan'ın eski ortağının fabrikasında, Sancak lül'de işten atılanları geri aldirmek ve sendikalaşma özgürlüğünün çiğnenmesine engel olmak amacıyla direnmeyle başladılar (35).

10 Kasım günü, Ereğli Kö-

mürleşmesine bağlı Armutçuk kömür üretim bölgesinde 1000'e yakın kömür işçisi, ücret azlığını protesto amacıyla iş bıraktı. (36).

Kasım ayı içinde Kartal Ege Sanayiinde, Köseköy Çelik Halat Tel Sanayiinde, Hisar Çelik'te ve EAS Akü Sanayiinde işçiler çetin mücadeleler verdiler (37). Konya Ereğli'sinde Sümerbank'ın devrimci işçileri Teksif'i ele geçirdiler. Sendika başkanının işe alınmaması üzerine, 3 bin işçi işi bıraktı ve civar köylerin de katıldığı bir yürüyüş yaptı (38).

1969 yılını, işçi sınıfımız bir şehit vererek kapattı. Gamak Motor Fabrikasında 540 işçiden 504 tanesinin Çelik-İş'ten ayrılarak Maden-İş'e girmeleri, işvereni rahatsız etmişti. İşveren, hammadde yokluğu bahanesiyle işçilerin bir kısmına izin verdi, bir kısmını da işten çıkardı. İşten atılan arkadaşlarının hesabını sormak üzere fabrikaya gelen işçiler, polisin ateş yağmuruyla karşılaştılar ve Şerif Aygül, "işçi kardeşliği" uğruna şehit düştü, Maden-İş muhalefetine rağmen Kartal'da 4, İstanbul bölgesinde de iki fabrika oturma grevi yaparak olayı protesto etti.(39).

1970 yılı içinde de yine Otoyol'da, Chrysler'de ve daha bazı fabrikalar da grevler, direnişler oldu.

Son iki yıldır işçi hareketlerinin basına geçen ve bizim tesbit ettiğimiz başlıcaları bunlardı.

KÖYLÜ HAREKETLERİ

1967 yılının Kasım ayında, Konya'nın Yunak ilçesine bağlı Odabaşı köyünde, Toprak Tevzi Komisyonunun çalıştığı bina, aynı ilçenin Gökpınar köylüleri tarafından kuşatıldı. Kuşatma, Kulu ilçesinden gönderilen Jandarma kuvvetlerinin yardımı ile kaldırılabilirdi(40). Elmalı köyleri-

nin mücadelesi şiddetlenerek devam ederken, yine Konya'ya bağlı Sarayönü ilçesinin Kuyuluşebil köyünden 10 topraksız köylü hazineye ait toprakları zapt ettiler. (41)

1968 yılının Şubat ayında, Emirdağ köylerinden birinde, bir köylü Köy İşleri Bakanlığına başvurarak, toprak istediği için, ağalar tarafından öldürüldü (42). Öte yandan Söke'nin Bafa Gölünde balık avlayan bir köylü bekçiler tarafından vuruldu. Serçin köylüleri yaralıyı Sökeye getirerek gölün sahibi olduğunu iddia eden Cemal Özbaş'ın yazıhanesinin önünde olayı protesto ettiler. Vurulan köylünün ölmesi köylüleri iyice çileden çıkarmıştı. Serçin'iler toplu halde Söke'ye inerek Özbaşların el koyduğu Bafa Gölünde, cenazeyi, ağalara inat, motorla dolandırdılar(43). Yine Şubat ayında Fatsa'nın 24 köy muhtarı bir bildiri yayınlıyarak, Amerika'ya, "birinci ihtar"larını yaptılar(44).

Mart ayında Urfa'nın Bozova ilçesine bağlı Ortatepe köyünde, büyük toprak sahipleriyle köylüler arasında, üç kişinin ölümlüyle sonuçlanan bir çatışma oldu(45).

Nisan ayında; Elmalı'da köylülerin ektiği topraklar ağalar tarafından sürülmek istenince mücadele yeniden şiddetlendi(46). Fatsa köy muhtarlarının bildirisinden sonra Samsun'un 15 köyünden 118 imzalı "Amerikalı seni istemiyoruz" bildirisini yayınladı(47)

Temmuz'da Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı 11 köy muhtarı, bir bildiriyle Amerikan emperyalizmini ve ona "Çanak Tutanları" lanetledi.(48)

28 Ocak 1969 da Torbalı ilçesine bağlı Atalan köylüleri, ağaların el koyduğu hazine arazisini işgal ettiler ve ana yol üzerine "Bu köyde toprak mücadelesi vardır" yazılı büyük bir pankart astılar(49). Atalan işga-

linden bir kaç gün sonra Menderes'in halası "hanım ağa" Mesude Evliyazede'nin el koyduğu hazine topraklarını Göllüce'liler zapt ettiler. (50)

7 Şubat'ta Ege tütün piyasasının açılışı dolayısıyla FKF tarafından Akhisar'da düzenlene mitinge binlerce tütün üreticisi katıldı. Mitingi baltalamak için tefeci tüccarların düzenlediği saldırı, köylüler ve gençler tarafından püskürtüldükten sonra mitinge katılanlar "Köylü Gençlik Elele" sloganıyla şehire bir yürüyüş yaptılar(51). 10 Şubat'ta Akhisar'daki mitingin bir benzeri Ödemiş'te yapıldı.(52) Yine Şubat ayında Tokat'ın Uzunburun köyündeki 2 bin dönümlük toprak, köylüler tarafından işgal edildi.(53). 22 Şubat'ta, Malatya'da devrimci dernekler tarafından düzenlenen "emperyalizmi, açlık ve pahalılığı tel'in mitingi'ne birçoğu köylü olmak üzere, onbine yakın Malatyalı katıldı (54). Haymana ilçesinin Çuluk köyü halkı, köylerindeki toprak ağalarına karşı bir bildiri dağıttılar(55). Torbalı'nın Hortuna, Pancar, Kuşçuburun köylüleri ağalara ait pancar çiftliğinin bazı kısımlarını işgal ettiler(56).

16 Nisan'da Söke'de, köylülerin ve gençlerin el birliğiyle "Toprak reformu ve bağımsızlık mitingi" düzenlendi(57). 13 Nisan'da, Diyarbakır'da Lice, Siverek, Suruç, Batman, Van, Muş, Malazgirt bölgelerinden 3 bin kişinin katıldığı bir başka miting yapıldı (58). Hilvan'da Ziraat Bankası kredilerinin haksız dağıtımını gören köylüler, bankaya hücum ettiler(59). Kars'ın Susuz ilçesine bağlı İncesu ve Çamçavuş köylüleri kredi dağılımındaki adaletsizliği protesto ettiler(60). Nisanın son haftasında Gaziantep'e bağlı Oğuzeli ilçesinin Karadibek köylüleri, ağalar toprakları başkalarına kiraya vermek isteyince 3 bin dö-

nümlük toprağa sel koydular (61). Antalya, Manavgat ilçesinin Çolaklı köyündeki 350 dönümlük araziye, Seki köyü ağalarının el koymak istemesi, köylülerle ağalar arasında şiddetli çatışmalara yol açtı. Köy jandarma ve Komando Birlikleriyle kuşatılarak, kadınlı erkekli bir çok köylü tutuklandı. Ağalar, toprakları jandarma nezaretinde sürebildiler(62).

Mayıs ayında Yozgat'ın Yerköy ilçesine bağlı Kayadibi köyünden ve başka köylerden topraksız ve az topraklı köylüler, hazine toprağını kendine mal eden CHP milletvekili Celal Sungur'a karşı Yerköy'de bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüşleri engellenen köylüler, Danıştay'a başvurdular(63). Keller ve Hançerli köylüleri Malatya'ya inerek hükümet meydanında Amerikan emperyalizmine ve toprak ağalarına karşı bir miting yaptılar(64).

Haziran'da tütün üreticileri, merkezi Akhisar'da olan "Türkiye Tütün Üreticileri Sendikası"ni kurdular ve kurucular bir bildiriyle bütün tütün üreticilerini tefeci tüccarlara karşı birleşmeye çağırdı(65). Dursunbey'e bağlı Akyayla köyünün topraksız ve az topraklı halkı ise hazine topraklarını işgal ederek hükümetten toprak talebinde bulundular. Gemlik'e bağlı Muratoba köylüleri zaten yetersiz olan topraklarının, baraj inşaatı yüzünden ellerinden alınmasını ve alınan topraklara karşılık başka toprak verilmemesini protesto ediyorlardı. Yine Malatya'da devrimcilere yapılan baskıyı yedikleri için; altı köyünün tutuklanması, Malatya'nın 40 köyünden yüzlerce köylünün imzalı bir bildiri yayınlayarak olayı şiddetle protesto etmesine yol açtı. Tekman'da silahlı çatışmalar oldu(66). 1947 yılından beri Düzyurt, Keleş, Hıdır, Çekaluk ve Madralı köylerindeki

hazineye ve köylülere ait toprakları kademeli olarak işgal eden Şeyh Selahattin, Çekaluk ve Madralı'da sürüsünü otlamak üzere yeni bir işgale kalkınca, köylüler silaha sarılarak şeyhe baş kaldırdılar. Sonraları birçok yoksul köylü, şeyhin silahlı müritleri tarafından dövüldü ve yaralandı(67) 14 Temmuz'da Fatsa köylerinin "Fındık Fiyatları ve Demokratik Haklar" konulu mitinginde, bini aşkın köylü, tefeciler ve Amerikan emperyalizmine çattı (68) Polatlı kaynayan kazan gibiydi: Karayılas köyünü satın alan Kozlu çiftliği sahipleri hasatı jandarma kordonunda yapabildiler. Kırıkharman köylüleri, ağanın topraklarını sürerken, Sakarya köyü çobanları da ağanın sürüsünü yüz üstü bıraktılar.(69)

Ağustos, Doğu halkının uyanış mitinglerine sahne oldu(70). Elbistan'lıların sağlık mitinginde binlerce insan "doktor, ilaç, hastane isteriz" diye bağırdılar(71).

Eylül'de Tarsus köyleri kaynıyordu: Kargılı, Firengülüs, Baltalı, Gerdan, İznik, Melik, Hacıbozan, Yüksekbalıca köyleri "pamuk fiyatlarının düşüklüğünü" ve köylülere yapılan kötü muameleleri protesto amacıyla Yenice bucağında toplanıp Tarsus'a kadar traktör ve arabalarla resmi makamlara bildirimde bulunmaksızın yürüyüş yaptılar. Bir hafta sonra yeniden bir miting düzenleyen köylüler, Ankara-Adana-Mersin karayollarını trafiğe kapatıyorlardı.(72)

12 Eylül'de Kırıkhan'da bir miting düzenlenmiştir. Tefecilere karşı düzenlenen mitinge, Amik ovasındaki 56 köyden 4 bin kişi katılmıştı. Kozan köylüleri ise, traktörlerle, Adana-Ceyhan yollarını kapatarak iktidarı protesto ediyorlardı. Aynı günlerde Silivri'ye bağlı Değirmenköylüler Esece çiftliğinin sahip çıktığı hazine toprağının yarı-

sını ektiler(73) Hatay'ın Reyhanlı ilçesine bağlı Varışlı köyünde Değirmenköy mücadelesinin bir benzeri tekrarılandı.(74) Burdur'da pancar üreticisi köylüler, küspe satışında yapılan yolsuzluğa engel olmak için, bir sürü yetkilinin kapısını çalıp eli boş döndükten sonra, nihayet Aralık ayında, traktörlerle şehre inip fabrikaya yürüdüler (75)

1970 yılının ilk ayında bildiğimiz Akhisar ve Ödemiş mitingleri oldu.(76) Tekirdağ'ın Kaşıkçı, Taşomurca, İsmaili ve daha birçok köylerinde öteden beri devam eden kaynaşmalar iyice kızıştı ve gittikçe de kızışıyor. Vali, Kaymakam, jandarma komutanları vs... her gün bir başka köyde, çiftlik sahiplerine karşı ayağa kalkan köylüleri yerine oturtmak için terler döküyor, tehditler savuruyorlar.(77).

Son iki yılın basına geçen köylü hareketleri de, aşağı yukarı bunlar.

Sadece basına geçen işçi, köylü hareketleri bile, yığın hareketlerinin her geçen gün daha geniş çevrelere, yeni işyerlerine ve kırlara doğru yayıldığını gösteriyor. Kitleler, hergün, daha çoğalarak mücadeleye giriyor. Fabrikalarda ve kırlarda, binlerce işçi ve köylü, sınıf mücadelesinin (bilinçli siyasi mücadele anlamında değil) çemberinden geçerek tecrübeler kazanıyor. Bilincini geliştiriyor. Kitlelerin "büyük devrimci ruhu", "sınırsız yaratıcı gücü" kendini ispat ediyor. Proleter devrimci saflarda mücadelemizin ancak bilinçli ve örgütlü kitlelere dayandığı takdirde başarıya ulaşabileceği bilinci her geçen gün daha fazla yerleşiyor. Kitlelere güvenmeyen onları hareketsiz yığınlar olarak gören küçük burjuva anlayışı yığınların gelişen atılımları karşısında geriliyor. Yaygınlaşan işçi, köylü hareketleri, aynı zamanda, proleter devrimci ha-

reketimizin önüne yeni görevler, "yeni teorik siyasi ve örgütlenme ile ilgili görevler, yığın hareketinin gelişmesinden önceki dönemde bizi tatmin edebileceklerden çok daha karmaşık görevler."(78) çıkarmış bulunuyor.

Şimdi bu yeni görevler "teorik, siyasi örgütsel" görevler üzerinde duralım

KENDİLİĞİNDEN-GELME İŞÇİ HAREKETLERİ VE PROLETER DEVRİMCİ SİYASİ MÜCADELE

Kendiliğinden- gelme işçi hareketlerinin Türkiye'de hızla yoğunlaştığını ve yaygınlaştığını görüyoruz. Bu durumda kendiliğinden- gelme mücadele ile, bilinçli siyasi mücadele ilişkilerini,

İşçilerin mücadelesi, ancak bütün ülkenin işçi sınıfının başta gelen temsilcilerinin tek bir sınıf olarak kendilerinin bilincine vardıkları ve tek tek patronlara değilde, tümüyle kapitalist sınıfa ve o sınıfa destekleyen hükümete karşı yönelmiş bir mücadeleye giriştikleri zaman sınıf mücadelesi haline gelir.

kendiliğinden- gelme hareketlerinin sınıf mücadelesi içindeki yerini ve işçi sınıfı hareketinin nasıl bir politika ve örgütlenme ile kendiliğinden- gelmekten kurtarılıp bilinçli siyasi mücadeleye haline getirilebileceğini araştırmak daha da önem kazanmaktadır. Bütün bunları, bu konularda bilimsel sosyalist görüşü ve bilimsel olmayan yanlış görüşleri ortaya koymak, mücadelemize ışık tutacak ilkeleri tesbit bakımından zorunludur.

Proletaryanın sınıf mücadelesi, yani bilinçli siyasi mücadele, onun dünya görüşü olan bilimsel sosyalizmin emrettiği mücadeledir. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratmayı hedef alan ve o hedefe doğru, bilinçle

götürülen mücadeledir. "İşçilerin mücadelesi, ancak bütün ülkenin işçi sınıfının başta gelen temsilcilerinin tek bir sınıf olarak kendilerinin bilincine vardıkları ve tek tek patronlara değilde, tümüyle kapitalist sınıfa ve o sınıfı destekleyen hükümete karşı yönelmiş bir mücadeleye giriştikleri zaman sınıf mücadelesi haline gelir"(79). İşçilerin güçlerini daha elverişli şartlarla satmak için çalışma ve hayat şartlarını iyileştirmek için patrona karşı yürüttükleri kolektif mücadele, yani iktisadi mücadele, yine proleter devrimcilerinin müdahalesi olmadan, iktisadi ve demokratik haklar için hükümete karşı yürütülen mücadele, kendiliğinden gelmedir. İşçilerin bu mücadelelere girebilmek

in, tüm işçi sınıfının üyesi olduğunu kavramaları ve çıkarlarının düzenin tümü ile uzlaşmaz olduğu bilincine varmaları gerekmez. Şüphesiz kendiliğinden- gelme her hareket de içinde belirli ölçüde "bilinç ışınları" taşıyor. Lenin'in dediği gibi, "İlkel isyanlar bile belirli bir ölçüde bilincin uyanışını ifade ederler." Mesela sistemli grevler, daha çok "bilinç ışınları" taşıyor; bunlarda sınıf mücadelesinin "filizlendiğine" tanık oluruz. Ama yinede bu grevler sınıf mücadelesinin kendisi değil Onun "sadece filizlendiği" hareketlerdir. Çünkü bu grevler, sosyalizmi amaçlamaz, sadece sendika mücadelesidir. "İşçiler çıkarlarının düzenin tümüyle uzlaşmaz çelişkisinin bilincinde ol-

madıkları ve olmadıkları içiri", yani onların bilinç proleter devrimci bilinci olmadığı için, bu grevler isyanlara göre büyük bir ilerlemeyi temsil etmelerine rağmen genede sınıf mücadelesi değildirler ve olamazlar"(80)

İşçi sınıfı kendi çabasıyla ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir. İktisadi demokratik taleplerle tek tek patronlara karşı ya da gerekli işçi kanunlarını çıkarılması için hükümete karşı mücadele etmek üzere, sendikalar içinde birleşmenin gerekli olduğu bilincini geliştirebilir. "*Kendi başına kalınca, kendiliğinden-gelme işçi hareketi, ancak sendikacılığı doğurabilir ve kaçınılmaz olarak hep onu doğurmuştur(81).* Çünkü sosyalizm ile işçi

cadelesine dışardan ithal eder. Proleter devrimci bilincin, işçi sınıfının kendiliğinden-gelme mücadelesine tabi olarak doğacağını iddia etmek, bu bilinci işçi sınıfına götürme görevini unutturmak demektir. Bu ise, işçi sınıfının ideolojik bakımdan burjuvazi tarafından köleleştirilmesi sonucunu doğurur. "*Çünkü kendiliğinden-gelme işçi sınıfı hareketi trade-unionculuktur(...) ve trade-unionculuk ise işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik bakımdan köleleştirilmeleri demektir(82).* İşçi yığınları kendiliğinden-gelme mücadeleleri içinde bağımsız bir ideoloji yaratamayacaklarından, ya burjuva ideolojisini ya da sosyalist ideolojiyi benimse-

Eğer işçiler, hangi sınıflar gadre uğrarsa uğrasın, her türlü suistimale karşı, zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeğe alışmış (iseler) ve işçiler bunlara karşı herhangi bir açıdan değil de Sosyal-Demokrat (Sosyalist) açıdan tepki göstermeye alışık (iseler), işte o zaman...işçi sınıfının bilinci gerçek bir sınıf bilinci (olabilir). Eğer işçiler, öteki sosyal sınıfların her birini entellektüel, manevi ve siyasi hayatlarının bütün tezahürlerinde gözleyebilmek için somut ve aktüel siyasi gerçek ve olaylardan yararlanmasını (öğrenirlerse)... eğer materyalist tahlil ve kıstasları, bütün sınıfların kategorilerin gurupların, bütün eylem ve hayat tarzlarına pratik olarak uygulamayı (öğrenirlerse, işte o zaman)... işçi yığınlarının bilinci gerçek bir sınıf bilinci (olabilir)

sınıfı mücadelesi ayrı ayrı ön şartlarda meydana gelirler. Birbirine paralel olarak gelişirler. Fakat birbirini doğurmazlar. Sosyalizm, burjuva aydınları arasında bilimin gelişmesinin bir sonucu olarak doğmuş ve zenginleşmiştir. Bu nedenledir ki, bilimsel sosyalizm işçi sınıfına, burjuva aydınlar tarafından, dışardan iletilir. Proletarya, bilimsel sosyalizmi kendi sınıf mü-

mek, bunlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaklardır. "Sosyalist ideolojiyi herhangi bir biçimde küçümsemek, bu ideolojiye azıcık olsun sırt çevirmek", işçi sınıfına siyasi bilinç iletmeye görevini azıcık olsun ihmal etmek burjuva ideolojisini güçlendirmeye yaracaktır. Çünkü burjuva-ideolojisi, köken bakımından proletarya ideolojisine nazaran çok daha eskidir, ço daha gelişmiştir ve çok geniş ölçüde yayılma imkanları

vardır(83). Bilerek veya bilme-yerek, isteyerek veya istemeye-yerek, kendiliğinden-gelmeliğe boyun eğmek, onu yüceltmek bilincin rolünü küçümsemek işçiler üzerinde burjuva ideolojisinin etkisini güçlendirmeye yaracağından, objektif olarak burjuvaziye hizmet etmek olur.

Proleter devrimcilerinin görevi, işçi sınıfı hareketini, proleter devrimci hareketin kanadı altına almak, onların büyük gücünü proleter devrimci hareketin emrine vermektir; kendiliğinden-gelmeliğe boyun eğerek proleter devrimci hareketin büyümesini geciktiren bütün eğilimlere karşı hoş görü göstermeden mücadele etmektir. Proleter devrimci politika işçi sınıfı hareketini proleter devrimciliğinin kanadı altına alma, işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketini bilimsel sosyalizmle birleştirerek, onu bilinçli siyasi mücadeleye yükseltme politikasıdır ve kendiliğinden gelmeliğin politikası, "İşçi sınıfının burjuva politikası" olan trade-unioncu tam zıddıdır. Proleter devrimci politika, işçi sınıfının siyasi eğitimini, siyasi bilincin gelişmesini aktif olarak ele almayı emreder. İşçi yığınlarının bilincini gerçek siyasi bilinç, gerçek sınıf bilinci düzeyine yükseltmeyi emreder.

İşçi yığınlarının bilinci, ne zaman gerçek siyasi bilinç, gerçek bir sınıf bilincidir? Yine Lenin'e başvuralım:

"Eğer işçiler, hangi sınıflar gadre uğrarsa uğrasın, her türlü suistimale karşı, zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeğe alışmış (iseler) ve işçiler bunlara karşı herhangi bir açıdan değil de Sosyal-Demokrat (Sosyalist) açıdan tepki göstermeye alışık (iseler), işte o zaman...işçi sınıfının bilinci gerçek bir sınıf bilinci (olabilir). Eğer işçiler, öteki sosyal sınıfların her birini entellektüel, manevi ve siyasi hayatları-

nın bütün tezahürlerinde gözleyebilmek için somut ve aktüel siyasi gerçek ve olaylardan yararlanmasını (öğrenirlerse)... eğer materyalist tahlil ve kıstasları, bütün sınıfların kategorilerin gurupların, bütün eylem ve hayat tarzlarına pratik olarak uygulamayı (öğrenirlerse, işte o zaman)... işçi yığınlarının bilinci gerçek bir sınıf bilinci (olabilir)" (84). Proleter devrimci olabilmek için, işçi, bütün sınıf ve tabakaların " iktisadi niteliğini, sosyal ve siyasi özelliklerini", bunların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir... Marx'ın deyişiyle, "*muhafazakarların parolası olan 'adil bir işgücü karşılığında adil bir ücret' yerine, bayaıklarına ' sömürme düzeninin kaldırılması parolası' nı*" (85) yazan ve bunun gerektirdiği mücadeleye giren işçiler bilinçli işçilerdir.

İşçi sınıfını siyasi bilince nasıl ulaştıracağız? Bunun için toplumun bütün sınıfları arasına gitemeliyiz. Bütün haksızlıklara karşı zamanında ve geniş mücadele kampanyaları örgütlenmelidir, canlı olayları, çevremizde olup bitenleri yığınların gözleri önüne sermeliyiz. Bütün alanlarda örgütlenen bir siyasigerçekleri açıklama kampanyası, "Ancak böyle bir kampanya, yığınların siyasi bilince ulaşmasını sağlayabilir ve yığınların devrimci eylemini hızlandırabilir" (86). Siyasi ajitasyon görevini yerine getirebilmek için, hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlenmelidir. Siyasi ajitasyonu zulmün bütün belirtilerini ele alarak yürütmek zorunludur. "**Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlenmezsek, işçilerin siyasi bilincini geliştirme görevimizi yerine getiremeyeceğimiz besbelli değil midir?**" (87).

Böyle bir eylem, besbellidir ki bu eylemin muhtevasıyla sıkı

sıkıya bağlı bir örgütü gerektirir. Bu örgüt, birinci olarak, her şeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan kimselerden kurulmalıdır. Üyeler arasındaki bu ortak özellik, işçilerle aydınlar arasında ve çeşitli meslek gurupları arasındaki her türlü farkı kesin olarak siler. İkinci olarak, bu örgüt, bütün şartlarda ve bütün dönemlerde mücadeleyi sürdürebilecek sağlam bir yapıya sahip olmalıdır. Ancak böyle bir örgüt, bütün ülke çapında siyasi gerçekleri açıklayacak geniş, dengeli ve sürekli bir siyasi ajitasyon yürütebilir. Sağlam bir devrimci hareket ancak böyle bir örgütün varlığıyla mümkündür. Çünkü ancak böyle bir örgüt, mücadelelenin çeşitli ve hızla değişen şartlarına uyulabilir. Çünkü, ancak böyle bir örgüt, küçük grup ve hizipleri harekete katılan bütün unsurları bir bütün içinde toplayabilir, geniş yığın örgütlerini kendisine bağlayabilir, denetim ve yönetimine alabilir. Ve yine, ancak böyle bir örgüte, eyleminin başlıca muhtevası toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasi ajitasyon olan bir örgüte sahip olanlar, "devrimin geldiğini önceden görmeme tehlikesini en aza indirmiş" olabilirler ve "sınıf mücadelesinin kendini büyük ölçüde ortaya koyuşu sırasında" geniş örgütsüz yığınlara da bir ölçüde kumanda edebilirler.

Kendiliğinden gelme yığın hareketleri ne kadar yaygınlaşır ve büyürse, böyle bir örgütün gereği o ölçüde artar. "Ancak marksizmi anlamayanlar ... işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelme yükselişinin ... devrimciler örgütünü yaratma görevinden bizi azadettiğini düşünebilirler. Tam tersine bu hareket, örgüt görevini bize yüklemektedir; çünkü mücadele güçlü bir devrimciler örgütü tarafından yönetilmediği sürece, proleter-

yanın kendiliğinden gelme mücadelesi hiçbir zaman onun gerçek sınıf mücadelesi olamaz" (88) Mao Zedung'un deyişiyle de, "*devrimci prensiplere, Marksizm-Leninizmin devrimci tarzına göre kurulmuş bir parti olmaksızın, işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri emperyalizme ve uşaklarına karşı yönetilemez.*"

Eyleminin başlıca muhtevası, temerküz noktası, toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasi ajitasyon olan devrimciler örgütü, bu çalışmayı en iyi biçimde ancak bütün ülkeyi kapsayan ve düzenli aralıklarla yayınlanan bir gazete ile başabilir. Üstelik böyle bir gazete propaganda ve ajitasyon görevinden başka, bir örgütlenme görevi de yapacaktır. "Bir gazete sadece kolektif propaganda ve kolektif ajitator değil, aynı zamanda kolektif örgütlenicidir de. ((89)

Buraya kadar, kendiliğinden-gelmeliğin ne olduğunu ve işçi sınıfını nereye götüreceğini, kendiliğinden gelmelik karşısında proleter devrimcilerinin görevini, bilinçli siyasi mücadeleyi ve bu mücadelenin icabı olan örgütlenmeyi, bilimsel sosyalizmin esas kaynaklarına dayanarak özetlemiş bulunuyoruz. Şimdi de, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğen, proleter devrimci saflara sokulmuş iki siyasi akım üzerinde duralım.

KENDİLİĞİNDEN GELMELİĞE BOYUN EĞEN İKİ AKIM: EKONOMİZM VE TERÖRİZM

Ekonomizm, işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketini yüceltme, putlaştırma teorisi. Ekonomizm, siyasi mücadeleyi reddetmeyen, fakat, kendiliğinden gelme siyasi mücadelenin bilinçsizliği önünde boyun eğen yani, proleter devrimci politikayı

, Trade-unioncu politika derekesine düşüren bir akımdır. Ekonomimizin benimsediği politika, işçilerin içinde buldukları şartlardan ileri gelen acıların hafifletilmesini sağlamaya yönelir. Hükümetten gerekli kanunların çıkarılmasını talep ve bunun için mücadeleyi kabul eder. Ama bu politika, işçileri sermayenin boyunduruğunda tutan şartların ortadan kaldırılmasını hedef almaz.

Ekonomizm, işçilerin sınıf bilincini geliştirmek için, iktisadi mücadeleyi biricik ya da başlıca temel sayar. Ekonomizm iktisadi mücadelenin yığınları aktif siyasi mücadeleye çekmek için en geniş uygulama alanı ve bir araç olduğunu iddia ederek, siyasi ajitasyonun kapsamını, işçilerin siyasi bilincinin gelişmesini hiçbir zaman sağlayamayacak olan dar bir çerçeve içinde sınırlandırır. Bütün yönleri ile siyasi ajitasyon yerine, "aşamalı bilinçlendirme teorisi"ni koyar; önce ekonomik mücadele bilinci, sonra bu mücadele sınırları içinde kazanılan siyasi bilinç (!). "Bir grevden sonra, hiç değilse birkaç grevden sonra, hükümet polisi ve jandarmayı karşılarına çıkarınca yığınlar kısa vadeli çıkarlarını anlamaya başlıyorlar" iddiası, ekonomistlerin, oportünistlerin teorisi olan "aşamalı bilinçlendirme teorisi"nin tipik bir örneğini teşkil eder.

Ekonomizm "işçi sınıfının dikkatini, gözlem imkanlarını ve bilincini yalnız işçi sınıfı üzerine, işçi sınıfının iktisadi mücadelesi üzerine çeker "salt işçi hareketi" taraftarıdır. İşçi olmayan her aydına, sosyalist de olsa, düşman gözüyle bakar. Böylece işçi sınıfının "çağdaş toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler hakkında tam bir bilgi, siyasi hayatın tecrübesine dayanan bir bilgi" (90) sahibi olmasını önler.

Ekonomizmin, "iktisadi mü-

cadelenin siyasi ajitasyon için en geniş ölçüde uygulanabilen araç olduğu yolundaki, bizim görevimizin bugün iktisadi mücadelenin kendisine bir siyasi nitelik kazandırma vb. olduğu yolundaki iddiaları, sadece siyasi bakımdan değil, örgüt bakımından da görevlerimizin dar sınırlı bir anlayışını yansıtır." (91) Devrimci politikanın yerine, kendiliğinden-gelmeliğin politikası olan Trade-unioncu politikayı koyan ekonomizm, devrimciler örgütünün yerine de, kendiliğinden gelişen örgüt biçimlerini koyar: "Devrimci eylemde dar kapsamda yetinmeyi, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimci örgütün kurulamayacağını anlayamamayı, nihayet (ki bu en önemlisidir) bu kadar dar kapsamlı çalışmayı haklı göstermeyi ve onu özel bir 'teori' durumuna yükseltmeyi, yani bu mücadelede de kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmeyi ifade eden" ilkelliği savunur. İkelik, ekonomizmle sıkı sıkıya bağlıdır. Ekonomizmden kurtulmadıkça, ilkelikten, yani dar kapsamlı örgüt eyleminden kurtulmanın imkanı yoktur. Ekonomizm, yığın hareketine "devrimci eylemimizi güçlendiren ve ona hız veren bir şey olarak değil de, bizi devrimci eylemi yürütme zorunluluğundan **azad eden bir şey**" olarak bakar (92) Bu nedenle de, birinci ve en acil pratik görevimizin siyasi mücadeleye gerekli enerjiyi, çetinliği ve devamlılığı sağlayabilecek olan bir devrimciler örgütü yaratılması olduğunu görmez. Örgütlenmede gevşekliği savunur. İşçilerin yığın örgütleriyle devrimciler örgütünü birbirinden ayırdedemez.

Besbelli ki, ekonomizm işçi sınıfını kurtuluşa değil, onu baktığına, burjuvazinin kuyruğuna takmaya, köleleştirmeye götüren bir akımdır.

Terörizme geçelim:

Terörizm genel olarak, iktidarın terörle yıldırlacağı ve düzenin terörle bozulabileceği görüşüdür. Terörizmle ekonomizm arasında zorunlu bir iç bağlantı, ortak bir kök vardır. Bu bağlantı, bu ortak kök, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğme denen şeydir. Ekonomistler, 'salt işçi hareketleri' önünde boyun eğenler: "Teröristler ise, devrimci mücadele ile işçi sınıfı hareketini birbirini tamamlayan bir bütün içinde birleştirme yeteneğinden yoksun olan, ya da fırsatını bulamayan aydınların tutkulu öfkelerini kendiliğinden gelmeliği önünde boyun eğmektedirler" (93) Terörizm, en geniş siyasi ajitasyonun yerine terörü, "heyecanlandırıcı terörü" koyar. Bütün alanları kapsayan siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının mutlak olarak zorunlu olduğunu göremez. Siyasi mücadeleyi birtakım komplolar olarak sınırlandırır. Siyasi devrimi gerçekleştirmek için sıkı ve inatçı bir mücadele ile proletaryayı eğitmek, devrimcilerin güçlü bir örgütünü yaratmak yerine, heyecanlandırıcı bir terörizm ile işçi sınıfı hareketini canlandırmayı savunur.

Terörizmin örgütlenme anlayışı da, siyasi mücadele anlayışına uygun olarak, ilkelliği savunmaktadır. Lenin, ekonomizm ile terörizmi karşılaştırarak şöyle der: "*Biri oportünist, öteki ihtilalci olan bu iki eğilim, egemen bulunan ilkel metodlara boyun eğmektedirler.*" (94) Ve yine teröristlerin terör çağrıları ve ekonomistlerin iktisadi mücadelenin kendisine bir siyasi nitelik kazandırma yolundaki çağrıları "şu anda Rus devrimcilerinin omuzlarına yüklenen en acil görevden, örgütlenme ve bütün biçimleriyle siyasi ajitasyon görevinden kaçmak için iki ayrı yoldan başka bir şey değildir." (95) der.

Kendiliğinden gelmeliğe bo-

yun eğer bu iki akımı, bunların siyasi görev ve örgüt anlayışlarını da Lenin'den yaptığımız aktarmalarla özet olarak vermiş bulunuyoruz. Şimdi, yukardaki bilgilerin ışığında ülkemizdeki işçi hareketlerinin değerlendirilmesine ve sonra da kendiliğinden gelmeliğe karşısında yine ülkemizdeki yanlış eğilimlerin, bunların dünya proleter devrimci hareketi içindeki yerlerini dik-kate alarak eleştirisine geçelim.

ÜLKEMİZDEKİ İŞÇİ HAREKETLERİNİ DOĞRU DEĞERLENDİRELİM

Aybar-Aren oportünizmi, bildiği gibi ülkemizdeki işçi hareketlerinin sosyalist hareket olduğunu iddia etti ve halen de etmektedir. Onlara göre, işçi yığınlarının kendiliğinden gelme hareketleri "anti-kapitalist" yani "sosyalizm" içindi. Önce Aybar-Aren oportünizmine, daha sonra "üçüncü yol" adı altında popülizme uzun süre yataklık ettikten sonra, sözümona bir özeleştirme yaparak bugün "ilkesiz birlik cephesiyle" ilkesiz bir birlik kuran ANT dergisine göre de, kendiliğinden gelme işçi hareketleri "anti-kapitalist" yani "sosyalist" bir mücadeledir. Hatta bu dergi Alpagut işçilerinin kömür ocağına el koymaları üzerine "işte sosyalist işletme" diye yaygarayı basmıştır. Ama, şimdi artık bu türden "büyük iddialar" fazla ileri sürülemiyor, sürülse bile kimseyi inandıramıyor. Bugün, saflarda, benzeri iddialar, daha değişik daha "devrimci" biçimler içinde ileri sürülüyor ve bilinçsiz insanlar üzerinde az çok inandırıcı da olabiliyor.

Şu satırlara bir göz atalım: "Bütün bu hareketler (işçi hareketleri) bir bakıma, mesleki hak ve istemlerin ötesinde mevcut rejime, Amerikan emperyalizmine karşı tavrı alışlar değil midir.

Yani bütün bu hareketler ekonomik mücadeleyi de aşmış siyasi bir mücadeleye dönüşme belirtileri değil midir? (Siyasi hale dönüşmeye yönelmesi demek, sosyalist mücadele olması demek değildir. Sosyalist mücadele olması için tek tek patronlara karşı mücadele olmaktan çıkması gerekir.) Aylardan beri süren işçi sınıfı hareketi, işçi sınıfının sınırlı da olsa kendi kendine sınıf'dan, 'kendisi için sınıf' durumuna geçmekte olduğunu belirtirlerdir." (96) Bu görüşte "devrimci" ifadenin altında gerçekte korkunç derecede gerici bir ekonomizm yatmaktadır. Takip edelim: "Yani bütün bu hareketler ekonomik mücadeleyi de aşmış siyasi bir mücadeleye dönüşme belirtileri değil midir?" Olabilir. Hatta çoğu zaman "siyasi mücadeleye dönüşmenin belirtileri" değil, "siyasi mücadele'nin ta kendisi de olabilir! Ve Lenin'in dediği gibi, zaten çoğu zaman ekonomik mücadeleye polis siyasi bir nitelik verir ve ülkemizde de vermektedir. Ama bu sosyalist siyasi mücadele değil, trade-unioncu siyasi mücadeledir: Kendiliğinden gelen siyasi mücadeledir. Ekonomistlerin önünde eğildikleri (bugün de Aydınlik Sosyalist Dergi'nin önünde eğildiği) kendiliğinden siyasi mücadele(!); işçi sınıfını hiç bir zaman kurtuluşa götürmeyen ama, sadece burjuvaziye ideolojik bakımdan köle olmaya götüren siyasi mücadele(!) burjuvazinin kabul ettiği siyasi mücadele! yani "işçi sınıfının burjuva politikası"! İşçi hareketlerinin "siyasi hale dönüşmeye yönelmesi demek, sosyalist mücadele olması demek değildir". Yazar burada "yönelme" sözcüğünün altını çizdiğine göre, işçilerin hareketi, siyasi hale dönüştüğü zaman, işçi hareketleri "sosyalist mücadele" haline gelmiş olacaktır. Bu fikir bir sonraki

cümlede daha tam ve daha mükemmel bir ifadeye kavuşmuştur: "Sosyalist mücadele olması için tek tek patronlara karşı mücadele olmaktan çıkması gerekir." Sözelimi hükümete karşı sekiz saatlik iş günü kanunu için yürütülen mücadele "tek tek patronlara karşı mücadele olmaktan çıktığı için" ve üstelik siyasi hale dönüştüğü için, "sosyalist mücadele"dir(!) Sözelimi genel grev kararı için hükümete karşı yürütülen mücadele de yine "tek tek patronlara karşı mücadele" sınırlarını aştığı ve siyasi hale dönüştüğü için "sosyalist mücadele"dir(!) Hükümetin gerekli işçi kanunlarını çıkarması için yürütülen her mücadele "tek tek patronlara karşı mücadele"dir! Türk-İş'in, Ağustos'ta düzenlediği, "Büyük İşçi Mitingi", "tek tek patronlara karşı mücadele" olmaktan çıkmıştı ve tam siyasi bir hale dönüşmüştü, çünkü, "hükümetin ve parlamentonun işçi meselelerine karşı takındığı ters tutumu protesto etmek" amacıyla düzenlemişti (97). İşte sosyalist mücadele(!) Bu sosyalist mücadele anlayışının ekonomist anlayıştan ne farkı vardır, söyler misiniz? Bu reformlar uğruna mücadeleyi devrimci ifadelerle süsleyerek, "sosyalist mücadele" adı altında önümüze yeniden sürmek değil de nedir?

İşçi hareketlerinin "bir bakıma mevcut rejime, Amerikan emperyalizmine karşı tavrı alışlar" olduğu iddiasına gelince, bu iddia sadece "bir bakımdan", trade-unioncu siyasetle, proleter devrimci siyaseti ayıramıyanlar bakımından doğrudur. Çünkü bize göre, proletaryanın rejime ve Amerikan emperyalizmine karşı tavrı alış, herhangi bir "bakımdan" değil de, proleter devrimci açıdan olduğu zaman, yani işçisinin menfaatlerinin bu rejimle olan uzlaşmaz çelişmesini kavrayarak ve Amerikan emper-

yalızminin bütün dünya işçilerinin baş düşmanı olduğunu, onu yenmeden işçilerin kurtuluşunun imkansız olduğunu, proleter enternasyonalizmi ve onun kendisine yüklediği devrimci görevi kavrayarak "rejime ve Amerikan emperyalizmi"ne karşı çıktığı zaman gerçek bir tavır alıştı! Proletaryanın "rejime ve Amerikan emperyalizmine tavır alış" budur, bu olmalıdır! Başka türlü bir tavır alış, mesela bir küçük burjuva demokrasi için yeterli sayılabilirse de, proletarya için kesinlikle yetersizdir ve onun henüz geri olduğunun, onu bilinçli siyasi mücadele seviyesine yükseltmek için epey mücadele etmek gerektiğinin işaretidir. Görüldüğü gibi "Aydınlık Sosyalist Dergi" yazarı **proleter devrimci** siyasi mücadele ile kendiliğinden siyasi nitelik kazanan mücadeleyi, yani trade-unioncu politikayı birbirinden ayıramamakta ve durmadan, proleter devrimci politikadan trade-unioncu politikaya kaymaktadır.

"İşçi sınıfının, 'kendi kendine-sınıf'dan 'kendisi için sınıf' durumuna geçmekte olduğu" iddiasına gelelim: Bu doğrudur, ama bunun belirtileri, yazarın sandığı gibi işçilerin trade-unioncu politik mücadelede aldığı yol değil, her gün daha çok sayıda işçinin proleter devrimci düşüncüyü benimsemeye ve ona yakınlık duymaya başlamasıdır. Bu ise işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin doğurduğu bir sonuç değil, 50 yıllık proleter devrimci mücadelenin ve mesela yazarın pek itibar etmediği **İŞÇİ-KÖYLÜ** gazetesi-nin, **proleter devrimci kadroların çabalarının ürünüdür.**

İşçi sınıfı objektif olarak en devrimci sınıftır. Fakat onun devrimciliğinin esası, proleter devrimci düşüncüyü, sınıf mücadelesine rehber edinebilmesinde ve edinmesindedir. Bu ise,

bilimsel sosyalist düşüncüyü benimseyen aydınların, bu düşüncüyü işçi sınıfına götürmesiyle mümkündür. Bu görevin ihmali-ne yol açacak, kendiliğinden gelmeliğin önünde her boyun eğiş, işçi sınıfının davasını, en hafif tabiriyle, geriye itmek olur. Objektif olarak burjuvaziye (ülkemizde emperyalizme) teslimiyettir. Bu gerçeği iyice bilelim. Ve işçi sınıfımızın bugün içinde bulunduğu durumu bu gerçeği bilerek, doğru tahlil edelim.

İşçi sınıfımız bugün ne için mücadele ediyor? Son iki yılın önemli işçi hareketlerini gözden geçirelim. Derby işgali, Finfinis Branda Fabrikası boykotu, Ke-ban Barajı, Magirus, Karayolları grevleri, Singer işgali, Tus-log'da başlayan ve diğer Amerikan işyerlerine sıçrayan grev, Horoz Çivi ve Pirelli boykotu, Hoechts grevi, Alpagut ve Demir Döküm işgali, Yarımca Seramik işçilerinin boykot ve mitingi, Erdemir grevleri, Ege Sanayii Çelik Halat Armutçuk direniş-leri, Konya Ereğli Sümerbank işçilerinin yürüyüşü, Gamak olayları.... Bunlar niçin oldu? Hedefleri neydi. Sendika özgürlüğünün çiğnenmemesi ve sendika değiştirdiği için işten atılanların geri işe alınması işyerinde iş emniyetinin sağlanması, iş teminatı, işten çıkarılanlar için kıdem ve hizmet tazminatı, angaryanın kaldırılması, yıllık ikramiye, sosyal yardım, yapılacak tensikatlarda sendika temsilcisi-nin bulunması (Tusioga, toplu sözleşme hükümlerinin uygulanması, işçiler üzerindeki baskının kaldırılması, ödenmeyen ücretlerin ödenmesi (Alpagut, Gamak) işyeri temsilciliğinin tanınması (Ege), ücretlere zam, çocuk zammı, sosyal güvenlik, prim dağıtımının kısım şeflerinin insiyatifinden çıkarılması (Ege) işyeri müdürünün değiştirilmesi, işçilerin fabrika yönetimine katılması ve "böl yönet" uygulama-

sının kaldırılması (Erdemir), as-gari ücretlerin uygulanması," vb. Görüldüğü gibi işçilerimizin mücadelesi henüz iktisadi ve demokratik haklar içindir. Hedef: Yasalara ve anayasaya girmiş hakları çiğnetmemek, bu hakları söke söke almaktır. Bu mücadele işçinsadece kendi çabasıyla ulaşabileceği mücadeledir. "En nihayet," Sendikalar içinde birleşme, işverenlere karşı mücadele etme ve hükümeti gerekli işçi kanunlarını kabul etmeye zorlama..." mücadelesidir. Bu hedefler uğruna mücadele, "sonuçları doğuran sebeplere karşı mücadele değil, sadece sonuçlara karşı mücadele"dir. "Sadece geçici çareler uygulayan, fakat hastalığı iyi edemeyen" mücadeledir(98). Ne zaman ki işçi sınıfı hareketi, işbirlikçi iktidarın devrilmesi görevini, birinci görev olarak kabul edecektir ve bunu gerçekleştirmeye yönelecektir, o zaman işçi sınıfının mücadelesi "geçici çareler yerine, hastalığı iyi etmeye yönelmiş" bilinçli siyasi mücadele düzeyine yükselecektir.

Proleter devrimci hareket, eylemine her zaman reformlar uğruna mücadeleyi katar ve katmalıdır. Fakat proleter devrimci hareket, "bütünün bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar"(99). Reformları, amaç edinmez; reformları devrimi başarmak için araç olarak kullanılır. Bu anlamda, devrimci mücadelemizin alanını ve olanaklarını genişletmek anlamında işçilerimizin mücadelesi milli demokratik devrim mücadelemizin bir parçasıdır.(100) Bunlar, "sosyal devrime götüren sınıf mücadelesinin ve güçlü sınıf içgüdüsünün kendiliğinden ifadesi"dirler (101) Devrimci mücadelemizi yüreklendirir ve ona hız verirler. İşçi sınıfı daha geniş hareketlere girme yeteneğini,

sermaye ile girdiği bu günlük çatışmalarla kazanır. Sınıf mücadelesi, bu günlük mücadeleler içinde, "filizlenir". Ama sadece "filizlenir" Biz, işçi sınıfının günlük mücadelesini ne küçüm-süyoruz, ne de gereksiz buluyoruz. Ama bu mücadelenin önemini doğru tesbit edilmesini istiyoruz. Lenin şöyle diyor: "*Biz sadece, sosyal-demokratlar her grevi yönetmeyi başarırlarsa menunluk duyarız. Çünkü sosyal demokratların söz götürmez görevi, proletaryanın sınıf mücadelesinin her biçimini yönetmektir ve grevler bu mücadelenin en derin, en güçlü mücadelelerinden biridir. Ama ipso facto bir sendikacılık hareketinden fazla bir şey olmayan bu basit mücadeleyi erdemli ve bilinçli sosyal demokratik mücadele diye nitelendirseydik, böyle düşün-enler kuyruğunda sonuncu olurduk.*" (102)

Ülkemizdeki işçi hareketlerinde ne görüyoruz? İşçilerimizin mücadelelerinde giderek daha tutarlı, daha hesaplı, daha tecrübeli, daha bilgili olmaya başladıklarını görüyoruz. İşçi sınıfı saflarında giderek, daha sıkı, daha geniş çapta bir dayanışmaya tanık oluyoruz. Grevlerde, işgallerde, boykotlarda "daha şimdiden sınıf mücadelesi filizleniyor". İşçi yığınlarının bilinçli yaşantıya ve bilinçli mücadeleye doğru kendiliğinden gelme uyanışı, proleter devrimci düşüncüyle silahlanmış devrimci kadroların çabalarıyla birleşince, birtakım küçük taleplerle mücadeleye başlayan işçilerin, "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Amerika", "Yaşasın Demokratik Türkiye" gibi devrimci şarlara ulaştığını görüyoruz (103). Bundan çıkarılacak sonuç, "Bağımsız Türkiye" diye bağırarak işçilerimizin hemen proleter devrimcisi oldukları değil, fakat, bu işçilerin hızlı bir bilinçlenme süre-

ci içinde oldukları ve proleter devrimci düşüncüyü benimsemeye hazır ve yatkın olduklarıdır ve eğer biz işçi sınıfının siyasi eğitimini acil olarak ele alıp yürütürsek, bilinçli siyasi mücadeleye çabucak ulaşabileceklerdir. Çünkü işçilerin, yukardaki şarları benimsemesi, genellikle, proleter devrimci dünya görüşü açısından "değildir" Sözelimi "Kahrolsun Amerika" diye bağırarak, bu şia-

Evet, işçi hareketleri "Amerikan emperyalizmine tavır alışlar" dır ama, ne yazık ki, henüz bilinçli proleter devrimcisinin tavır alışları değildir. Her kim bu gerçeği göremiyorsa, görmezlikten geliyorsa, o kimse proletaryayı bilinçlendirme mücadelemizi unutturduğu için, işçi sınıfımızı burjuvazinin ideolojik hakimiyetine teslim ediyor demektir.

ri, "Amerikan emperyalizmini bütün dünya işçilerinin düşmanı" olarak gördükleri, dünya halklarının kurtularak emperyalizmin yenilmesinde gördükleri, proleter enternasyonalizmini kavradıkları için değil, genellikle köklü küçük burjuva ön yargılarınca, milli bencilliğin, milli dar görüşlülüğün etkisiyle benimsemektedirler. Böyle olması da doğaldır. Çünkü "sömürge halklarının ve zayıf düşmüş ulusların emperyalist devletler tarafından yüzyıllar boyu uğratıldıkları zulüm, ezilen ulusların emekçi yığınlarında, sadece kan değil, aynı zamanda proletaryaları da dahil (abç-İ.K) genel olarak ezen uluslara karşı güvensizliği de doğurmuştur."(104) Fakat, bir proleter devrimci için hiçbir zaman doğal olmayan şey, işçi yığınlarındaki güçlü küçük burjuva önyargılarının, milli bencilliğin, milli dar görüşlülüğün arkasına takılmak, bunu proleter enternasyonalizminin gereği olan anti-emperyalizm ile, yurtseverlik ile karıştırmak ve böylece de işçi yığınlarını proleter yurtseverliğine ulaştırma mücadelesi-

ni örtbas etmektir. Evet, işçi hareketleri "Amerikan emperyalizmine tavır alışlar"dır ama, ne yazık ki, henüz bilinçli proleter devrimcisinin tavır alışları değildir. Her kim bu gerçeği göremiyorsa, görmezlikten geliyorsa, o kimse proletaryayı bilinçlendirme mücadelemizi unutturduğu için, işçi sınıfımızı burjuvazinin ideolojik hakimiyetine teslim ediyor demektir. Unutulmamalıdır ki: "Eğer işçiler ... her türlü

suistimale karşı, keyfi davranışlara, zulmün ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı ... başka herhangi bir açıdan değil de, sosyal demokrat (proleter devrimci) açıdan tepki göstermeye alışık değillerse, (abç. -İ.K.) işçi sınıfının bilinci, gerçek bir siyasi bilinç olamaz."

Mücadele vermiş işyerlerinde yapılan ve TÜRK SOLU'nun 117. sayısında yayınlanan soruşturmaya, işçi temsilcilerinin verdiği cevaplar işçilerimizin bilinç seviyelerini kavramaya yardımcı edecek önemli bir belgedir. Orada, işçi sınıfımızın uyanık kesimlerinin bile, halen sosyalizmi doğru dürüst bilmediklerini, fakat onu benimsemeye açık ve hazır olduklarını görürsünüz.

Şüphesiz ki, ne milli demokratik devrim, ne de sosyalist devrim, "meslek dargörüştülüğü"ne tutulmuş, trade-unioncu önyargılara kapılmış tek bir işçinin kalmadığı güne kalacak değildir. Fakat her iki devrimde de bilimsel sosyalizmin, en azından işçi sınıfının öncü müfrezesine malolması ve bilimsel sosyalizmin esaslarına göre örgütlü

öncü müfrezinin, işçi sınıfının ve müttefik olarak köylülüğün önemli bir kesimine, kumanda etmesi gerekir.

Toparlarsak:

a) İşçi sınıfımızın bugünkü mücadelesi geniş ölçüde iktisadi-demokratik haklar için sendikal mücadeledir. Bu mücadelenin içindeki işçilerimizin geniş kesimleri gerici ideolojilerin baskısı ve hakimiyeti altındadır.

b) İşçilerimizin daha dar bir kesimi iktisadi-demokratik haklar için mücadelede önemli tecrübeler, bilgiler kazanmış, giderek daha tutarlı, daha örgütlü davranmayı öğrenmiş, kolektif davranış ve dayanışma bilincini geliştirmiştir. Bu kesim proleter devrimci düşüncüyü, bilinçli siyasi mücadelenin gereğini henüz kavramamıştır ama proleter devrimci düşüncüyü benimsemeye ve mücadelede kılavuz edinmeye açık ve hazırdır.

c) Sayıları az olmakla birlikte, TİP, DDD ve İPSD saflarında gerçek sınıf bilincine ulaşan işçilerimizi de bir başka kesim olarak anmak gerekir.

EN GERİCİ SENDİKALARDA DAHİ ÇALIŞMALIYIZ

İşçi sınıfımızın sendikalaşma düzeyini ve işçi hareketlerinde sendikaların rolünü ele almadan önce, genel olarak sendikalar ve proleter devrimci hareketin sendikalar karşısında görevleri üzerinde duralım.

Batıda sendikalar, işçilerin kapitalistlere karşı kendiliğinden gelme mücadelesinin belirli bir aşamasında ortaya çıkan mücadele örgütleridir. "İşçilerin dağınıklığını doğurup devam ettiren, aralarındaki kaçınılması imkansız rekabeti ortadan kaldırmak, yahut hiç olmazsa kısmak, kendilerini hiç olmazsa basit köleler durumunun üstüne yükseltecek, mukaveleye dayanan iş şartları koparmak için

gösterdikleri spontane (kendiliğinden-gelme) teşebbüslerden doğmuşlardır." (105) Sendika, işçi sınıfının, sırf kendi çabasıyla ulaşabildiği ve en kolayca ulaşılabilir olan örgüt biçimidir ve sendikalar işverenlere ve hükümete karşı mücadele etmenin gereğini anlayan, bilinçlenmenin bu ilkel devresine ulaşmış olan işçiler tarafından sermayenin baskılarına karşı direnme merkezi olarak kurulmuşlardır. Sendikalar, işçi sınıfına kapitalizmin gelişmesinin başlangıcında büyük ilerlemeler sağlamıştır; işçilerin dağınık ve güçsüz durumuna bu örgütler son vermiştir.

Proletaryanın en yüksek örgütlenme biçimi, onun siyasi mücadele aracı olan parti, gelişmeye başladığı zaman, sendikalar, kaçınılmaz olarak meslek dar görüşlülüğü, siyaset dışı kalma eğilimi gibi gerici özellikler göstermeye başlamışlardır. Sendikalar, işçilerin dağınık ve güçsüz durumuna son vermiş olmaları bakımından ilerici, en kolay ulaşılabilir örgüt olmaları nedeniyle, kaçınılmaz olarak işçilerin mücadelesini dar sınırlar içerisine, işçi sınıfının kurtuluşunu imkansız kılan sınırlar içerisine hapsedtikleri için de gerici bir nitelik taşırlar. Fakat, sendikaların bu gerici niteliği, proleter devrimcilerin sendikalarda çalışmasına engel değildir. Sendikalar işçi sınıfının nihai kurtuluşunu hiçbir zaman gerçekleştiremezler, fakat, işçi sınıfının bilinçli, örgütlü gücü olan partiyi işçi kitleleri ile düzeyde birleştirebilirler ve birleştirmelidirler. Sendikalarda teşkilatlanmış güçler, işçi sınıfının nihai kurtuluşu için bir manivela olarak kullanılabilirler ve kullanılmalıdır. Bu nedenle parti, sendikalar arasındaki sınır çizgisini titizlikle koruyarak, sendikalara kendi anlayışını sokmaya ve onları etkisi, yönetimi ve de-

netimi altına almaya mutlaka çalışmalıdır.

Karşı-devrimci sendikalarda, uzlaşıcı oportünist sendikalarda, niteliği ne olursa olsun bütün sendikalarda çalışmak ve bunları partinin 'yönetimi ve denetimi' altına almaya, işçi yığınlarını proleter devrimci hareketin safalarına kazanmaya uğraşmak, proleter devrimcilerin görevidir. "...yığınlara' yardımcı olabilmek için onların sevgisini kazanabilmek için davaya katılmalarını ve desteklerini sağlayabilmek için, oportünist ve sosyal şöven olarak, çoğunlukla doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak burjuvaziye ve polisle bağlantıları olan 'şeflerin' önümüze çıkaracakları güçlüklerden, başvuracakları hilelerden, kuracakları tuzaklardan, hakaretlerden, baskılardan yılmamak gerekir ve mutlaka yığınların olduğu yerde çalışmak gerekir. Asıl kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proleter ya da yarı proleter yığınların bulunduğu her yerde (bunlar en gerici eğilimde olsalar bile) metodlu, azimli, inatçı ve sabırlı bir bilinçlendirme çabası ile bütün fedakarlıkları göze almak, en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir" (106) Lenin'in bu sözlerini bugün görüşleri saflarımızda bir hayli taraftar bulan Regis Debray'nin aşağıdaki sözleriyle karşılaştırmak: "Fakat kaç siyasal önder sayabiliriz ki, gün geçtikçe, dünya sendikacılığı ile ilgilenmek ya da binbir uluslararası demokratik örgüt'ten birine girmek gibi kendi çıkarlarına uygun düşen bir iş yerine, kendini halkının savaşına ilişkin askeri sorunların ciddi ve somut bir incelemesine adanmayı tercih etmiş olsun!" (107) Açıktır ki, gerici sendikalarda çalışmayı reddeden bu ve buna benzer "sol" "teori"ler, henüz yeteri kadar bilinçlenmemiş işçi yığınlarını "gerici liderlerin, burjuvazi ajanları-

nın, aristokrat işçilerin ya da burjuvalaşmış işçilerin' etkisine terkettiği için objektif olarak burjuvaziye hizmet etmektedir."

Türkiye'deki sendikalara ve bunların işçi hareketlerindeki rollerine gelince: Bugün ülkemizde işçilerimizin büyük çoğunluğunu içinde toplayan iki büyük konfederasyon vardır: Türk-İş ve DISK. Türk-İş, işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesini emperyalizmin menfaatlerine kanalize etme görevini yerine getiren bir örgüttür. Türk-İş, emperyalizmin beslediği ve işçi saflarına soktuğu "truva atı"dır. Türk-İş, sermaye ile emek arasındaki günlük, küçük çapta mücadelelerde bile, sermayenin safındadır. "İşçilerin safındaki dağınıklığı gidermek, rekabeti ortadan kaldırmak yahut kısmak ... işçileri hiç olmazsa basit köleler durumunun üstüne yükseltecek mukaveleye dayanan iş şartları koparmak" için değil, tersine, işçilerin dağınıklığını muhafaza etmek, işçiler arasındaki rekabeti devam ettirmek ve işçileri basit köleler durumunda tutmak için yaratılmıştır ve bu nedenlerle Batı'da doğan sendikalardan farklıdır. İşçi sınıfının kendiliğinden ulaştığı sendikacılığı değil, işçi sınıfına finans kapitalin zorla kabul ettirdiği sendikacılığı temsil etmektedir ve işçi sınıfının sırf kendi çabasıyla ulaştığı sendikacılığın ilerici niteliğinden de yoksundur. "Emperyalizm, gelişen ekonomik mücadele bilincini kontrolü altında tutmak için, sahte demokrasicilik gibi, sahte sendikacılığı da ihraç etmiş ve işçi sınıfının ekonomik mücadele örgütlerinin yoz bir biçimde ortaya çıkmasını sağlamıştır." (108)

İşçilerin kendisinden kopma ihtimali belirlediği zaman işçi haklarına, o da işçilerin baskısıyla, kısmen eğilen Türk-İş'in işçi hareketlerindeki esas fonksiyonu

bozunculuktur, grev kırıcılığı yapmak, işgal ve boykotları engellemek, toplu sözleşme masalarında işçilerin menfaatlerini satmaktır. Türk-İş kendiliğinden gelme işçi hareketlerinde "sınıf mücadelesinin, filizlenmesine" dahi karşıdır. "Partiler üstü kalma" sloganı gerçekte, finans-kapital taraftarlarının maskelenmiş adıdır. Besbelli ki, böyle bir örgüt proleter devrimci düşüncenin zerresinin bile işçi saflarına sokulmasına karşı duracaktır ve durmaktadır. Ankara'da yapılan "Büyük İşçi Mitingi"nde İşçi-Köylü gazetesinin, işçilerin eline geçmemesi için, mitingin kordon altında yürütülmeye çalışılması bunun açık delilidir. Fakat gelişen işçi hareketleri karşısında Türk-İş, gittikçe gerilemektedir. Özetlediğimiz işçi mücadelelerinin bir kısmı Türk-İş'e rağmen, çoğu da Türk-İş'e karşı verilmiştir. Derby, Finfinis Branda Fabrikası, Magirus, Singer, Demir Döküm, Horoz Çivi, Yarımcı Seramik, Kartal Ege Sanyai ve Gamak'taki işçi hareketleri böyledir.

İşçi sınıfımızın bilinçli mücadeleye, bilinçli yaşantıya doğru kendiliğinden uyanışı Amerikan emperyalizminin ihraç ettiği sendikacılığı yıkmakta ve işçiler ona göre daha ileri olan ve kendiliğinden gelmeliği temsil eden DISK'e doğru kaymaktadır.

DISK, işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme örgütlenmesini temsil eder. İşçilerin işverenlere ve hükümete karşı ekonomik-demokratik mücadelesinin aracıdır; günlük mücadelelerinde genel olarak işçilerin yanındadır. Bu yönüyle Türk-İş'e göre ilerici ve ondan ayrılır. Fakat öte yandan DISK, işçi sınıfımızın mücadelesini, onun nihai kurtuluşunu hiçbir zaman sağlamayacak olan, onu ideolojik bakımdan burjuvaziye köle kılacak olan, burjuvazinin de kabul ettiği ve edeceği trade-union

mücadelesi sınırları içine, kendiliğinden gelmeliğin bu dar sınırları içerisine hapseder. İşçilerin, mevcut düzenin sonuçlarına karşı mücadelelerini destekler, fakat düzenin tümüne karşı, sonuçları doğrudan sebeplere karşı bilinçli siyasi mücadele vermesi yolunda herhangi bir çaba göstermediği gibi, bu yolda gösterilen çabalara da engel olur. İşçilerin örgütlenmelerini, bilinçlenmelerini ve bilinçli siyasi mücadeleye girmelerini önler. Genel Başkan Türkler'in DISK Kurultayındaki konuşması, bu bakımdan önemlidir. Türkler şöyle demiştir: "... bazı demokratik devrimci gençler(!) bana posta koydular. 'Biz senle konuşuyoruz ama asıl temasımız işçilerdir' dediler. Ben onun tedbirini iki senedir aldım." Gene aynı Kurultayda, "Biz proletarya diktatörlüğüne karşıyız arkadaşlar! Bizim prensibimiz demokrasidir (!)" diyerek, bilimsel sosyalizme olan nefretini de dile getiren Türkler'in "...işçi sınıfına bilinç dışarıdan verilmiş. Bilinç dışarıdan verilmez, dışarıdan, kendi kendine gelir" demek suretiyle, Amerikan emperyalizminin bile şapkasını göğe fırlatıp ellerini çırparak karşılayacağı trade-unioncu politikanın doruğuna ulaştığını görüyoruz. Ve bütün bunlar o "güzel yüzlü sosyalizm" adına yapılıyor. Evet, tarih, böyle "sosyalizmler" tanıyıştır ve daha da tanıyacaktır. Ama tarih, bilinçli işçilerin Türkler vari sosyalistlerin(!) maskesini indirdiğine de çok şahit olmuştur ve yine olacaktır. Ama işçilerimizin o uyanıklığa kavuşması "Türklervari sosyalizm"e karşı amansız ve şiddetli bir ideolojik mücadele yürütmeden mümkün değildir. "Türklervari sosyalizm" işçi sınıfı sosyalizminin düşmanıdır. Çünkü açık reformizmdir. Kaba oportünizmdir, işçi aristokrasisinin ve sendikacılığı meslek edinmiş işçi bürokrasisinin "sos-

yalizm"idir.

"Bürokrat, büyük bir güvenle, 'gerçekçi politikadan' yana olduğunu söyler; oportünizme düşmemiş ve işçi hareketinin temel hedeflerinden vaz geçmemiş kimselere, küçümseyerek "ütopyacı" ve "ideolog" muamelesi yapar. Sosyalist hareketin temel çıkarlarını, gerici avantajlara ve bürokratik düşüncelere feda etmek: İşte oportünizmin özü budur. Teori düşmanlığı da oportünizme bağlıdır. Oportünist açıdan teori, bir engel, sosyalist geçmişin baş belası bir gölgesi, tamamen gereksiz bir şey olarak düşünülür." (110) Türkler de "bilimsel sendikacılık ("gerçekçi politika"nın bir başka ifadesi, uygulandığını söylemiyor mu? Yukarıya aktardığımız sözleriyle açık teori düşmanlığı yapmıyor mu? Yöneticileri ister iyi niyetli, ister ihanet içinde olsun: bugün DİSK, proletarya içinde uzlaşıcı küçük burjuva ideolojisinin bayraktarlığını yapan bir örgüt durumundadır. (111)

Proletaryanın, halkımızın milli demokratik devrimine önderliği ve nihai zaferi için bunların ne olduklarını işçi yığınlarına göstermemiz ve işçi yığınlarını kendi tarafımıza çekmek için bunlarla mücadele etmemiz zorunludur. Bunlar, bugün yaptıkları gibi, sendikaların kapısını proletar devrimcilere kapasalar da, polise ihbar etseler de, sendikalara girmek her türlü fedakarlığı göze alarak, sabırlı, sebatlı, inatçı bir mücadele yürütmek zorunludur: Ta ki işçi sınıfımızla proletar devrimci düşünce arasına bir duvar çekmiş olan sendika ağalarını yerlerinden kovana kadar! Bizler, emperyalizme ve feodalizmin her türlü kalıntılarına karşı milli demokratik devrim mücadelemizde küçük burjuva demokratlarıyla ve milli burjuvaziyle ittifakı hiç bir zaman reddetmeyiz, reddetme-

dik, tersine, durmadan onları itifaka zorlarız, zorluyoruz. Fakat bu, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin proletarya hareketi içinde etkisine karşı en şiddetli ve en amansız bir ideolojik mücadeleyle, proletarya üzerinde burjuva ideolojisinin etkisini güçlendiren (çağımız ve ülkemiz şartlarında bu emperyalizmin güçlenmesi demektir) oportünizme karşı en şiddetli ve en amansız bir ideolojik ve siyasi mücadeleyi sürdürmemize engel değildir ve engel olmamalıdır. Proleter devrimci milli cephe politikası bunu gerektirir.

Bu nedenle proleter devrimcileri, DİSK'i, Türk-İş'le aynı sepete koymamakla birlikte, DİSK'in oportünist liderlerine karşı ideolojik mücadeleyi bir "provokasyon" olarak niteleyebilirler.

Milli cephe politikasını, ittifak politikasını teslimiyet olarak anlayan bir dergide yayınlanan, DİSK'le ilgili bir yazıya değinmek istiyoruz. (Bkz: Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı: 17, s. 339) Yazı baştan sona kadar işçi sınıfımızı sendika mücadelesi içine hapsedmek isteyen DİSK yöneticilerinin 'iyi niyeti'ne okuyucuyu inandırmaya çalışmaktadır. Bunlardan birkaç örnek: "Çoğu gerçekten iyi niyetli olan, Türkiye'nin sorunlarına 'çözüm' arayan sendikacılar..."; "DİSK en iyi niyetle kurulmuştur. Devrimci olma çabasıdadır." "Nihai tahlilde, proleter sosyalistlerle 'iyi niyetli' DİSK yöneticileri arasında -kaçamak deyimler yerine, bilimsel isimleri kullanmak hariç- bu konuda [milli cephe konusunda] bir anlaşmazlık kalmaması gerekir.", "Sendikacı dostların bugün içinde buldukları durumu ideolojik-stratejik yanlışlar" (altını ben çizdim -I.K.), "içine kapanık-tecrit edilmiş yönetim anlayışı", "stratejiyi doğru saptayamamak, bilinç eksikliği, Aybar-

Aren-Boran kliğinin yönetim anlayışına şartlanmış olmak gibi nedenlerle hatalar içinde bulunmak", "milli güçlerle ittifak konusunda da bir hataya daha düşer görünmek" şeklinde değerlendiren yazar, bu "hata" ve "yanılgı"larında "bazı DİSK yöneticilerinin", "devrimde hegemonyayı kaybetme" ya da sonunda "emperyalizmin geri dönmesi biçiminde özetleyebileceğimiz bilimsel olmayan korku"suna, "içlerindeki 'burjuva küyrukçuluğu' kuşkuları"na "emperyalizmin yine buyur edilmesi" ve "milli demokratik devrim aşamasından sonra, sosyalist devrim aşamasının gerçekleşemeyeceği" korkusuna bağlamaktadır. Aynı yazar peşinden, DİSK yöneticilerini proleter devrimcilerinin kuyrukçu olmadıklarına, "korkularının" ve "kuşku"larının yersiz olduğuna inandırmak için terler dökmekte ve başkalarına da DİSK yöneticilerine "oportünist sendika ağaları" gibisinden saldırılarda bulunmanın "provokasyondan başka hiçbir anlam, hiçbir değer taşımadığı"nı bildirmektedir. Yazar, DİSK yöneticilerinin gerçekte işçi sınıfının önderliğinden korktuklarını ya bilmiyor ya da ("devrimde hegemonya", "işçi sınıfının ve yoksul köylülerin öz örgütü" gibi terimleri zevkle kullandığına bakılırsa), bir hayli benimsemiş görüldüğü Aydınlık Sosyalist derginin oportünizme yaslanma ve "ilkesiz birlik" politikasının icabını yerine getiriyor. Eğer DİSK yöneticileri "milli cepheyi kabul ediyoruz" derlerse, onların sosyalist oluvereceğini sanıyor. Onlar zaten 'cephe'den yanadır. Onların 'sosyalizmi', haliyle 'cephe sosyalizmi'dir: Proletaryayı küçük burjuvaziye tabi kılarak teşkil edilen cephenin sosyalizmi(!) yani küçük burjuva sosyalizmi! Yazarımız bu kadar açık olan gerçeği göremiyor mu ki, Kemal Türklerin "müttehit cephe"den

bahsetmesi üzerine "nihai tahlilde, proleter sosyalistlerle 'iyi niyetli' DİSK yöneticileri arasında -kaçamak deyimler yerine, bilimsel isimler kullanmak hariç- (altını ben çizdim -I.K.) bu konuda bir anlaşmazlık olmaması gerekir (altını ben çizdim -I.K.)" diyebiliyor! Bu yazılar "Marksist eleştiri süzgeci"nden geçti mi, bilmiyoruz. Eğer geçti ise (ki, geçmişe benzer), bugün proleter devrimci hareket karşısında kurulan ilkesiz birlik cephesinin içindeki sağ teslimiyetçi görüşün, oportünist sendika ağalarıyla bir "anlaşmazlığın kalmadığı"nı ilan etmesi, ilkesizliğin kişiyi nerelere kadar götürdüğünü ortaya koyması bakımından hayli ilgi çekicidir.

Toparlayalım:

Bugün işçi sınıfımızın çoğunluğu, biri tamamen emperyalizmin beslemesi gangster sendikacıların elinde olan, diğeri de işçi aristokrasisinin ve işçi bürokrasisinin reformist ve kaba oportünist çizgisinin hakim olduğu iki konfederasyon içinde toplanmış bulunuyor. Proleter devrimcilerinin "yönetimi ve denetimi"ndeki sendikalar ise, birkaç yeni kuruluştan ibarettir. Açık ki, devrimci sendikacılık bugün devrimci hareketimizin en önemli ve acil görevlerinden biridir.

Yukarıda yaptığımız gruplamayı sendikalara göre düşünürsek, genel olarak şöyle diyebiliriz:

a) Gerici ideolojilerin hakimiyetinde olan işçiler genellikle Türk-İş'te toplanan işçilerdir.

b) Ekonomik ve demokratik haklar için mücadelede önemli tecrübeler kazanmış, giderek daha tutarlı, daha örgütlü davranmayı öğrenmiş, kolektif davranma ve dayanışma bilincini pekiştirmiş, proleter devrimci düşünceyi benimsemeye açık ve hazır işçiler ise genellikle DİSK çatısı altındadır.

c) Üçüncü grup işçiler, TIP, İPSD, DDD gibi örgütlerde proleter devrimci düşünceyle yüz yüze gelen ve bu düşünceyi belirli ölçülerde kavrayan işçilerdir ve DİSK içinde proleter devrimci unsurları meydana getirirler.

Ülkemizdeki işçi hareketlerinin ve sendikaların genel olarak durumu budur.

Köylü hareketlerine geçelim.

KIRLARDAKİ MÜCADELE VE PROLETER DEVRİMÇİ HAREKET

Kırlarda sürdürülen mücadeleyi kavrayabilmek için, önce kırlardaki sınıf yapısını bilmek gerekir. Genel olarak emperyalizme bağımlı ve bağrında çeşitli ölçülerde feodalizm kalıntılarını barındıran ülkelerde ve ülkemizde, kırlardaki sınıf yapısı şöyledir:

1- Tarım proletaryası: Yaşamak için bütünüyle yada esas olarak, kapitalist tarım işletmelerinde işgücünü satarak çalışırlar. Genel olarak ne toprağa ne de tarım araçlarına sahiptirler.

2- Yoksul köylüler: Bunlar yarı-proleter (ya da yarı-köylü) unsurlarla küçük köylülerdir.

Yarı-proleterler: Kendilerinin toprakları ya hiç yoktur, ya da çok azdır. Yaşantılarını, kısmen kapitalist işletmelerde ücret karşılığı çalışarak, kısmen de kendine ait küçük toprağını ya da kiraladığı bir toprak parçasını işleyerek sağlarlar. Toprak kirası, borç faizi, ücretli emek biçiminde sömürülürler.

Küçük köylüler: Yetersiz miktarda tarım aracına sahip olup ya kendine ait olan ya da icarla tuttuğu toprakları işleyerek geçimini sağlarlar, ya da kendi toprağı olmakla birlikte yetersiz olduğu için icarla toprak tutar. Kendisi işgücü kiralamaz.

3- Orta köylüler: Bir çoğu çok büyük sayılamayacak toprak parçasına sahiptirler. Bazıları ettikleri toprağın bir kısmına sahiptir, geri kalanını kiralamıştır. Ücretli işgücüne başvururlar, fakat esas itibariyle kendi emeklerine dayanırlar. Bazı bereketli yıllarda, sermaye olmaya elverişli bir kazanç fazlası sağlayabilirler.

Yoksul ve orta köylülere, ikisine birden "köylülük" adı verilir. Bunlar köy küçük burjuvazisini teşkil ederler.

4- Zengin köylüler: Köy burjuvazisidir. Tarımın kapitalist müteşebbisleridir. Genellikle toprak sahibidirler. İşledikleri toprağın bir kısmına sahip olup geri kalanını kiralaayanlar da vardır. Tamamını kiralaayanlar da vardır. Genel olarak iyi üretim araçlarına ve sermayeye sahiptirler. İşletmelerinde kendileri de çalışırlar. Fakat esas itibariyle ücretli işçileri sömürürler. Önemli miktarda toprağa sahip olup hiç ücretli işçi tutmayanlar da vardır. Bunlar, köylüleri toprak kirası, borç faizi ve ücretli emek yolu ile sömürürler. Mao Zedung zengin köylülerin karakter bakımından yarı-feodal olduğunu söylüyor. (Yeni Demokrasi, sayfa 95)

5- Büyük toprak sahipleri: Toprağa sahip olup bedenle çalışmaya asla katılmayan kimselerdir. Esas olarak sömürüye dayanırlar. Kapitalizmin ve feodalizmin unsurlarını çeşitli derecelerde bir arada barındırırlar.

Bunların dışında bazı feodal unsurlar da bulunabilir.

Bu güçlerin milli demokratik devrimde, sosyalist devrimde ve sosyalizmin kuruluşu döneminde yer alışı şöyledir: Milli demokratik devrimde önder güç proletaryadır ve birinci derecede sanayi proletaryasıdır. Temel güç köylülüktür: Yoksul köylüler ve orta köylüler. Zengin köylüler milli burjuvazi gibidir. "Genel

olarak, bunlar köylü kitlelerinin anti-emperyalist savaşına bir dereceye kadar yardım edebilirler ve büyük toprak sahiplerine karşı zirai inkılap savaşlarında tarafsız kalabilirler. Binaenaleyh bunları büyük toprak sahipleriyle aynı safta saymamalıyız ve kendilerine karşı bir tasfiye siyasetini zamansız olarak benimsememeliyiz." (113) "Bürokratlara ve büyük toprak sahiplerine karşı mücadele, zengin ve orta köylü dahil bütün köylülerle birlikte yürütebilir ve yürütülmelidir" (114) Büyük toprak sahipleri ve diğer feodal unsurlar milli demokratik devrimin düşmanları arasındadırlar.

Sosyalist devrimde ise kırdaki güçlerin yer alışı şöyledir.

Kır proleteriyası sanayi proleteriyasının yanındadır. Yoksul köylüler proleteriyasının müttefikidir.

Hem kapitalizmin unsurlarının, hem de feodalizmin kalıntılarının karma halde bulunduğu bir ekonomide, yani henüz demokratik devrimin gündemde bulunduğu bir ülkede kırlarda, başlıca iki mücadele sürdürülür. Birincisi kır proleterleri ile kır burjuvazisi arasındaki mücadeledir. İkincisi de tüm köylü kitleleri ile, tüm ağalar (feodalizmin kalıntıları, büyük toprak sahipleri) arasındaki mücadeledir. Bu mücadelenin niteliği demokratiktir.

dirler. Orta köylü ise ilk başlarda kararsızdır, duraksamalar içindedir. "Devrimci proleterya, hiç olmazsa yakın gelecekte ve proleterya diktatoryası döneminin başlangıcında bu sosyal tabakayı kendi tarafına kazanmayı bir amaç olarak göremez; ancak onu etkisiz kılmakla yetinmek, yani proleterya ile burjuvazi arasındaki mücadelede bu tabakanın tarafsız kalmasını sağlama almak zorundadır." (115)

Sosyalizmin kuruluşu döneminde proleterya orta köylüleri de saflarına katabilir ve katmalıdır. (116)

Yukardaki bilgiler ışığında

kırlardaki mücadeleyi tahlil ve köylülerin çeşitli tabakalarına karşı izleyeceğimiz politikayı tesbit edelim.

Hem kapitalizmin unsurlarının, hem de feodalizmin kalıntılarının karma halde bulunduğu bir ekonomide, yani henüz demokratik devrimin gündemde bulunduğu bir ülkede kırlarda, başlıca iki mücadele sürdürülür. Birincisi kır proleterleri ile kır burjuvazisi arasındaki mücadeledir. İkincisi de tüm köylü kitleleri ile, tüm ağalar (feodalizmin kalıntıları, büyük toprak sahipleri) arasındaki mücadeledir. Bu mücadelenin niteliği demokratiktir. "Bir marksist için köylü hareketi, sosyalist değil, demokratik bir harekettir... köylü hareketi, sosyal ve iktisadi muhtevasıyla burjuva olan, demokratik devrimin zorunlu bir parçasıdır. Köylü hareketi, ne burjuva

düzenin temellerine karşı, ne meta üretimine karşı, ne de sermayeye karşı yönelmiştir. Aksine, köylük bölgelerdeki eski, feodal kapitalizm öncesi ilişkilere ve serflik kalıntılarının temel dayanağı olan büyük toprak mülkiyetine karşı yönelmiştir. Dolayısıyla, köylü hareketinin tam bir zafer kazanması, kapitalizmi ortadan kaldırmayacaktır; aksine, kapitalizmin gelişmesi için daha geniş bir alan yaratacak ve katışıksız kapitalist gelişmeyi hızlandıracak ve yoğunlaştıracaktır." (117)

Proleter devrimci hareketin köylü hareketleri karşısındaki

görevi; bir, bütün köylülerin, büyük toprak sahiplerine, feodalizmin kalıntılarına karşı yürüttüğü 'demokratik' hareketi desteklemek, onu ilerletmek; iki, tarım proleteriyasını sanayi proleteriyası ile birlikte bağımsız bir sınıf partisi içinde örgütleyerek, onu sosyalist devrim için mücadeleye hazırlamak; bunun yanı sıra yoksul köylüyü ve mümkün olduğu ölçüde orta köylüyü tarım proleteriyasının yanına yani sosyalizme kazanmak için mücadele etmektir. Proleter devrimci hareketin esas görüş açısı proleteryanın nihai menfaatleridir. Proleter devrimci hareketin köylü hareketi karşısındaki tutumunu tayin eden şey de, genel olarak proleteryanın (bu arada tarım proleterinin) nihai menfaatleridir. "Köylüyü, büyük toprak sahibine karşı mücadelesi, demokrasinin geliştirilmesine ve pekiştirilmesine yardım ettiği zaman desteklemek; büyük toprak sahiplerine karşı mücadelesi, ne proleterya'yı ne de demokrasiyi ilgilendirmedigi, toprak sahipleri sınıfının iki bölümü arasında bir hesaplaşmaya dönüştüğü zaman, köylü karşısında tarafsız bir tutum benimsemek" (118) Proleter devrimci hareketin görevi, bir yandan sosyalist mücadelenin militanlarını köylerde hazırlamak, öte yandan da köylülerin devrimci bir öz taşıyan demokratik özlüklerini var gücüyle desteklemek, bu özlükleri uyanık tutmak, köylü hareketini en yüksek bilinç derecesine, "proleteryanın tutarlı demokratik ruhunun seviyesine" (119) yükseltmek, proleter devrimci hareket ile "devrimci köylü hareketi arasında mümkün olduğu kadar sıkı bağlar kurarak köylü hareketine en devrimci karakterin kazandırılması yolunda çaba göstermek" (120) yani proleter devrimci mücadele ile, genel olarak köylü mücadelesini, ikisini birbirine karıştırmadan birleş-

tirmektedir; demokratik köylü mücadelesini desteklemek, ama bu mücadele içinde, proleter devrimci mücadeleyi unutmamak. Proleter devrimciler kırlardaki örgütlenmeyi de bu iki mücadeleye göre yürütürler: Köy burjuvazisine karşı tarım proleteriyasını bağımsız örgütler, sendikalar vs. içinde toparlamak. Büyük toprak sahiplerine ve elbette bir yönüyle de emperyalizme karşı mücadele organları olarak da devrimci köylü komiteleri, köylü birlikleri vs... teşkil etmek.

KÖYLÜ HAREKETLERİ VE KÜÇÜK BURJUVA SOSYALİZMİ

Küçük burjuva sosyalisti, kırlardaki kapitalist gelişmeyi, "feodalizm"den, eşitsizlikten ve genel olarak baskıdan, eşitliğe ve özgürlüğe geçiş" (121) olarak görür. Demokratik devrimin amaçlarını ve şartlarını sosyalist devrimle karıştırır. Meta üretimi sistemi toprağın tasarrufunda eşitliğin mümkün olabileceğini sanır. Bu bakımdan küçük burjuva sosyalizmi ütopyadır, hayalidir. Kırlardaki sınıfları doğru tahlil edemez. Kır küçük burjuvazisi gerçeğine gözlerini kapar ve "emekçiler, sömürülenler, işçi sınıfı, emekçi yığınları, sömürülenler sınıfı, sömürülen sınıflar" gibi kelime ve terimleri aralarında hiç bir ayırım yapmadan, aynı anlamda kullanır. Aren-Aybar oportünizmi ve Türkiye'deki bütün popülist akımların yaptığı gibi. Küçük-burjuva sosyalisti, burjuva-demokratik toprak reformu programını, feodalizmin tasfiyesini ve kapitalizmin gelişmesini sağlayacak bir programı, sosyalist bir program olarak, "kapitalizmi önleyici" bir program olarak ileri sürer.

Küçük-burjuvazinin yapısı, küçük-burjuva siyasi akımlarında hemen hemen bütün ülkeler-

de büyük çeşitliliklere yol açmıştır.

Küçük-burjuva sosyalizminin bir çeşidi, ülkemizde henüz siyasi bir akım olarak ortaya çıkmamış olan, fakat ilişkilerimiz sırasında yoksul köylüler ve özellikle TIP'i destekleyen köylüler arasında uç vermeye başladığını gördüğümüz Narodnik akımıdır. Rusya'da Narodniklerin, daha sonra kısmen sosyalist-devrimcilerin, Çin'de Sun Yat-Sen'in savunduğu Narodnik ütopya, doktrin açısından gerici, fakat savunduğu program açısından "demokratik devrimin gündemde olduğu ülkeler için" ileridir, yığınların demokratik hareketinin bir parçasıdır, fakat bir yandan da onların bilinçlenmesini engeller. Köylü kitlelerinin mücadele isteğinin, sömürülere son verme arzusunun ifadesi olan bu ütopya, sosyalist devrim aşamasında gerici ve zararlıdır. "Açıktır ki, Marksistler, dikkatle, Narodnik ütopyalar kabuğu içinden köylü yığınlarının samimi, kararlı, militan demokrasininin sıhhatli ve değerli özünü çıkarmalıdır." (122)

Bir diğer küçük burjuva akımı da bugün Aybar'ın temsil ettiği, barış içinde, sonuna kadar yürütülen sınıf mücadelesi olmaksızın "sosyalist" toplumu gerçekleştirebileceklerini sananların akımıdır. Ecevit, Çevresi de benzeri fikirleri savunmaktadır. Proleter Devrimci Aydınlik'ta Ecevitçi sosyal demokrat gençlerin, Akhisar Tütün Mitinginde "sendika birleş" şiarına karşılık "kooperatifte birleş" şiarını" attıklarını, sosyal demokrat gençler adına söz alan konuşmacının "kapitalist düzene karşı mücadeleden", "kooperatifleşmenin gereğinden" söz ettiklerini okuyoruz. (123) Bu da bir ütopyadır, bir küçük burjuva ütopyası. Fakat bu ütopya, sınıf mücadelesinin yerine sınıf bar-

şını koyduğu ve yığınların demokratik bilincini, mücadele azmini körelttiği için, gerici ve zararlıdır. Kendisiyle mücadele edimesi ve mutlaka etkisiz kılması gerekir.

TÜRKİYE'DE KÖYLÜ HAREKETLERİ

Türkiye'deki köylü hareketleri, genel olarak büyük toprak sahiplerinin ve tefeci-bezirgan sermayenin baskısına karşı, özellikle yoksul köylülerin bir başkaldırması şeklindedir; feodal unsurlarla kapitalist unsurları çeşitli ölçülerde birarada bulunduran büyük toprak mülkiyetinin yoğun olduğu Trakya'da, Ege'de, Adana ve Antalya çevresinde, Güneydoğu Anadolu'da, Konya ve Polatlı'da büyük toprak sahiplerine karşı, tefeci-bezirgan sermayenin yoğun olduğu Ege, Adana civarı ve Karadeniz bölgesinde de tefeciliğe karşı, işgaller, çatışmalar, yürüyüşler ve mitinglerle yürütülen bir mücadeledir. Tekelci sermayenin ve feodal sömürünün ağır baskısı altında gittikçe yoksullaşan ve mülklerini kaybederek proleterleşen köylü yığınları toprak istemektedirler. Tefeci-tüccarlar tarafından sömürülen küçük üreticiler, ürünlerini daha fazla paraya satarak ve banka kredilerinden "adil" pay alarak, bu sömürden kurtulmak istemektedirler. Köylüler, doktor, ilaç, okul, yol, istemektedirler. Malatya'da ve Ege'de yapılan mitingler, Amerika'ya karşı yayınlanan bildiriler, proleter devrimcilerin önyak olduğu anti-emperyalist ve demokratik hareketlerdir. Ve bunlar köylü hareketleri içinde ileri bir aşamayı temsil ederler. Besbelli ki, köylü hareketleri, kapitalizmi yoketmeye değil, onu güçlendirmeye, gelişmesini hızlandırmaya yönelik burjuva-demokratik nitelikte hareketlerdir ve artık Aybar oportünizmi

ve benzerleri dışında kimse köylü hareketlerinin sosyalizm için olduğunu iddia etmiyor.

Tarım proletaryasına gelince: Türkiye'de tarım proletaryası azdır. Ege ve Trakya'daki kapitalist ilişkilerin hakim olduğu çiftliklerde daha çok çiftlik çevresindeki yoksul köylüler, mevsimlik işçi olarak çalışmaktadır. Çiftliklerde sürekli çalışan az miktarda işçiler ise genellikle modern proleter niteliği taşımaktan uzaktırlar ve genellikle bunların ağa ile sıkı bağları vardır. Trakya'da bunlar, çiftlik sahipleri ya da işletmeciler tarafından çevredeki yoksul köylülere karşı fedai olarak kullanılmaktadır. Bu durum, tarım proleterlerinin örgütlenmesi ve köylülükle dayanışmaya sokulması işini daha acil ve önemli hale getirmektedir. Köylülerin, özellikle yoksul köylülerin komiteler, birlikler, sendikalar içinde örgütlenmelerini de önemli bir görev olarak durmaktadır. Köylülerin örgütlenmesi konusunda pratiğimiz geridir, bilgilerimiz çok eksiktir. Bütün dünyada devrimci hareketlerin köylüleri nasıl örgütlediği bizlerce pek bilinmemektedir. Bu tecrübeler Türkiye'li devrimcilere de mal edilmelidir. Ayrıca, gelişen sosyal pratik de yine köylülerin örgütlenmesi konusunda yolumuza ışık tutacaktır.

Köylülerimiz, özellikle mücadeleye giren köylülerimiz, hızlı bir uyanış içindedirler. Proleter devrimci akımı tanımışlar, bilmedikleri nice siyasi gerçekleri yurdumuzdaki Amerikan emperyalizmi tahakkümünü, onun büyük toprak sahipleri ile, tekeli sermaye çevreleri ile... olan bağlarını kavrama yolunda, kendi du-

rumlarının sistemin bütünüyle olan ilişkisini kavrama yolunda mesafeler almışlardır. Özellikle Söke, Akhisar, Ödemiş çevresindeki köylüler ve Malatyalı köylüler, Çukurova ve Trakya köylüleri büyük bir kıpırdanma içindedirler. Köylülerin yürüyüşleri zorla engellenmekte, köylü hareketleri jandarma ile önlenmeye çalışılmaktadır. Çelişkinin ağır ve keskin olduğu bölgelerde köylülerimiz yeni hareketlere

memiz gerekir. Hareketimizi bir köylü hareketi olarak görmek de başka bir hatadır. Biz işçi sınıfı devrimcileriyiz. Nihai amacımız, her türlü sömürünün kalkması ve sınıfsız toplumun kuruluşudur. Köylülük, bu uğurda verilen mücadelede işçi sınıfının müttefik olarak kazanacağı bir sosyal güçtür. Proleter devrimci örgütü, "yoksul köylülerin de öncü müfrezesi" göstermek ve yoksul köylülerle işçiler arasında

Eğer proleter devrimcileri isek, milli demokratik devrimimizin temel gücü olan köylülüğü, "sen sensin, ben de ben" anlayışı içinde küçük burjuva radikalizminin önderliğine terkeden anlayışa karşı mücadele etmemiz gerekir. Hareketimizi bir köylü hareketi olarak görmek de başka bir hatadır. Biz işçi sınıfı devrimcileriyiz. Nihai amacımız, her türlü sömürünün kalkması ve sınıfsız toplumun kuruluşudur. Köylülük, bu uğurda verilen mücadelede işçi sınıfının müttefik olarak kazanacağı bir sosyal güçtür.

hazırdır. Fakat bu hareketlerin bölük pörçük olması ve köylülükten gelen bazı hastalıkları taşıması mümkündür. Köylü hareketlerini, proleter devrimci hareketin denetiminde, yaygın ve tutarlı hale getirmek, bunları bir bütün içinde birleştirmek, mahalli olarak kalmaktan kurtarmak gerekmektedir. Bunu sağlayacak ilk adım, herhalde darı taneleri gibi dağınık ve örgütsüz olan köylüleri örgütlemektir. Eğer proleter devrimcileri isek, milli demokratik devrimimizin temel gücü olan köylülüğü, "sen sensin, ben de ben" anlayışı içinde küçük burjuva radikalizminin önderliğine terkeden anlayışa karşı mücadele et-

ayrım yapmamak, önder sınıfı müttefikleriyle karıştırmak demek olur. Hele ilkesiz birlik cephesi liderinin Yeni Gazete'ye verdiği beyanatta olduğu gibi, "sosyalizm, yoksul köylülerin de ideolojisidir" demek, nasıl izah olunabilir? Bu anlayış bizi, proleter devrimciliğini, küçük burjuva devrimciliği ile bir tutmaya götürür. "Elbette ki, her ikisi de (küçük çiftçiler ve ücretli işçiler) 'emekçi' sınıflardır; elbetteki, farklı biçimlerde olmasına rağmen sermayenin sömürsü altındadır. Ama, ancak kaba burjuva demokratları buna dayanarak, bu farklı sınıfları bir araya" koyabilir(124) Proleter devrimcilerine düşen görev köylülüğü "proletaryanın

tutarlı demokratik ruhunun seviyesine yükseltmek" onu uzlaşıcılardan kopararak proletaryanın en sağlam müttefiki ve yedek kuvveti haline getirmektir. Görevimiz, köylülüğün gönüllü ve bilinçli olarak proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel önderliğini benimsemesini sağlamaktır. İşte köylülüğe karşı proleter devrimci tutum!

KİTLE HAREKETLERİ VE PROLETER DEVRİMCİ HAREKETİMİZ

İşçi ve köylü hareketlerinin gittikçe yaygınlaştığını belirttik. Kendiliğinden gelmelik karşısında doğru çizgiyi ve yanlış eğilimleri özet olarak verdik. İşçilerimizin ve köylülerimizin bugün içinde buldukları bilinç ve örgütlenme seviyesini de genel hatlarıyla ortaya koymuş bulunuyoruz. Şimdi de kısaca proleter devrimci hareketimizin kitlelerle ilişkiler yolundaki çabalarına ve aldığı yola bakalım. Yukarıdaki söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, hareketimiz henüz geniş ölçüde bir gençlik ve aydınlar hareketi niteliğindedir. İşçi sınıfı temeline dayanmamaktadır. Bilimsel sosyalizmle işçi sınıfının kendinden gelme hareketi bütünlenememiştir. Ayrıca gençlik ve aydınlar hareketi niteliğinde olan proleter devrimci akım, aydınlar ve gençler seviyesinde bile gerçekten örgütlü ve disiplinli olmaktan uzaktır. Amatörlüğün bütün hastalıklarını, enerji israfı, işçi sınıfı hareketlerinin yeterince değerlendirilememesi, mahalli olayların mahalli olarak kalması, hem teorik hem de pratik alanda yetersizlik ve dağınıklardan kurtulamama gibi bütün hastalıkları taşımaktadır. Tec-

rübeli örgütlerimiz, ajitatör ve propagandacılarımız yeterince yoktur. Genç militanlar, kitleler içinde çalışma tecrübesinden geniş ölçüde yoksundurlar. Bu şartlar altında devrimciler genellikle kitle hareketlerine tabi olmuşlar; kitle hareketlerini kendilerine tabi kılmak, bu hareketleri genişletmek ve yaygınlaştırmak mümkün olmamıştır. Hareket sırasında işçi-köylü yığınlarıyla kurulan bağlar devamlı olamamış, hareketle birlikte sona ermiştir. Devrimci düşünceye kazanılan unsurlar, bir bütün içinde birleştirilip, kaynaştırılmamıştır. Kitle ile ilişkiler sırasında bilinç seviyesinin yetersizliği, tecrübe eksikliği, proleter devrimci çalışma tarzının (125) bilinmemesi ya da bilindiği halde pratiğe canlı bir şekilde uygulanmaması gibi nedenlerle hatalar yapılmıştır. Bu hataları şöyle sıralayabiliriz:

Kendiliğinden gelme hareket karşısında proleter devrimci görevi bilmemekten ileri gelen yanlışlar. Bu, devrimcileri ekonomizme götürüyordu.

Milli cephe politikasını yanlış anlamaktan ileri gelen yanlışlar. Bu, devrimcileri sosyalizmden söz etmemeye götürüyordu ve sonuç itibarıyla, birinci yanlışla aynı noktaya varıyordu.

Popülist eğilimler. Bu, devrimci gençleri kitlelerin geri bilinç seviyesine ve şartlarına tabi olmaya götürüyordu; yapmacık bir dil kullanmak, onlar gibi konuşmaya ve davranmaya özenmek gibi.

Kendi isteklerini kitlelerin isteklerinin yerine koyan eğilim, bu devrimcilerin ayaklarının yerden kesilmesine sebep oluyordu. **Fayda sağlanarak adam kazanma eğili-**

mi, bu devrimcileri propagandada yapmamaya birtakım vaadlerde bulunarak bununla yetinmeye götürüyordu.

Bunlardan başka, kitlelere güvenmemek, onların içinde rahatsız olmak, sabırsızlık, acelecilik, kendine güvensizlik, bilgiçlik, kibirlik, tutarsızlık, sorumsuzluk, disiplinsizlik, el yordamıyla iş görmek ya da önceki örnekleri körü körüne izlemek gibi hatalar sayılabilir. (126).

Bütün bunlar proleter devrimci hareketin zaafıdır. Hareketimizin bir de güçlü yanı vardır: Proleter devrimci düşünce hızla yayılmakta ve pratikte çalışan militanların bilinç seviyeleri ve tecrübeleri hızla gelişmektedir. Devrimci teoriyi kavramış öncü kadrolar yetişmektedir. Hareketimizin kendini batağa saplayacak sağ ve "sol" eğilimlerden arınması ve giderek daha sağlam ve daha dinamik bir bünyeye kavuşmakta oluşu da hareketimizin güçlü yanlarını meydana getirmektedir. "Gelecekteki yanlışlardan kaçınmak için, geçmiş yanlışlardan ders alan" hareketimiz bu yolla, zaafalarını "kuvvet" haline dönüştürmektedir. Hareketimizin olumlu yönlerinden biri de İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ gibi bir kitle silahına sahip oluşudur. İŞÇİ-KÖYLÜ GAZETESİ bugüne kadar kitleleri eğitip örgütlenme, kitle hareketlerini birbirine bağlayarak bir bütün içinde birleştirme yönünde, "halkın öfke ve kaynaşma damlalarını ve dereciklerini, toplanıp gürül gürül akan tek bir sel haline getirilmesi gerekli olan derecikleri" (127) birleştirme yönünde atılan en önemli adımdır. Proleter devrimci hareketle kitleler arasında hali-

hazırda en güçlü bağı teşkil etmektedir. Aynı zamanda halkımızın Amerikan emperyalizmine karşı güçlü bir silahtır. Bu gerçeği biz, pratik içinde gördük. Değirmenköy'de, Kaşıkçı'da, Demirdöküm'de... gördük. Hergün Türkiye'nin dört bir yanından, işçilerden, köylülerden öğretmenlerden, hademelerden, öğrencilerden gelen mektuplarda gördük. Fakat İşçi-Köylü Gazetesi'nin olumlu yanları onun olumsuz yanlarını da görmemize engel olmamalıdır. Yoksa onu daha güçlü, daha canlı, daha etkili hale getiremeyiz. Bu olumsuzluklar şunlardır: İşçi-Köylü Gazetesi proleter devrimci düşüncüyü yaymakta ve öğretmekte yetersiz kalmıştır. Siyasi gerçeklerin açıklanmasında, siyasi eğitim ve ajitasyonda yeterince yaratıcı olamamıştır. Birtakım şiarlar haddinden fazla tekrarlanmış, o şiarların muhtevası fazla işlenmemiştir. Bunlarda eksikliklerimiz ve hatalarımızdır.

GÖREVLERİMİZ "MÜCADELE KUVVETLERİMİZİN ÖRGÜTLENMESİ, HAZIRLANMASI VE SEFERBER EDİLMESİ" DİR!

Eğer bizler, sözde Marksistler değilsek, Marksizmi konuşmakla görevlerimizi yerine getirdiğimiz kanısında değilsek, "onu sözde onaylayan, ama pratikte uygulamayan (128) liberaller değilsek, bugünkü görevimizin "mücadele kuvvetlerimizin örgütlenmesi, hazırlanması ve seferber edilmesi" olduğunu görelim ve bu görevimizi yerine getirmek için vargücümüzle mücadele edelim. Eğer, işçi sınıfının "hegemonya"sı kendi kendimizi tatmin konusu değilse,

onun "hegemonya"sını gerçekleştirmek için, en temel görevimizi, proleter devrimci mücadele ile işçi sınıfı hareketini bütünleme görevimizi yerine getirelim. Eğer Marksizmin M'sinden haberdarsak, gerçek kahramanın halk kitleleri olduğunu, halk kitlelerini, onların "sınırsız yaratıcı gücünü" seferber etmeden ve bu gücü proleter devrimcilerinin emrine vermeden, işçi sınıfımızın ideolojik, politik ve örgütsel önderliğini gerçekleştirilmeden milli demokratik devrimi başaramayacağımızı bilelim ve bunun gerektirdiği eylemlere yan çizmeyelim! Bu eylemin başlıca muhtevası, bu eylemin temerküz noktası "en kuvvetli patlama döneminde olduğu gibi, en sakin dönemde de mümkün ve mutlaka gerekli çalışma olmalıdır", yani "hayatın bütün yönlerini aydınlatan ve yığınların mümkün olduğu kadar geniş katları arasında yürütülen siyasi ajitasyon çalışması olmalıdır." Bu eylem için başlıca aracımız, İşçi Köylü Gazetesi'dir. İşçi-köylü Gazetesi'ni daha canlı, daha yaratıcı hale getirerek, Türkiye çapında geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası örgütlemeliyiz. İşçi-Köylü Gazetesi'nin her an etrafımızda olup biten canlı olayları sıcağı sıcağına ele alıp açıklayan ve TİP teşkilatları ve onun etrafında merkezileştireceğimiz mahalli örgütler aracılığıyla hakimiyet kuracağımız sendikalar, dernekler, birlikler, her türlü yığın örgütleri aracılığıyla, bütün Türkiye çapında dağıtılan ve düzenli olarak çıkan bir gazete haline, proleter devrimcilerin kitlelere hitap eden, eğitici, örgütleyici bir kürsüsü haline getirmeliyiz. İşçi-Köylü

Gazetesi hem bütün sınıflara karşı işçi sınıfının mücadelesini yürütmelidir, onu proleter devrimci düşünceden en ufak taviz vermeden devrimci bir ruhla eğitmelidir; hem de emperyalizme ve onun uşaklarına karşı bütün halkın mücadelesini yürütmeli ve bu iki mücadeleyi bir bütün içinde birleştirmelidir. Ülke çapında bir siyasi ajitasyonu bütün çalışmalarımızın temeltası yapmamız gerekir; bunu mutlaka yapmak zorundayız.

"Bizim siyasi kimliğimiz başkadır. Ortanın solundakilerin başka, 'Sen sensin, ben de ben'. Aynı ipte oynamıyoruz ve CHP'nin iyi niyetli sosyalizan oylarına sahip çıkmak meselemiz değildir. Bizim bir siyasi örgütle ilişkimiz olmadığı için, bu yoldaki bir çabamız elbetteki söz konusu olamaz. Olsaydı, proleter devrimcileri olarak bütün gücümüzü şehir ve köy emekçi yığınlarını bilinçlendirme, en gerici partinin etkisinden kurtarma yolunda harcardık(altını ben çizdim İ.K)" (129) diyerek. "şehir ve köy emekçi yığınlarını bilinçlendirme, en gerici partinin etkisinden kurtarma" mücadelesinden kaçamayız. Hem kendine "proleter devrimci" diyecaksin, hem de bir proleter devrimcinin en temel görevini yapmayıp, kendiliğinden gökten düşecek ya da yerden bitecek "bir siyasi örgüt" bekleyecaksin! Bu ne demektir? Bu, küçük burjuvaziye karşı proletaryanın mücadelesini yürütmekten vazgeçmek demektir, proleter devrimci politikadan vazgeçmek demektir. Bu, örgütlenmede düpedüz ilkeliliğin, dar kapsamlı yetinmenin savunulmasıdır. Bunun, Bernstein'ci Credo'nun vardığı şu so-

nuçla farkını gösterebilir misiniz! Credo'nun vardığı sonuç şuydu: "İktisadi eylem, gerçek işçi aksiyonu, her türlü politikayı eleştirme özgürlüğü, sosyal-demokrat (sosyalist) çalışmanın gerçek derinleştirilmesi, biz sosyal demokratlar (sosyalistler) için, siyaset liberaler için; 'Cumhuriyetçi eylemlerden' Tanrı bizi korusun: böyle bir şey yaparsak, sonra

atılamaz. "Halkın gözünde bir siyasi güç olabilmek için bir artçı teori ve pratiğin üzerine 'öncü' etiketini yapıştırmak yetmez" (131) Eğer "öncü" olmak istiyorsak, halkın siyasi eğitimi görevini üzerimize almalı ve bu görevi bütün enerjimizle, inatla, sabırla imkanlarımızı son zerresine kadar kullanarak yürütmeliyiz. Eğer "öncü" olmak istiyorsak, bütün

Bizim yanlış eğilimler karşısındaki ilkemiz, "Gelecekte daha dikkatli olmak için, geçmişten ders almak" ve "hatayı önlemek için hastalığı tedavi etmek" ilkesidir. Başka bir deyişle, "birlik-eleştiri-birlik" ilkesidir. Biz doğru ilkeler üzerinde birlik isteriz ve bunun için mücadeleye ederiz. Çünkü devrimci hareketimiz, ancak doğru ilkelere bağlı kalarak güçlenebilir ve zafere ulaşabilir. İlkesizlikle mücadeleyi savsaklarsak, ilkesiz bir barışı arzularsak, liberalizme düşeriz.

burjuvazi yüz çevirir" (130). Evet, karşımızda gene aynı mantık! Her türlü politikacılığı eleştirme özgürlüğü 'proleter devrimcileri' için, siyasi mücadele küçük burjuva demokratları için; proleter devrimci politikadan Tanrı "bizi" korusun! Sonra küçük burjuva demokratları yüz çevirir. Sayın yazar, oynadığınız ipe pek güvenmeyin. O ip, ekonomizmin çürük ipidir. Credo'cular Raboçeye Mysl ve Raboçeye Dyelo'cular ve az çok bütün İkinci Enternasyonal oportünistleri o ipte oynadılar ve burjuvazi saflarına tepetaklak yuvarlanmaktan kurtulamadılar! Proletaryanın "hegemonyası"nın gerçekleşmesini isteyen her proleter devrimci, ülke çapında siyasi gerçeklerin açıklanmasını örgütlendirmek, kitlelerin siyasi eğitimi sağlamak görevini, bu başlıca görevimizi görmezlikten gelemez. Bu görevi

muhalefet katlarının eylemine kılavuzluk etmeli ve doğru teorimizle ve doğru pratiğimizle önderliğe layık olduğumuzu onlara ispat etmeliyiz.

Bugün proleter devrimci hareket karşısında bir "ilkesiz birlik cephesi" kuran sağ teslimiyetçi çizgi ve "sol" maceracı çizgi, işte bu eylemden bütün yönleriyle kitlelerin siyasi eğitimi ele alma ve yürütme eyleminden kaçıyor ve artçı bir teori ve pratiğin üzerine "öncü" etiketini yapıştırarak gerçekte kendi kendisini avutuyor. Aren-Aybar-Boran oportünist klikleri de aynı şeyi yapmıyor muydu? ve bugün de aynı şeyi yapmakta devam etmiyorlar mı? Ve "ilkesiz birlik cephesi"ne sempati duyduklarını her yerde ilan etmiyorlar mı? Ve hatta nice Aren'ci, Aybar'cı "içlerinden kuyrukçuları arındırdıkları için "ilkesiz birlik cephesi"ne dahil olmadı mı?!

Evet, en temel görevimizden sağ teslimiyetçi çizgi, "ittifak" adına sosyalist politikadan vazgeçerek kaçıyor; "sol" maceracı çizgi ise aynı şeyi bizi "devrimci eğitim"den, küçük burjuva terörüne çağırarak, "tehlike çanlarını" çalarak yapıyor! Saflarımızdaki "sol" çizginin görüşleri yazılı hale pek gelmemiştir. Ama, örgütlenmede kendiliğinden gelmeliğin ve ilkeliliğin örgütlenme ilkelerinin savunulması olan "militan örgütlenme" ve "devrimci terör" gibi görüşleri proleter devrimci hareketle az çok ilgisi olan herkes bilir. Bu, en geniş alan üzerinde yürütülecek, siyasi ajitasyonun yerine "heyecanlandırıcı terörizmi" koymak değil de nedir? Bu, "devrimci mücadele ile, işçi sınıfı hareketini bir bütün içinde birleştirme yeteneğinden yoksun olan, ya da fırsatını bulamayan aydınların tutkulu öfkelerini, kendiliğinden gelmelik önünde boyun eğme"yi ifade etmiyorsa, neyi ifade ediyor? Neden bilimsel sosyalist örgütlenme değil, istikrarlı ve sürekli bir yanı olmayan "militan örgütlenme"? Çünkü, gerçekten bütün alanları kapsayan bu siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını örgütlendirme eylemini başlıca görev olarak kabul etmeyenlere, siyasi mücadeleyi bireysel çıkışlar olarak sınırlandıranlara bilimsel sosyalist bir örgüt değil, "militan örgüt" lazımdır. "Ve böyle bir örgüt ne yazık ki mücadeleye nerede ve nasıl girişeceklerini henüz bizden sormayan ya da seyrek soran yığınlarla birliklerimizin daha sıkı bağlar kurmasını gerçekten önler..." (132)

Yine bu "sol" çizginin bir yandan proleter devrimci hareketi, bütün yönleriyle kitlelerin

siyasi eğitimi görevinden "devrimci teröre" çağırırken, bir yandan da siyasi ajitasyonun yerine, ekonomizmin "aşamalı bilinçlendirme teorisi"ni koymas ve "kitlelerin polisle çatıştırılarak bilinçlendirileceği" görüşünü, o ünlü oportünist teoriyi benimsemesi, ekonomizmle terörizmin bağlantısını, ortak kökünü ortaya koyması bakımından önemlidir ve Lenin'in "Ekonomistin bitişik kapı komşusu terörist" (133) demek ne kadar haklı olduğunu bir kere daha göstermektedir.

Proleter devrimci hareketimiz içinde bulunduğu dönemin gerektirdiği görevlerini doğru olarak kavradıkça ve yanlış eğilimlerden arındıkça güçlenecektir ve güçlendikçe de yanlış eğilimleri etkisiz kılacaktır. Bizim yanlış eğilimler karşısındaki ilkemiz, "Gelecekte daha dikkatli olmak için, geçmişten ders almak" ve "hatayı önlemek için hastalığı tedavi etmek" ilkesidir. Başka bir deyişle, "birlik-eleştiri-birlik" ilkesidir. Biz doğru ilkeler üzerinde birlik isteriz ve bunun için mücadele ederiz. Çünkü devrimci hareketimiz, ancak doğru ilkelere bağlı kalarak güçlenebilir ve zafere ulaşabilir. İlkesizlikle mücadeleyi savsaklarsak, ilkesiz bir barışı arzularsak, liberalizme düşeriz. Liberalizm ise, Mao Zedung'un dediği gibi, "Birliği alttan alta kemiren dayanışmayı dipten çökerten, vurdum duymazlık yaratan ve ayrılık doğuran bir yozlaştırıcıdır." Onun için, "Biz, aktif ideolojik mücadele isteriz. Çünkü bu... kavgamız yararına birlik sağlayan silahtır. Her devrimci bu silahı kullanmalıdır." (134)

DIPNOTLAR:

- 1- Türk Solu, sayı: 26, Aydınlık, sayı: 2, s. 106
- 2- Türk Solu, sayı: 27
- 3- Türk Solu, sayı: 29
- 4- Türk Solu, sayı: 32
- 5- Türk Solu, sayı: 34
- 6- Türk Solu, sayı: 40
- 7- Türk Solu, sayı: 38
- 8- Türk Solu, sayı: 48
- 9- Türk Solu, sayı: 49
- 10- Aydınlik, sayı: 2, s. 106
- 11- Türk Solu, sayı: 56, Aydınlık, sayı: 2, s. 106, ve 178.
- 12- Türk Solu, sayı: 62, Aydınlık, sayı: 2, s. 106.
- 13- Aydınlik, sayı: 2, s. 177.
- 14- Türk Solu, sayı: 61, Aydınlık, sayı: 4, s. 261.
- 15- Türk Solu, sayı: 61 Aydınlık, Sayı: 4, s. 261
- 16- Türk Solu, sayı: 61, Aydınlık, Sayı: 4, s. 261.
- 17- Türk Solu, sayı: 64 ve 66, Aydınlik, sayı: 4, s. 261
- 18- Türk Solu, sayı: 62 ve 74, Aydınlik, sayı: 4, s. 262.
- 19- Türk Solu, sayı: 88
- 20- Aydınlik, sayı: 4, s. 261.
- 21- Türk Solu, sayı: 77, 79 ve 81, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 1, Aydınlik, sayı: 8, s. 89-90.
- 22- Aydınlik, sayı: 8, s. 89-90
- 23- Türk Solu, sayı: 78, Aydınlık, sayı: 8, s. 89-90.
- 24- Aydınlik, sayı: 8, s. 90
- 25- Türk Solu, sayı: 79.
- 26- Türk Solu, sayı: 80, Aydınlık, sayı: 8, s. 90
- 27- Türk Solu, sayı: 88, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 1, Aydınlik, sayı: 10, s. 253.
- 28- Türk Solu, sayı: 88.
- 29- İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 4, 5, 8 ve 9, Aydınlik, sayı: 11, s. 361.
- 30- Türk Solu, sayı: 90, 91, 92, 93, İşçi Köylü Gazetesi, sayı: 3, 4,
- 31- Türk Solu, sayı: 93, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı 3, 4,
- 32- Türk Solu, sayı: 94, İşçi-Köylü Gazetesi sayı 4,5.
- 33- Türk Solu, sayı: 92, 94, 97, 99, 100 ve 102. İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 3, 4, ve 8.
- 34- Türk Solu, sayı: 97, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 6, 7.
- 35- İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 7, 8.
- 36- İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 9, 12.
- 37- Türk Solu, sayı 106 ve 107. İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 9.
- 38- İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 10.
- 39- Türk Solu, sayı 112, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 11, Proleter Devrimci Aydınlik, sayı 1-15, s. 168.
- 40- Türk Solu, sayı: 1.
- 41- Türk Solu, sayı: 3.
- 42- Türk Solu, sayı: 13.
- 43- Türk Solu, sayı: 18.
- 44- Türk Solu, sayı: 15.
- 45- Türk Solu, sayı: 15.
- 46- Türk Solu, sayı: 21, 22.
- 47- Türk Solu, sayı: 26.
- 48- Türk Solu, sayı: 37.
- 49- Türk Solu, sayı: 65; Aydınlik, sayı: 5, s. 341-344; Aydınlik, sayı 8, s. 88.
- 50- Aynı yerler.
- 51- Türk Solu, sayı: 65 ve 66.
- 52- Türk Solu, sayı: 66.
- 53- Türk Solu, sayı: 67.
- 54- Türk Solu, sayı: 69.
- 55- Türk Solu, sayı: 72, Aydınlık, sayı: 8, s. 88.
- 56- Aydınlik, sayı: 8, s. 88
- 57- Türk Solu, sayı: 75.
- 58- Türk Solu, sayı: 76.
- 59- Aydınlik, sayı: 8, s. 88.
- 60- Aydınlik, sayı: 8, s. 88
- 61- Aydınlik, sayı: 8, s. 88
- 62- Aynı yerler.
- 63- Türk Solu, sayı: 80, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 1, Aydınlik, sayı: 8, s. 88
- 64- Türk Solu, sayı: 80.
- 65- Türk Solu, sayı: 82.
- 66- Türk Solu, sayı: 84; İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 1
- 67- Türk Solu, sayı: 87.
- 68- Türk Solu, sayı: 89.
- 69- Aydınlik, sayı: 10, s. 252.

- 70- Türk Solu, sayı: 92 ve 93; İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 3
- 71- İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 6.
- 72- Türk Solu, sayı: 97, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 6
- 73- Türk Solu, sayı: 105 ve 106. İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 9.
- 74- Türk Solu, sayı: 107
- 75- Türk Solu, sayı: 111.
- 76- Türk Solu, sayı: 117, İşçi-Köylü Gazetesi, sayı: 12.
- 77- Türk Solu, sayı: 120 ve 121
- 78- Lenin, Ne Yapmalı, Ankara, Sol Yayınları, 1969, s. 78.
- 79- Lenin, "Önümüzdeki Görev", Türk Solu, sayı: 113.
- 80- Lenin, Ne Yapmalı, s. 40
- 81- Aynı eser, s. 120.
- 82- Aynı eser, s. 52.
- 83- Aynı eser, s. 51-54.
- 84- Aynı eser, s. 88-89
- 85- Karl Marks, Ücret, Fiyat ve Kâr, Ankara, Sol Yayınları, 1965, s. 101.
- 86- Lenin, Ne Yapmalı, s. 88.
- 87- Aynı eser, s. 73.
- 88- Aynı eser, s. 167.
- 89- Aynı eser, s. 203.
- 90- Aynı eser, s. 89.
- 91- Aynı eser, s. 124.
- 92- Aynı eser, s. 138.
- 93- Aynı eser, s. 95-96.
- 94- Aynı eser, s. 131-132.
- 95- Aynı eser, s. 98.
- 96- Aydınlik Sosyalist Dergi, sayı 15, s. 205
- 97- Yukarıda gösterilen kaynaklara bakınız.
- 98- Karl Marks, Ücret, Fiyat ve Kâr, s. 101.
- 99- Lenin, Ne Yapmalı, s. 80.
- 100- Milli demokratik devrim mücadelesi, nihai amaç olan sınıfsız topluma varmak için, önder güç işçi sınıfının bilinçle yürüttüğü bir mücadeledir, bilinçli siyasi mücadeledir. Kendiliğinden gelme işçi ve köylü hareketleri, bu mücadelenin hedefleri doğrultusunda olduğu ve

onun mücadele olanaklarını genişlettiği için milli demokratik devrim mücadelesinin bir parçası sayılırlar. Ama bu mücadelenin doğrudan değil, dolaylı bir parçasıdır.

101- Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri, Ankara, Sol Yayınları, 1969, s. 89.

102- Aynı eser, s. 73-74.

103- Yukarıda aktardığımız kaynaklardan Demir-Döküm, Horoz Çivi, Singer, Erdemir, Yarımca Seramik işçilerinin ve Amerikan işyerlerinde çalışan işçilerin hareketlerine bakınız.

104- Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Ankara, Sol Yayınları, 1968, s. 158.

105- Karl Marks, Ücret, Fiyat ve Kar, s. 102-103.

106- Lenin, Marksist Eylemin Çocukluk Hastalığı, İstanbul, Gün Yayınları, 1968, s. 106.

107- Gerilla Savaşı ve Marksizm, Ankara, Ekim Yayınları, 1969, s. 375.

108- Mehmet Altun - Sebatay Varol, "İşçi Sınıfımızın Gelişen Kendiliğinden Hareketine Dikkat Edelim" Türk Solu, sayı: 113.

109- "DISK'e İşçi Sınıfının Devrimci İdeolojisini Hakim Kılalım" Türk Solu, sayı: 118.

110- G.Söder ve diğerleri, Sosyal Demokratların Çıkmazı, Ankara, Sol Yayınları, 1966, s. 19.

111- Sözümüz DISK içindeki proleter devrimci unsurlara değil, DISK'e bugün hakim olan oportünizmin temsilcilerinedir. İleride söyleyeceklerimizde yine onlardır.

112- Aydınlik, sayı: 12.

113- Mao Zedung, Yeni Demokrasi, İstanbul, Sosyal Yayınları, 1967, s. 95.

114- Lenin, Toprak Meseleleri, Ankara, Sol Yayınları 1969, s. 32.

115- Lenin, İşçi-Köylü İttifakı, Ankara, Sol Yayınları, 1970, s. 140.

116- Bu konular için Stalin'in Sosyalist Ekonominin Meseleleri'ne (Ankara, Sol Yayınları, 1968) bakınız.

117- Lenin, Toprak Meseleleri, s. 29.

118- Lenin, İşçi-Köylü İttifakı, s. 11.

119- Lenin, İki Taktik, Ankara Sol Yayınları, 1967, s. 61.

120- Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, s. 157.

121- Lenin, Toprak Meseleleri, s. 40.

122- Aynı eser, s. 74.

123- Proleter Devrimci Aydınlik, sayı 3-17.

124- Lenin, Toprak Meseleleri, s. 126.

125- Proleter devrimci çalışma tarzının üç ana ilkesi vardır. Bu ilkeler şunlardır: "Teori ile pratiği kaynaştırmak kitlelerle sıkı bağlar kurmak, özeleştiriyi yapmak."

126- Bu konuda bkz: "Kitlelerle ilişkilerimizde ilkelermiz nelerdir?" Türk Solu, sayı: 120.

127- Lenin, Ne Yapmalı, s. 98.

128- Mao Zedung, "Liberalizmle Mücadele", Aydınlik, sayı: 12.

129- Başyazı, Türk Solu, sayı: 5.

130- Lenin, İki Taktik, s. 100-101.

131- Lenin, Ne Yapmalı, s. 113.

132- Aynı eser, s. 215.

133- Aynı eser, s. 149.

134- Mao Zedung, "Liberalizmle Mücadele".

Faşist devletin basın ilkelerine göre değil, devrimci basın ilkelerine dayalı bir basın hedefimizdir.

Komprador patron-ağa düzeni her kesime karşı açık bir terörist faaliyet içine girdi son dönemlerde. Toplumun en duyarlı kesimlerini çeşitli kararnamelemlerle, yasalarla denetim altına almaya, susturmaya ve bunun yetersiz kaldığı noktada da kolluk kuvvetleri aracılığıyla şiddetle bastırma yoluna gidiyor. Toplumda başgösteren huzursuzluğu, soykırımlarını, işkenceleri, baskıyı, terörü ve her türlü insanlık dışı uygulamaları kamuoyundan gizleme yönünde olağanüstü çabalar sarfediyor. Burjuva basın tekellerini, radyo ve TV'yi istediği biçimde yönlendirerek, gelişmeleri faşist devlet çıkarı doğrultusunda çarpıtarak kamuoyuna yansıtıyor.

Satılmış/uşak burjuva basına alternatif bir basın olarak çok zor şartlar altında (ekonomik, siyasi zorluklar) faaliyet yürüten sosyalist basına yönelik saldırılar ilk günden bu yana çeşitlenerek devam ediyor. Toplatma, kapatma, para cezaları... bütün bunların sonuçsuz kaldığı yerde de sosyalist basın çalışanlarını/muhabirlerini basın olarak görmeme, basını kartlarını "sahte basın kartı" olarak görme ve ellerinden alınıp haklarında "sah-tekarlık"tan dava açılmaktadır. Tutuklanmakta, işkenceye maruz kalmakta, hatta kurşun sıkılmaktadır. Olayların içine girmesine, izlemesine, resim çekmesine, röportaj yapmasına izin verilmemektedir.

Feodal-faşist devletin basın yasasına ve diğer yasal düzenlemeler çerçevesinde yayınlanmasına izin verilen sosyalist dergilerin basından görülmemesi, yasa dışı işleme tabi tutulması, burjuvazinin içinde bulunduğu açmazın bir ürünüdür. Haklarımızda basın yasası ge

olduğu bir dönemde, uluslararası basın haysiyet ilkelerine uyması, yükümlülüklerini yerine getirmesi bilincine sahip olması beklenemez. Bu TC'nin iç politikada uyguladığı geleneksel faşist tutumdan ileri geliyor. İkinci demokrasi sorununda sahip olduğu faşizan mantığın doğal bir sonucudur. Üçüncüsü ise ANAP'ın genel felsefesinin pratik uygulamasıdır.

Faşist devlet yönetimi yıllardan beri kendi gizli örgütlenmesi olan MİT'in ve siyasi polisin yönlendirmesi doğrultusunda senaryolar yazmakta iyice uzmanlaşan uşak burjuva basının dışında basın haysiyet ilkelerine bağlı kalan sosyalist basının faaliyetini ve objektif haberciliği engellemek için, bizi basından görmemeleri

boşunadır. Bütün engellemelere rağmen emekçi halkın gözü/kulağı ve sesi olmaya devam edeceğiz.

Devrimci-demokratik basın haysiyet ilkelerine bağlı olan, devletin gizli örgütlerinin yönlendirmesi doğrultusunda değil, objektif haberciliği benimseyen ve olayların perde arkasını en açık biçimiyle yansıtmayı benimseyen ve proletaryanın, ezilen, sömürülen diğer emekçi kesimlerin çıkarlarını ön planda tutan bir basının yaratılması esas hedefimizdir. Bu yöndeki çabalarımızı bundan böyle sürdürmeye devam edeceğiz.

Bu Kartın Gerçek Sahibi Kim?

reğince dava açılması yasal bir prosedür iken, basın kartının geçersiz sayılması ya da imtiyaz sahipleri tarafından düzenlenen basın kartlarının yasa dışı ilan edilmesinin başka açıklanması bulunmuyor. Devletin kolluk kuvveti olan polisin sosyalist basın mensuplarına özel bir muamele yapması, sosyalist basını faşist devlet çıkarları doğrultusunda yönlendiremediği içindir. Olayları çarpıtıp halk kitlelerine iletme yerine; olayların perde arkasında yatan gerçek nedenlerini deşifre edip kitlelerin sesi oldukları için, bunlar kendisine reva görülüyor.

Bütün bunlar, TC'nin iç hukuk bakımından en az elverişli

BASIN/PRESS

ULUSAL SORUN

2.BÖLÜM

Dilin tarihsel oluşumuna ilişkin özet açıklamalar getirdikten sonra, şimdi de doğuşundan sonrası gelişmelere azıcık değinelim:

İnsanlar arası en önemli iletişim aracı olan dil sürekli olarak değişme/artma ve zenginleşme halinde bir seyir izlemiştir. Her toplumsal formasyonla birlikte sürekli olarak gelişip-zenginleşmiştir.

Dili meydana getiren sözcükler, gerekliliğin bir soyutlamasını temsil ettiğine göre, bu sözcüklerdeki gelişme/artma zenginleşmede; toplumun emekleri sonucu yarattığı maddi değerler (Bütün üretim aletleri/ üretim faaliyeti sonucu meydana gelen tecrübe/yetenek ve maddi servetle) ile manevi değerlerin (Felsefe/Eğitim/Edebiyat-sanat/Ahlak/bilim/ vb. gibi) gelinmesine/dönüşmesine ve zenginleşmesine koşutluk arz ettiğini söylersek, yanılmamış oluruz.

Bu arada eksik ya da yanlış algılamalara meydan vermemek için Stalin'in konuya ilişkin; "dil ne alt-yapı ne de üst yapı kurumdur/her iki kuruma da birden bağlı" (abç) belirlemesini doğru/gerçek ve yerinde bir belirleme olduğunu vurgulamakta yarar var.

Bu açımdan çıkan sonuç şu: Her hangi bir toplumsal formasyonun gerek altyapısı, gerekse üst-yapısı değişince-ne tür nitel değişiklik olursa olsun-dilin de hemen değişmeyeceği, yani tek başına bir kurama bağlı

olarak değişmeyeceği gerçektir.

George Thomson'un da parmak bastığı; "dil çok ağır bir süreç içinde değişir, hem de insanların toplumsal ilişkilerinden çok daha ağır bir süreç içinde!" (6)

Eğer dili alt-yapı ya da üst-yapı kurumu içerisinde tek başına ele alacak olursak, o zaman bu kurumlardaki alt-üst oluşlarla (nitel değişikliklerle) birlikte dili de nitelik değişime uğradığını veya uğrayacağını savlamış oluruz. Ki bu da bizleri "geçmişten günümüze dek gelmiş-geçmiş ya da gelecekte kurulacak olan ne kadar toplumsal form varsa o kadarda dil vardı ve olacaktır" (abç), anlayışına götürür. Altını çizdiğimiz savın savunulacak hiçbir haklı yanı yoktur ve olamaz da. Bu, tarihi gerçekleri görmezlikten gelen idealist bir yorumlamadan başka bir anlama gelmez...

Doğru ve nesnel olan yaklaşım tarzı, Stalin'in de önemle üzerinde durduğu gibi, dili ne tek başına alt-yapı ne de üst-yapı içerisinde de ele almadan ama ikisine bağlı olarak, yani hiç birisiyle tek başına yalıtılmadan ele alan diyalektik materyalist bakış açıdır. Özcesi, dili bir iki yapıya bağlı olarak ele almamız...

Buraya kadar dilin tarihsel gelişimi ve bazı inceliklerine özet olarak temas etmeye çalıştık.

Şimdi bir ulus/ulusal topluluk için ortak bir dil, neden gereklidir? sorusuna Stalin yoldaştan

yapacağımız aktarmayla yanıt vermeye çalışalım:

"Her ulus için ortak bir dil, ama çeşitli uluslar için zorunlu ayrı diller değil." (7) Bu çeşitli ulusların her zaman her yerde aynı dilleri konuşmaları, yani mutlaka ve mutlaka başka uluslardan ayrı bir dil konuşmalı ya da konuştuğu/konuşacağı anlamına gelmez ve de gelmemelidir. Açılımını yapmaya çalışalım: Kapitalizm öncesi, yani pazar birliğinin (iktisadi yaşantı birliği) henüz oluşmadığı köleci/feodal sistemlerde halklar olarak şekillenen topluluklar; ortak bir dil, ortak bir toprak birliği ve ortak bir kültür birliği ve onun zihindeki psikolojik şekillenmeleri embriyon biçiminde de olsa kendi üzerlerinde taşımaktaydılar. Yazımızın akışı içerisinde de dile getirmeye çalıştığımız gibi, adı geçen faktörler aniden ortaya çıkmayarak belli bir tarihsel birikimin sonucu olarak ortaya çıkıp şekillendiler. Bu üç önemli faktörün yerkürenin çeşitli yerleşim birimlerinde yaşayan halk topluluklarında aynı anda bulunması, ulusa öngelen, yani uluslaşma öncesi ulusal gruplaşmaları sağladığını ve ulusların kapitalizmle birlikte bu öğeler üzerinde kendi şekillenmesini (görüntüsünü) tamamlamış olduğunu belirtelim. Kapitalizm öncesi embriyon biçiminde kendisini gösteren ortak bir dil birliği, kapitalizmle birlikte daha bir gelişerek enginleşerek olgunlaştı. Çünkü pazarların doğması, aynı dili konuşupta fakat birbirleriyle uzakta, kapalı bir şekilde yaşa-

yan toplulukları bir pazar etrafında birleştirerek aradaki dil kopuklukları/karşılıkları giderek tek bir dil etrafında kaynaştırdı.

Burada kavranılması gereken nokta şu; kapitalizmin saf ağında/doğan ulusların, ortak bir dil birliği taşıması zorunluluğudur. Aksini iddia etmek, yani bir ulusu oluşturan bireyler topluluğunda ortak bir dil koşulunu aramamak, bizi o ulusu ulus olarak değerlendirmemeye götürür. Çünkü, bir ulusa ulus diyebilmek için o topluluğu meydana getiren dört göstergeden birisi de -hem de en önemlilerinden birisi- ortak bir dilin konuşulması olgusudur. Özcesi, Stalin'inde ifade ve işaret ettiği gibi; "her ulus için ortak bir dil zorunlu"dur.

"Her ulus için ortak bir dil, ama çeşitli uluslar için zorunlu ayrı diller değil" tümcesinden kavranılması veya kavramamız gereken diğer bir noktada şu: Bir ulus için tek bir ortak dil, yani aynı zamanda o ulusu oluşturan tüm sınıf ve tabakalardan bireylerin aynı dili konuşma zorunluluğu; ama diğer yandan, aynı dili konuşan birden fazla ulusun olacağı gerekliliği vurgulanmak istenmektedir. Daha da açarsak; bugün dünyamızda aynı dili konuşan bir dizi ulus olmasına karşın, hepsine tek ve aynı ulustur belirlemesini yapamaz/yapılamazlığın nesnel gerçekliği ortada. Çünkü, aynı ve tek bir ulusu oluşturmaları için, ulusu meydana getiren diğer üç göstergenin de (toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliği) aynı anda bir bütünsellik/uyumluluk göstermesi koşuldur. Konumuzun daha net ve sarıh bir şekilde algılanması/kavranması,çeşitli tonlarda yapılan demagoji ve spekülasyonların mahkum edilmesi/etmek için, çeşitli uluslara ortak bir dil konuşulmasına karşın, yinede

"neden tek bir ulusu oluşturmazlar" sorusuna çeşitli ülke ve uluslardan örneklemeler ve geçmişten günümüze dek- açıklık getirmeye çalışalım:

Aradan yüzyıllar geçmesine karşın Kuzey Amerikalılarla İngilizler halada aynı dili konuşmaktalar. Ancak bundan hareketle her ikisine birden İngiliz veya Amerikan ulusu diyemeyiz. Yine Stalin'in sözünü ederek dikatleri çektiği gibi; "Norveçliler ve Danimarkalılar, İngilizler ve İrlandalılar için de aynı şey söylenebilir" konuya ilişkin Stalin'den uzun bir pasaj aktararak görüşümüzü sürdürüelim: "Her şeyden önce yanyana

Her şeyden önce yanyana değil, ama birbirinden ayrı topraklar üzerinde yaşadıkları için. Bir ulus, ancak sürekli ve düzenli ilişkiler sonucu oluşur.

değil, ama birbirinden ayrı topraklar üzerinde yaşadıkları için. Bir ulus, ancak sürekli ve düzenli ilişkiler sonucu oluşur. Nendirki, ortak bir toprak olmadıkça uzun bir ortaklaşa yaşam olanaksızdır. İngilizler ile Amerikalılar, vaktiyle bir toprak üzerinde, İngilterede yaşıyor ve tek bir ulus oluşturmuyorlardı. Sonra İngilizlerin bir bölümü, İngiltere'den, yeni bir ulus, Kuzey Amerikan ulusunu oluşturdu. Toprakların ayrılığı, birbirinden ayrı ulusların oluşmasına yol açtı"(8) Bu uzun pasajı aktarmamızdaki neden, Stalin yoldaşın o günün koşullarında yaptığı bu nesnel ve doğru belirlemelerin günümüz koşullarına da ışık tutması ve bu teorik belirlemelerden hareketle Türkiye Kürtlerinin, yani "T.Kürdistan'ında yaşayan Kürt'lerin tek başına ulusal özellik taşıyıp/taşımadığına" ilişkin sürdürülen demagoji ve spekülasyonları boşa çıkart-

mak/açıklık getirmek içindir. Özcesi "Kürtler tek ulus mu yoksa dört ulus mu" sorusunu yanıtlamak için böylesine uzun aktarma gereği duyduk.

Stalin'in doğru/yerinde ve nesnel belirlemelerini -İngiliz ve Kuzey Amerikalılar, Danimarka-Norveçliler için yaptığı günümüz dünyasına da ışık tuttuğundan, benzer örneklerle Kürtlerin de gelinen aşamada dört ayrı Kürt ulusu (abç) olduğuna ilişkin teorik tesbitlerimiz doğru- luğunu bilince çıkartmaya çalışalım.

Örnek 1: Kıbrıs Türkleri ile TC devleti sınırları içerisinde yaşayan Türkler aynı dili konuş-

malarına (Türkçe) karşın tek bir Türk ulusunu oluşturmamaktadır. Çünkü; Kıbrıs Türkleri ile Türkiye Türkleri arasında ne bir "toprak birliği, ne bir pazar birliği ve ne de bir kültür birliği" söz konusudur.

Aynı durum, diğer ülke topraklarında (Rusya, Çin, Bulgaristan) yaşayan Türk azınlıklar ile Türkiye Türkleri arasındaki benzeşimlik az da olsa dil olgusunda ... içinde söz konusu. Bunun dışında ırksal, dinsel (İslam olmaları) benzeşimlikler olduğu söylenebilir. Ancak, yazımızın akışı (giriş kısımlarında) içerisinde de vurguladığımız gibi, halkları/ulusları ve azınlık ulusları ırklara göre ele alıp, irdelemek/incelemek ve bunların sonucu olarakta bir belirlemeye gitmek, ırkçı-şöven ve gerici perspektiflere sahip karşı-devrimci burjuvaların (hakim sınıfların) faşist ideologların işidir... ırkçı-faşist ideologların bakış açılarına uy-

gun bir hareket tarzı belirirse, bu gerici perspektifin varacağı nokta şu: Ki geçmişten günümüze dek bunun teorisini yapmaktalar hala da. Ve ulusları/halkları kendi özgün içeriklerine göre ele almayı ta "üstün ırk", "üstün millet" teorilerini hayata geçirmeye çalışarak milyonlarca insanın katledilmesine neden olan Hitler hala taptaze bir şekilde dünya halklarının dimağında nefretle anılmaktadır. Bugün TC hakim sınıfları da bütün dünyadaki Türkler kendi ırkından, kendi ulusundan" saymakla soruna ırkçı (insanları deri rengi,saç, kafatası, burun ve boy ölçülerine göre değerlendirmek) bir biçimde yaklaşmaktadır. Bu ırkçı yaklaşımları bir anlık için de olsa doğru olduğunu

Türkleri Türkiye ulus olarak (çünkü ulusu meydana getiren dört bileşen bir ve aynı anda varlığı sözkonusu ora Türklerinde yok) değerlendiremez ve de Türkiye Türklerinden sayamayız. Bu bağlamda, Kıbrıs Türkleri'ni de Türkiye Türkleri içerisinde ele alıp değerlendiremeyiz. Faşist diktatörlüğün Kıbrıs üzerindeki askeri ilhaki ve ora Türklerinin Türkçe konuşmaları Kıbrıs Türklerinin "ayrı bir ulus" (Kıbrıs ulusu) olduğu nesnel görüngüsünü örtüşüremez/ortadan kaldıramaz... Bunun aksini savlamak, ırkçı-şöven, ilhakçı bir yaklaşım ve uygulamadır...

Örnek 2: Arap uluslarının farklılığı ve dil birlikleri:

Bugün devlet olarak ulusal

ayrı ayrı ulusal formasyonlara sahip bütün Arap ülkelerini tek Arap ulusu göstermeye kalkışmak, tarihtoplumsal gerçeklikleri yadsımakla eş değerdir. Tüm Arapları tek ve aynı ulus olarak göstermek/lanse etmek ML'lerin işi olamaz.

(1) kabullenirsek, o zaman dünyamızda klasik olarak yalnızca üç ırk (beyaz, kara ve sarı) olduğuna göre, "üç tane de ulus" ve halktan sözedilebilir ancak. Sınıf bilinçli proletarya, pratik olarak ırkçı-şöven davranışların amansız düşmanları oldukları gibi, teorik olarakta amansız düşmanları olduğunun bilincinden hareket ederek ırk, ulus, halk vb. gibi farklı niteliklere sahip görüngüleri ve terimleri de asla birbirine karıştırmaz ve karıştırmamak için azami dikkat gösterir.

Bu bilinçle, nasıl ki dünyamızdaki diğer ulusları ırk/din ve dil benzerliklerinden dolayı tek ve aynı ulus kapsamı içerisinde değerlendiremezsek, aynı biçimde de değişik ülkelerde yaşayan azınlık ulus durumundaki

devletlerini kurmuş bulunan hemen hemen tüm Arap uluslarının kendi resmi-egemen dilleri Arapçadır. Bu herkesçebilen bir gerçek. Şimdi buna göre, yani tüm Arap ülkelerinin/uluslarının konuştuğu dil Arapçadır diye kalkıpta hepsini tek söyleme "tek ve aynı Arap ulusudur" belirlemesini yapabilir miyiz? Tek sözcükle yanıtımız hayır olacaktır. Ancak, hakim sınıfların onların sözcüleri, burjuva ideologları ile birlikte, bazı küçük-burjuva siyasi yapılar (devrimci) ve ezilen ulus milliyetçilerinden çoğunluğun mantalitelere bakılırsa, Araplar "tek ve aynı millettir (ulus)" bu mantalite sahiplerine kalırsa, uluslar ayrı ayrı topraklar/ayrı ayrı pazarlar etrafında da yaşamlarını sürdürseler, yine de

madem ki "dil birliği", onun da ötesinde "İrk-din birliğinin olması" yeter bile artarda. Oysa gerçek olan durum şudur; Ulus kavramı ve görüngüsüne ilişkin Marksist tanımlamadan azıcıkta olsa haberdar olan akli-selim bir kimse, tüm Arapları dil/din/ırk vb. benzeşimlerinden dolayı aynı ve tek ulus olarak yorumlayamaz/yorumlayamayacağı gibi de bu gibi yanlış ve bir o kadar da saçma savların karşısında olur. Çünkü bu gün ayrı ayrı ulusal devletlerini kurmuş olan onlarca Arap ulusu (Suriye, Irak, Mısır, Suudi Arabistan, Libya vd.'leri) ve ayrıca henüz ulusal devletlerini kuramayan Arap ulusları arasında ne toprak birliği, ne de iktisadi yaşantı birliği sözkonusu değildir. Ayrıca sözcüğün tam anlamıyla kültür birliğinin ürünü olan ruhi şekillenme birliğinden de söz edilemez. Stalin'in deyişiyle ulusu meydana getiren dört temel bileşenden biri veya bir kaç o topluluğun kendisinde eksik veya uyumsuzsa, o topluluğa ulus, ya da tek ve aynı ulustur diyemeyiz. Daha da somutlaştırsak: Arap devletleri ve ülkelerinin bazılarının toprak olarak sınırlarının birbirine yakınlıkları/komşuluklarının dahi aynı ulus olduklarını kanıtlamalarını bir kenara bırakalım; bir dizi Arap ulusu ve ülkesinin farklı kıtalarda yer aldıkları/varlıklarını sürdürdükleri nesnel bir görüngüdür ne yazık ki. Bunun da ötesinde bir dizi Arap ülkelerin (Umman, Kuveyt, Yemen [Kuzey-Güney ikiside ve daha çoğaltılabilir] Birbirinden denizlerin -Süveyş Denizi gibi- ayrıldığı kanıtlamaya gerek var mı? Eğer bun ihtiyaç duyan olursa, alsınlar eline bir dünya haritasını ve oracıkta sözünü ettiğimiz Arap ülkelerine bakıversinler, o zaman söylemlerimizin gerçekliğini bulabilirler ancak. Daha fazla ayrıntılara,

yani tarihi irdelemelere girmeden örneklerle ve bilimsel tanımlamalarla somutladığımız gibi, -ayrı ayrı ulusal formasyonlara sahip bütün Arap ülkelerini tek Arap ulusu göstermeye kalkışmak, tarihi-toplumsal gerçeklikleri yadsımakla eş değerdir. Tüm Arapları tek ve aynı ulus olarak göstermek/lanse etmek ML'lerin işi olmaz. Böylesine gerici, şöven belirlemeler olsa olsa hakim sınıfların/onların ideologlarının ve de onların ideolojik uzantıları olan küçük burjuvaların işi olur ancak...

Örnek 3: Dilbirliği aynı olan Doğu-Batı Almanya'da (bu yazı iki Almanya'nın birleşmesinden önce kaleme alınmıştır. -yn) Kuzey-Güney Kore ülkelerindeki ulusal şekillenişler üzerine:

Bugünkü haliyle iki farklı ulus yapılanmayla varlığını sürdüren gerek Kore gerekse Alman ulusları, ora ülkelerinde yapılan devrimler sonucu ikiye bölünmüş durumda olup, iki farklı ulus özelliğini taşımaktalar. Oysa hem Almanya hem de Kore ulusları devrim öncesi tek ve aynı ulus olarak biçimlenmişlerdi. Çünkü her iki ulus arasında ne toprak, ne iktisadi ve ne de kültür birliği bakımından bir kopukluk sözkonusu değildi. Yani sözcüğün tam anlamıyla tek ve aynı ulus özelliğini taşımaktaydılar. Oysa devrim sonrası durumları değişti. Sosyalist devrim (Doğu Almanya) ve demokratik halk devrimlerinden (Kuzey Kore) sonra sözkonusu ülkeler arasında ne toprak birliği, ne iktisadi yaşantı birliği ve ne de kültür birliğinin kaldığını söyleyemeyiz. Birisinde emperyalist kültür ve iktisadi pazar devamını sürdürürken, diğerinde

devrim sonrası sosyalist kültür ve pazar geçici de olsa hakim hale geldi. Aynı durum iki Kore için de geçerlidir. Hal böyle iken, kalkıpta her iki Kore'ye birden "Kore Ulusu" demek, ya da her iki Almanya'ya yalnızca "Almanya ulusu" demek, sapla-samanı, akla-karayı birbirine karıştırmaya benzer. Bu yaklaşım tarzı farklı toplumsal formasyonlara sahip [tabii bugünkü durumları için sosyalist belirlemesini yapmadığımızdan, yani bu belirlemelerimiz henüz sosyalist oldukları dönemler için (esas olarak) geçerli olmakla birlikte bugün için de geçerli olduğunu belirtmek isteriz.] ulusları görmezlikten gelen tarihi gelişim/dönüşümleri yadsıyan gerici, ırkçı-şöven ve milliyetçi yaklaşım tarzıdır. Özcesi, diğer bir örneklemede de ifade ettiğimiz gibi aynı dilleri konuşuyorlar diye hepsine "tek ve aynı" ulustur belirlemesini yapamayız. Bir ve tek ulustur demenin tek kriteri, istikrarlı ve kararlı topluluklar olarak tarihsel gelişim ve birikimler sonucu ortaya çıkan ulusların dört göstergeyi aynı anda üzerinde bulundurmasıdır. Bunun dışında bir veya olguda benzerlikte olsa, yine de o ulusa tek ve aynı ulus dememiz için yeterli olmaz. Yeterli olduğunu bilinçli/bilinçsiz olarak savlamak objektif olarak burjuvazinin ve ırkçılığın değirmenine su taşımakla eş anlamlıdır.

Böylesine ayrıntılı örnekler vermemizdeki amaç; bugün (özellikle Kürt milliyetçisi akımların) dört parçaya bölünmüş Kürdistan'ın her parçasındaki Kürtleri ayrı ayrı dört ulus olarak değilde "hepsine birden tek ve aynı ulustur" belirlemeleri mahkum etmek ve

çarpık anlayışlarını boşa çıkartmak içindir. Bu somut örneklemkelerden bir bütün olarak çıkarılması gereken sonuçların aynısını da Kürtler için de söylemek mümkün.

Konumuzun akışı içerisinde örneklerle açıklamaya çalıştığımız gibi: 1638 Kasrı Şirin antlaşmasıyla (Osmanlı İmparatorluğu ve İran Devletleri arasındaki) ikiye, 1923 Lozan Antlaşması ile de başta İngiliz-Fransız emperyalist devletleri olmak üzere onların yarı-sömürgeleri durumundaki Türkiye ve İran arasında, masa başında dörde pay edilen Kürdistan'ın (bugünkü durumuyla Türkiye-Iran-Irak ve Suriye) her parçasında aynı dil konuşuluyor. (Lehçe farklılıkları dil birliğinin aynılığını değiştirmez/karartmaz) diye "tek ve aynı ulustur", yani "Kürtler tek bir ulustur" belirlemesini yapamayız. Bu konunun daha bir bilinç çıkarılması için konu üzerinde azıcık daha duralım: Bugün gerek "Misak-ı Milli" sınırları içerisinde zorla tutulmaya çalışılan Türkiye Kürdistan'ındaki Kürt ulusuyla, gerekse diğer parçalardaki Kürtleri "tek ve aynı ulus" olarak görmek/ele almak, olguları dış görünüşlerine göre değerlendirmekle yetinen mekanik mantıkçıların işidir.

Bu dar/mekanik bakış açısının, yani soruna sadece dil birliği bazında yaklaşmanın varacağı nokta şu: "23'ler öncesinde "Kürtler tek ulustu" (bizce iki ulustu) Öyleyse, dörde parçalandıktan sonrada "bir ve aynı ulustur", belirlemesini yapmaya götürmekle kalmaz; Öyle ya, geçmişte "tek ulustu" ama bugün geline koşullarda dört parça arasında iktisadi yaşantı birliğinin olduğunu iddia edebilirler mi? Bunu iddia etmek,

ulus bileşenini meydana getiren dört temel göstergeyi ya bilmemektedirler ya da bilmemeler, ama işlerin gelmediği için bilinçli olarak çarpıtmaktalar. Bunun başka izah tarzı olamaz. Tersini iddia etmek, yani her parçadaki Kürtleri kendi başlarına ulus olarak kabullenmemek,sonuçta bugünkü haliyle Kürtleri ulus olarak nitelendirmeme gibi dar ufuklu yorumlamalar götürür. Bu mantalitelerin, dünyamızdaki varolagelen tarihsel-toplumsal gelişmeler/dönüşümlere kapalı siyasi öngörülükten uzak dogmatik milliyetçilere ait olduğunu söyleyelim. Yoksa neden aynı dil, aynı toprak birliği, aynı iktisadi yaşantı ve aynı kültür birliği içerisinde milyonlarca nüfusa sahip, yani kelimenin tam anlamıyla ulus özelliği taşıyarak karşımızda nesnel bir ölgü olarak duran Türkiye'deki "misak-ı milli" sınırları Kürtleri ulus olarak değerlendirmiyoruz ki? Bu nesnel belirlememizi boşa çıkartıcı bir materyal yok çünkü.

Yazımızın akışı içerisinde de diğer uluslardan örnekler sunarak somutlamaya çalıştığımız, yani vaktiyle tek ve aynı ulus oluşturmalarına karşın, sonraları -göç vb. nedenlerden dolayı- farklı topraklara yerleşerek farklı ulusal özellikler esahiplenerek yeni ulusları meydana getirdikleri, belirlemesini ve somutluğunu bugünkü dört parçadaki Kürtler içinde söyleyebiliriz rahatlıkla. Üçyüz ve 70 yıl öncesi yapıya (statüye) göre bir belirlemede bulunarak bu ara süreçteki tarihsel değişim/dönüşümleri görmezlikten gelen-soruna yaklaşmak yöntemde metafizik olup yorumlamada idealist bir bakış açısıdır. Sı-

nıf bilinçli proletarya olguları/sorunları görünen biçimsel yanlarıyla çizmeyi reddederek, tahlillerin bununla sınırlandırılmaz asla. Onun, biricik doğru/gerçekçi yöntemi diyalektik materyalist yöntem olduğundan, o sorunları incelemeye koyulurken; ilk önce görüp hissedebileceği görüntülerden başlar, bu yoldan da giderek bu görüngülerin arkasında ya-

madıkları da aynı düzeyde nesnel bir gerçekliktir.

-Konunun akışı içerisinde somut örneklerle açıklamaya çalıştığımız, yani öncesi tek ve aynı ulus olan topluluklar bazı tarihi değişimler/dönüşümler sonucu farklı ulusal özellikler kazandıklarından, o ulusu artık öncesi ulus gibi adlandırıp ele alamayız. Bu anlamda, Türkiye Kürtleri -Misak-ı Milli sınırla-

Her ulus için ortak bir dil birliğinin olması zorunlu koşuldur. Çünkü ulusu meydana getiren bireyler arasındaki "en önemli iletişim aracı dildir" Ve ortak bir dil birliği içerisinde olmayan topluluklara ulus denilemez.

tan özü (yani onu meydana getiren iç ve dış koşulları, ilişkilerin, tarihi oluşumunu özcesi bütün veçhelerini) araştırır ve sonrasında da nesnel şeylerin yapı ve ilişkilerini ortaya çıkartma yönteminden hareket eder. İşte somut koşulların somut tahlillerinden hareketle diyoruz ki, aralarında iktisadi yaşantı birliği olmayan bu dört parça da yaşayan Kürtleri tek ve aynı ulus olarak değerlendirmek yerine dört ulus olarak belirlemek en somut belirlemelerdir.

Dil birliği üzerine görüşlerimizi toparlayacak olursak:

Her ulus için ortak bir dil birliğinin olması zorunlu koşuldur. Çünkü ulusu meydana getiren bireyler arasındaki "en önemli iletişim aracı dildir" Ve ortak bir dil birliği içerisinde olmayan topluluklara ulus denilemez.

-Aynı dili konuşan bir dizi ulusun varlığı nesnel bir gerçeklikken; fakat aynı dilleri konuşmalarına rağmen, yine de bir ve tek (aynı) ulusu oluştur-

ri içerisinde yaşayan Kürtler ayrı (hem Türk'lerden hem de diğer parçalardaki Kürt'lerden) bir ulustur. Ve her kararlı ve istikrarlı ulus gibi Kürt'lerinde kendi ortak bir dil birliği mevcut olup yadsınamaz.

-Bugün hakimsiniflar, Kürt dilini ne denli Türkçe'den sayarlarsa sayınsınlar, yine de Kürt dilinin Türkçe'den farklı bir dil olduğu nesnellliğini ortadan kaldırmaya güçleri yetmeyecektir. Ve ergeç bu yadsıyıcı davranışları çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve ezilen emekçileri tarafından mahkum edilecektir.

DEVAM EDECEK

DEVLET TERÖRÜ YASASIVURUYOR!

Cevdet Yılmaz

Adalet Bakanı: "İşkence münferit olaylar halinde vardır."

Adalet bakanı "işkence vardır, önleyeceğiz. İşkenceyi bireyler yapmaktadır. Mensup olduğu kurumu yıpratmamalıyız", ilk kez olmuyor, bir kez de adaletbakanı Şakir Şeker, işkencenin varlığını kabul ediyor. Ancak TC'nin sistemli olarak uyguladığı işkence politikasını bireylere indirgiyerek kabul ediyor. Oysa işkence TC'nin sistemli olarak uyguladığı bir bastırma politikasıdır. Bu ilk kez itiraf edilmiyor: 12 Eylül'ün karanlık günlerinde cuntanın lideri Evren: "İşkence yok" dedikten sonra ekliyordu: "fakat sizde taktir edersinizki bu kızıl beyinliler kolay kolay konuşmazlar" ve işkence o kadar aşikar bir biçimde yapılmaktadır, polis eline düşüpte işkence görmeyen normal bir vatandaş yok gibidir. Merkez şubelerden en küçük karakol birimine kadar. Amirinden mahallede dolaşan bekçisi-

ne kadar, her birimde işkence yapıyor. İşkence Türkiye'de kurumsaldır. Saniğin sorgulanmasındaki tek yöntemdir. Her görevli işkence yapıyor. İşkence Türkiye'de kurumsaldır. Saniğin sorgulanmasındaki tek yöntemdir. İşkencesiz bir sorguyu polis lüks olarak kabul etmektedir. Adalet bakanı, iyi niyetinden değil, toplumda işkenceyi bilmeyen kalmadığından, işkencenin neredeyse her vatandaşın kapısını araladığından, "münferit olaylar" şeklinde değerlendiriyor.

Hangisi münferit? İşkence mi? Polisin sokak ortasında, evde, ve anneleri çocuklarının gözleri önünde kurşunlanması mı münferit?

Anti-terör yasasının koruması altında, polis insanları vahşice kurşunlarken, kontrgerilla belediye başkanlarına kanlı pusular kuruyor, kurşuna diziyor yakıyor. Bir siyasi partinin il başkanı (HEP Diyarbakır il başkanı) gözaltına alınıyor ve kaybediliyor. Bir yandan Kürtçe konuşma serbestisi getirilirken bir yandan

Kürtçe konuşan insanlar polis tarafından kurşuna diziliyor. Bu kaba deyimiyle; boka battıkça çırpınmak, çırpındıkça boka daha çok batmaktır. Bu devletin uyguladığı sistemli bir politikadır. Elbetteki bunun ekonomik ve siyasi nedenleri vardır.

TC. devleti içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin gün geçtikçe artması karşısında son olarak halka ve devrimcilere karşı anti-terör yasasını çıkarmış ve ANAP içinde bir kabine değişikliğine gitmiştir. Kitlelere şirin gözükmenin bir yolu olarak tecil yasasını çıkartarak sivil faşist çeteleri, hayali ihracatçıları serbest bırakmış devrimcilerince tutsaklığı katmerleştirilmiştir. Anti-terör yasası çıkar çıkmaz işkenceci katiller yasayla kendilerine tanınan yargılanmama garantisiyle katliamlarına başlamışlardır. Hasanpaşa'da 2 devrimcinin katledilmesi, Kanarya'da Murtaza Kaya'nın, Beşiktaş'ta Perihan Demirel'in, Ankara'da Veli Geleş'in katledilmesi, Güneydoğu'da Ciz-

re'de 3 kardeşe dışkı yedirilmesi, Nilgün Oda'nın Sultançiftliğinde Jn. Astsubay tarafından kurşunlanması ve gene Ambarlı'da polis komiserinin Kürtçe konuşan iki insanı tarayarak öldürmesi, Nişantaşı ve Balmumcu'da 11 devrimcinin katledilmesi, Ankara'da 2 devrimcinin öldürülmesi Basın-yayın hakkını, özellikle de sosyalist basının susturulmaya çalışılması bu yasanın ürünüdür. TC. devletin, kamuoyunun baskısıyla açmak zorunda kaldığı Tuzla Katliamı dosyası ve öğretmen Sıddık Bilgin'in işkence ile ölümü dosyası yasayla işleminden kaldırılmıştır.

Bugün T.Kürdistan'ında yaşananlar tam bir trajedidir. Bu haklıyla haksızın, devrimle karşı-devrimin bir çatışmasıdır. Doğu ve Güney-Doğu'da insan haklarının askıya alınması, özel tim ve TC ordusunun, polisin halka ve devrimcilere yönelik katliamları, sürgünleri ve köyleri yakmaları işkenceyi bireyin değil devletin yaptığını ve uyguladığının ispatıdır. T. Kürdistan'ında uygulanan olağanüstü hal kanunu ve arkasından çıkarılan 413-424-425 ve son olarak 430 sayılı kanun hükmündeki kararnamelerle Bölgedeki devlet otoritesi baskı, zulüm ve şiddet yoluyla pekiştirmek halkın yükselen ulusal ve sınıfsal muhalefetine yoketmek, gelişen mücadeleye set çekmek istemektedir.

3....1990'da 3. ağır ceza mahkemesinde sonuçlanan davada, Cizre ilçesi Yeşilyurt köylerine dışkı yediren Binbaşı Cafer Tayyar ödüllendi-

rilcesine cezası para cezasına çevrilmiştir.

10 Haziran 1990'da Ş..... ili Çevrimli (Geré) köyünde köy koruculuğunu kabul etmeyen ailelerden çoğu çocuk ve kadın olmak üzere 27 kişi kontr-gerilla tarafından katledilmiştir.

30 Haziran 1990 Mardin-Mazıdağında Konur köyünden dolmuş şöförü Ahmet Özgel, Bozo köyü jandarma karakolunda kurşuna dizilmiştir.

28 Temmuz 1990'da Batman-Gerçiş ilçesi Ardıçlı yayla düzü ve Direfe köylerinde bir olay gerekçe gösterilerek köylüler kadın-erkek ve çocuklar günboyu güneşin altında bekletilerek ve türlü işkencelere maruz kalmışlardır.

6 Ağustos 1990'da TV'de çatışmada 7 PKK'lı vurularak ele geçirildi diye açıklama yapan devlet, sağ olarak yakalanan ve kaçakçılık yapan 7 kişiyi kurşuna dizmiştir.

Siverek ilçesinde taksicilik yapan Adnan Bağca, 11.6.1990 tarihinden beri (gözaltına alındığından beri) kayıptır.

20.7.1990 Şırnak-Taraklı köyünden 18 yaşındaki köy çobanı Fevzi Kabul gözaltına alınıp yolda vurularak öldürülmüştür.

8 Ağustos 1990 günü bir olayı araştıran özel tim duruhtarına uymayan, Habur sınır kasabasında şöforlere ekmek-yumurta satan çocuklara ateş açmış 13 yaşındaki Faruk Altuğ vurularak öldürülmüştür.

Bu gibi yüzlerce (ölümle biten) örnek ve onlarca köy

devlet güçlerince yakılmış, talan edilmiştir bu olayların bir çoğu adli mercilere yansımalarına rağmen soruşturma bile açılmamıştır. Yani adalet bakanının dediği gibi işkence kişiler tarafından değil, devletin kurum ve kuruluşları, işkence-cinayet şebekeleri tarafından yapılmaktadır. İşkence, terör, katliam TC devletinin, kitle muhalefetlerini bastırmada kullandığı sistemli bir politikadır. Daha doğrusu egemen kompradorlar varlıklarını koruyabilmek için bu yolu kullanma zorunluluğuyla baş başadırlar. Bu gerçeklik egemen sınıfların ekonomik cılızlıkları nedeniyle kitlelerin talepleri yerine getirme gücünden yoksun oluşlarının ürünüdür. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ülkemizdeki hakimiyeti devam ettiği sürece devlet terörü ve işkence yaşamımızın bir parçası olarak var olmaya devam edecektir.

Sınıflar mücadelesi tarihinde egemen güçlerin uyguladığı şiddet karşı şiddeti doğurmuş ve geliştirmiştir. Bu değişmez yasa ülkemizdeki sınıf mücadelesinde adım adım yaşanmaktadır. Anti-terör yasası eşliğinde, polis, MİT ve kontr-gerilla aracılığıyla halka karşı uygulanan devlet terörü, halkın devrimci şiddetiyle karşılanmaktadır. Halkın devrimci şiddeti halka zulmeden güçlere karşı asla affedici olmayacaktır. o

Rızgari Grubunun Şefi, Mümtaz KOTAN'ın Hayasızca Saldırılarına Yanıt!

Ali Çetinkaya

Politika da arena, çeşitli sınıfların boy gösterdiği, bu sınıfların güçleriyle birbirlerine karşı, aralarındaki çelişkilere paralel bir biçimde mücadele ettikleri bir alandır. Bu alana mevcut sınıflar sözcüleriyle, temsilcileriyle çıkıp, sınıflarının ideolojileri doğrultusunda, diğer sınıf veya sınıflara karşı savaşırlar. Böylece kendi "doğrularını" bu alana egemen kılmaya çalışırlar, bu doğrultuda mücadele ederler. Bütün sınıflar bu mücadelenin, kıyasında, köşesinde veya ortasında; şu veya bu oranda yer alırlar. Ve her sınıf bu mücadeleyi kendi ahlak anlayışıyla sürdürür.

Mücadelede aldıkları pozisyon, bu sınıfların niteliklerini yansıtan, başta ahlak olmak üzere iç ve dış özelliklerini dışa vuran bir ayna, bir mihenk taşı işlevini görür. Yani pratik; sınıfların mihenk taşıdır ve herkes bu taş sayesinde aşıylaayan olur.

Sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü arenada, burjuvalar 'burjuva ahlak anlayışla', proleterlerde 'sosyalist ahlak anlayışlarıyla' boy gösterirler. Proleterler hiçbir zaman yalana, dolana, haksızlığa, hileye vb. yollara başvuramazlar, kendi sınıfsal özelliklerinin hedeflediği yüce amaca erişmek için bu tür alçaltıcı yollara sarılmayı onursuzluk olarak kabul ederler. Burjuvalar ise bunun tam tersidirler. Onlar bir an bile yalana, hileye, haksızlığa, alçaklığa başvurmadan 'politika' yapamazlar. Çünkü onlar bu tür şeylere ihtiyaç duyarlar. Çünkü onlar haksızdırlar ve gerçeğin karşısında yer alırlar.

Ve bu şekilde onursuzca politika yapmayı meziyet(!) olarak gösterirler, kitleleri bu yollarla aldatmaya çalışırlar. Proleterler ise haklıdır ve gerçeğin yanında yer alırlar, kendi ahlak anlayışları vardır, kitleleri aldatma ihtiyacını hiçbir biçimde duymazlar. Dolayısıyla sosyalistlerin ahlak anlayışıyla baktığımızda, burjuvaların ahlak diye sarıldıkları şeylerin gerçekte ahlaksızlık olduğunu rahatlıkla görebiliriz.

Burjuvalar neden yalana, haksızlığa, alçaklığa başvururlar?

Onlar, insanların gerçeği görmesini engellemek, gerçek ortaya çıkmışsa, ortaya çıkan şeyin 'gerçek olmadığı' yolunda kuşkular yaratmak ve böylece kendini sağlama almak için başvururlar. Ama bazen burjuvazinin işi çok zorlaşır, çünkü bazı gerçekler, ne yapılsa yapılsın inkar edilemiyor ve örtbas edilmeye gelmiyor. Burjuvaların akıllı! kesimi, böylesine kılcal damarlarını gösterircesine ortaya çıkan gerçekleri inkar etmek yerine, ya onu görmemezlikten gelir, ki bu da pek öyle akıllılık değil, bir süre sonra gerçek kendini dayatır, ya da bilinçli olarak gündemi değiştirir, konuları şaşırır ve dikkatlerini kendi zararına olan gerçeğin üzerinde toplanmasını engellemeye çalışır. Burjuvaların akılsız ve ahmak olan kesimi ise gerçeği çeşitli biçimlerde inkara devam ederler. Yaşadıkları toplumun ekonomik geriliğinin etkisini en çok beyinlerinde hisseden bu kesim, böylece gerçeğin yalan! olduğunu çarpınarak, ikiyüzlüce kabul ettirme saplantısına girerler. Gerçeği yıkmak! için delicesine saldırırlar. Ama gerçek her zaman için aşıl-

maz bir duvardır, "önünde eğilmedi", saldırıldımı; saldırgan ahmakların beyinlerinin dağılmasına neden olur. Burjuvaların bu ahmaklıklarının, sınıfsal niteliklerinden kaynaklanan sayısız nedenleri vardır. Bu nedenler her duruma, tek tek olaylara göre farklılık gösterir.

Geçmişte yaşanan olayları, gerçekliği tartışma dahi kabul etmez olay ve olguları inkar etmek ve bu gerçeklere saldırmak daha da zordur. Hele bu olaylar yakın bir tarihte yaşanmışsa ve kahramanlarından hiç olmazsa bazıları henüz hayatta ise, daha da önemli si yaşayanlar sayısız belgelerle kanıtlanmışsa ve bütün bunlarda istisnasız herkes tarafından görülmekte ve kabullenmekteyse; inkar etmek olanaksızlaşır. Yeterki ar damarı çatlamış gözü dönmüş bir "deccal" çıkmasın.

Felsefi, siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel, sanatsal vb. olgu ve kavramlar tartışılabilir. Ve bu gayet normaldir. Çünkü bütün bunlar kişilerin ideolojik, politik yani sınıfsal bakış açılarına göre farklı farklı görünürler; yoruma açıktırlar dolayısıyla tartışılabilir. Birçok felsefi kavramı, birçok sanatsal akıma, çeşitli siyasal tahlilleri tartışabiliriz. Ama örneğin bir yerçekimini tartışamayız. Yine büyük Çek komünisti Julius Fuçık'ın, faşistler tarafından katledilip, katledilmediğini tartışmayız. Çünkü bir yer çekimi nasıl ki kendini hergün sayısız kereler kanıtlıyorsa ve bundan dolayı tartışılması anlamsızlık ifade ediyorsa; bunun gibi gerçekliği tarihe kazınmış olan bir J. Fuçık gerçeğinde tartışılmaz. Çünkü bu

olayında yaşamışlığı tartışmaya yer vermeyecek biçimde kanıtlanmıştır. Bu tür şeyleri tartışmak ve inkar etmek kişiyi komik duruma düşürebileceği gibi, akli melekelerinden şüphe edilmesine de yol açabilir ki böyle durumlarda, genellikle inkarcı tarafın, art niyet sahibi olduğu görülür. Az gelişmişlik sürecini beyinlerde yaşayan böylesi gafiller tek tük olmasa çıkmıyor değiller.

Bu tiplerin en son örneği de M. Kotan isimli politika artığıdır. Bu şahıs kimdir, nedir, kişiliğinin (eğer varsa) özellikleri, geçmişinde neler yapmış sorularını yanıtlamadan önce, bazı iddialarına değineceğiz. Ama daha önce kısa bir açıklama yapmak istiyoruz:

Halk düşmanı olmadığı sürece, komünizmi hedefleyen mücadelenin yüce değerlerine saldırdığı sürece, adi bir itirafçı ve karalamacı olmadığı sürece, kısacası halkın ve mücadelenin karşısında yer alarak hayasızlık yapmadığı sürece kimsenin teşirini yapmayız, bu tür şeylerle zamanımızı ve enerjimizi harcamayız. Yaşadığımız dünyada sayısız serseri, lümpen, yalancı vs. nitelikte insanlar var. Birde politika yaparak, hemde "sol" adına keşkin politika yaptığı imajını vererek, halkın mücadelesinin karşısında duranlar var. Bunlar politikalarını lümpence, yalancılıkla, ahmakça yürütürler ve ortalığı bulandırarak bundan yarar umarlar. Bu gibi unsurların üzerine amansızca gideriz, teşirlerini yaparız, heveslerini kursaklarında bırakırız.

Şimdide iddialara gelelim:

Rızgari imzasıyla yayınlanan, M. Kotan adlı sefilin kaleminden çıkan "Hapishane Raporu" adlı paçavrada, partimize ve önderimiz İK'ya yine M. Kotan alçağı tarafından bazı saldırılar yer almaktadır. İlerde daha geniş olarak yanıt verileceğinden şimdilik sadece bu saldırıların bir kaçına değineceğiz ve yanıtlayacağız. Bu yazıda değineceğimiz iddialar şunlardır:

1. Burjuva sefilinin iddiasına göre! "İbrahim, işkence sonucu ölmüş". Diyorki; "sağlık durumu çok ağırdı (İbrahim'in). Her an ölebilirdi. Ayağı kangren olmuştu. Bakmıyorlardı. Ölümünü bir ne-

dene dayandırmak için 'intihar süsü' verdiler ve işi böyle atlattılar...İ. Kaypakkaya'dan öldürülmesini gerektirecek kadar bilgi almak ihtiyacı kalmamıştı kanımızca... Zaten durumu ağırdı. Kendisinden o halde bir ifade alınmasında mümkün değildi ve gereksizdi. Bilinmeyen önemli bir bilgi yoktu. Durumu abartılmaktadır. Örgütsel yapıda açık ve belliydi. Sağlık durumu ağırdı ve işkence sonucu öldürüldüğünde yayılacağına sahte bir 'intihar raporu' ile durum kotarılmaya çalışıldı." (Adı Geçen Paçavra, C.2 sf. 508-509)

İ.K. intihar etmemiş ama öldürülmemişte. Peki nasıl olmuş ölümü? İK kendi kendine ölmüş. Yani zaten hastaymış, işkencecilerinde öldürmelerine zaten gerek yokmuş. Çünkü işkencecilerin almak istedikleri bilgi zaten kalmamış. İşte faşist TC'yi, faşizmin katliamını, kısacası faşizmin kendisini aklayan! bir kafa!.. TC bu konuda ancak böylesi bir ustalıklı savunulabilir. Açıkta "İbrahim intihar etti" diyecek değil ya. Aslında M.Kotan ihmanın inancı ve söylemek istediği, İK'nın "intihar ettiği" yolundaki faşist cellatların 17 yıl önceki iddialarıdır. Şimdilik sadece ortalığı bulandırarak, muğlaklık yaratarak böyle bir imajı yaratmak istiyor. Bu ün kadar bu iddialar TC'nin faşist uşaklarınca öne sürülmekteydi. Bu koroya M. Kotanda katıldı.

Direnşi, düşman karşısındaki tavrı ile dillere destan olan ve bu durumu en küçük şüpheye dahi yer bırakmayacak biçimde belgelerle (TKP-ML Dava Dosyası) ayan beyan ortada olan ML bir ödere bu şekilde saldırmak neyin nesidir. Direnşi ve kararlılığına düşmanın dahi dil uzatmadığı, inkar edemediği, komünist olmanın mükemmel örneğini veren, düşmana kendi evinde boyun eğdiren Türkiye halkının yiğit önderi İK'ya bugüne dek kimse böylesine soysuzca dil uzatmamıştı. Biz bu soysuzluk abidesi iddiaları uzun uzun tartışmayacağız. Sadece gerçeklerin sarsılmaz kanıtlarını bir kez daha hatırlatıp; bu itirafının nedeni, niçin ve hesabını soracağız. Bu tür iddialara gülünmez, ancak ve ancak iddialara ve sahibine düştüğü utanç verici durumdan dolayı acınır ki M. Kotan gibi

utanmazlığı kendine meslek edinmişlere bu bile fazladır.

2. Bu paçavrada dökürülen incilerden biride şudur:

"Kendisiyle (İbrahim ile) görüştük. Bizden kürt sorununu öğrenmek istediğini bildirdi ve bu konuda bir yazı istedi.. (Bir süre sonra, ben ve İ., o günkü bilgi belgelere dayalı olarak bir metin hazırladık. 17 sahife tutarındaki pelur kağıda yazılı bu metni, zulaşarak daha sonra İbo'ya ilettiğimiz)... İbo, bizden aldığı metni posta yolu ile arkadaşlarına gönderiyor (ayarladığımız bir gardiyan bu işleri yapıyordu). Daha sonra 32 sahifelik bir metin haline dönüşen bu yazı, parti yayını olarak yayımlandı". (AGP S.506)

Birkez ipin ucu kaçırılmaya görsün, artık ne söylediklerini kendileri de duymazlar, bilmezler. 'İnsanım' diyen birinin ar damarının bu kadar açılmasına çatlak denmez; olsa olsa ar damarının yırtıklığından söz edilir.

İK'nın görüşleri olan ve Parti'miz programında "Milli Meşale"nin temelini oluşturan yazılar, Aralık 1971 tarihinde İK tarafından, henüz TİİKP'ten örgütsel olarak ayrılmadan önce kaleme alınmış ve Haziran 1972'de de aslına bağlı kalınarak tekrar yazıya dökülmüştür. M. Kotan guruhunun sözünü ettiği olaylar ise, 1973 yılının Mart, Nisan ve Mayıs aylarında geçmektedir. Bu gerçekler, iki kere ikinin dört etmesi gibi açık ve tartışma kabul etmez türden gerçeklerdir. Tarihe mal olmuş ve ilgili kamuoyunca bilinen bu gerçekleri pervasızca inkar edenler, cin çarpmışa dönerler.

Bu baya sormak gerekir; İK'nın 1971 ve 1972'deki yazdıkları nelerdi? Yoksa bunlarıdamı Mümtaz hazretleri yazdı!!? Sormak gerek; 1971'de İK. Kürt sorunu hakkında yüzlerce sayfa dolusu tahlil ve saptamalarda bulunurken, bu bayın o dönemde yazıya dökülmüş iki satırlık olsun bir eseri varmıdır? Herkes bilirki, kendi döneminde Kürt Sorunu hakkındaki saptamalarıyla bu konuya geniş, detaylı ve ML yöntemle yaklaşmanın ilk komünist İK'dır.

Kaldı ki, İK, Kürt Sorununu Mümtaz beyden! almışsa, ve bizim

Kürt Sorunu hakkındaki görüşlerimiz 1972-73'ten beri değişmediğine göre, MK bizimle aynı şeyleri savunuyor bu konuda. MK ve kurucusu olduğu Rızgari ile Kürt Sorunu hakkında aramızda hiçbir benzerlik yok. Aksine görüşlerimiz birbirlerinden tamamen farklıdır. Seviyesizlik insanı kör eder ve komünistlere saldırtır, su taşıdığı değişimi değiştirir, ki MK hiçbir zaman proletaryanın değirmenine su taşımamıştı ama böylesi alçaklıklara da bu kadar açıktan düşmemiştir.

3. "İbo, hücreden bir mektup yazıyor ve bu mektup'ta Siverek'ten 17 kişinin adını veriyor. Bunlarla ilişki kurulmasını istiyor. Mektubu, Ramazan'a (gardiyan) teslim ediyor ve postalanmasını istiyor. Ramazan elinde mektup ile dışarı çıkınca, orada dolaşmakta olan Binbaşı'yı aniden görüp panik gösteriyor. Binbaşı, durumundan kuşkulandığı ve hücreden de çıktığı için üzerini aratıyor. Mektup bulunuyor... Bunun üzerine operasyonlar oldu ve isimleri yazılı olanlar getirildiler..." (AGP s.509)

İK'nın dışarıya gizli olarak bir mektup göndermeye çalıştığı ve bu mektubun ele geçtiği doğrudur. Ama bu mektup olayının, MK'nın anlattığı mektup olayıyla hiçbir benzerliği yoktur. MK, yine haysızca bir yalan uyduruyor. Sözü edilen mektup TKP-ML Dava Dosyasında bulunmaktadır. Mektupta 17 kişinin adı bulunmadığı gibi, olay farklı yerde ve farklı zamanlarda cereyan ediyor. Bu bayın gözleri öylesine dönmüş ki, mektubun halen mevcut olduğunu düşünememiş bile. İK., mektubu hastanede yazmasına rağmen (İK-mektupta hastanede olduğunu belirtiyor), M.Kotan mektubun hücreden, yani cezaevinden yazıldığını söylüyor. Bu şahsın mektup olayı hakkında zerrece bilgisi olmadığı ortada. Sadece bir mektup yazıldığını duymuş ve saldırısından bir bölümünü, senaryosunu buna göre düzenlemiştir. Mektubun nereden yazıldığını, kime verildiğini, nasıl yakalandığını, içeriğinin ne olduğunu bilmeden utanmazca gelişigüzel yalan söyledikleri gün gibi ortada. İK'nın "Arkadaşlara anlatacağım bazı şeyler var" diye başlayan bu mektubu herkes tarafından bilinmektedir.

İK- bu mektubunda yakalanma (Vartnik) olayını kendi sağlık durumunu, soruşturmayı, ihtiyaçlarını yazdıktan sonra, yoldaşlarına; polise karşı tedbirli olmaları konusunda bazı uyarılarda bulunmaktadır.

M. Kotan alçağı, İK'nın mektubu Siverek'ten 17 kişinin adını yazdığını ve bu kişilerinde İK yüzünden yakalandığını söylüyor. Oysa İK'nın bu mektubunu okuyan herkes bilirki; mektupta ne 17 kişinin adı var ve nede bu yüzden Siverekten yakalanmalar olmuş. İK mektubunda bu konuya da değiniyor ve Siverekten bazı yakalanmalar olduğunu, bu yakalanmalarında Seyithan'ın konuşması yüzünden olduğunu ama yakalananların kimler olduğunu bilmediğini yazıyor. Yani mektubu yazdığında Siverek yakalanmaları zaten olmuştu. Dedik ya, birkez, yönünü kaybetmesin insan, artık ne yöne koşacağını, hangi duvara toslayacağını bilemez. Siverek yakalanmaları zaten olmuştu ve İK'nın Siverekten herhangi birinin adını mektubuna yazmasına gerek yoktu. Bu iddianın, daha doğrusu iftiranın bir diğer kendini ele veren yanı da; "mektubun gardiyan Ramazan'a verildiği"dir. Mektubu hastanede yazan İK, postaya atması için bir ere veriyor. Erin MİT elemanı olabileceğini gözönüne alarak oldukça dikkatli yazıyor ve yazdığı kişinin, herhangi bir durumda kolayca sıyrılacak biri olmasına özel bir önem veriyor. Çünkü mektubu verdiği asker MİT'in haber kuryesidir. İK'nın dosyasında bu durum açık olarak geçmektedir. Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanı Korgeneral Şükrü Olcay imzalı; "gizli" ibareli, 6 Mart 1973 gün ve İst. 7130-724, 73-1974 sayılı resmi raporda mektup olayı net bir biçimde açıklanmaktadır, askerinin MİT'in haber kuryesi olduğu anlaşılmaktadır.

MİT'in haber kuryesi olan bu askeri savunan M.Kotan, askerinin Binbaşısıyı görerek paniğe kapıldığını, bu yüzden mektubu yakalattığını söylemekte, böylece MİT'i aklamaya çalışmaktadır. TC'nin resmi makamları bile haber kuryesi kullandıklarını açık açık belirtirken, Kotan neden MİT'i SAVUNMAKTADIR?

Yalanlarını kaba çelişkileriyle açığa vuruyor ve ard arda yakayı

ele veriyor. Ama kaygan bir zeminde yuvarlandığı için hızını alamıyor ve iğrenç saldırılarını, salyalarını akıta akıta sürdürüyor.

4. Sıkı durun ve İK ile TIK-KO'nun kime karşı yaratıldığını bu hazretten öğrenin!!

Diyor ki; "Bu kez yeniden bir olgu yaratılmaya başlandı (DDKO'ya karşı)... İ. Kaypakaya ve TIKKO olayını gündeme getirdiler (devlet getirmiş)..."

Hadi ordan, iftiracı adı yalancı, kaçkının abidesi, teslimiyetçiliğin simgesi pis yaratık.

Faşist TC'ye, revizyonizme, oportünizme karşı dişe diş, göze göz amansız mücadeleler sonucu; elli yıllık Kemalist kuyrukçuluğunun bulanık ve karanlık perdesini yırtarak ortaya çıkan, ML'i yaratıcı bir biçimde ilk defa Türkiye ve Kürdistan koşullarına indiren komünist bir önderi ve onun kanıyla canıyla yoğrulmuş doğan TKP-ML'yi bu şekilde itham etmek için kimden emir aldın. Devrim, sosyalizm, yüce komünizm mücadelesinde ikiyüzü aşkın savaşçısını, başta kurucusu İK olmak üzere; dönem dönem önderlerini şehit veren ve ortaya çıktığından itibaren faşist TC'nin yüreğine korku salan, şanlı geçmişinde en ufak bir leke dahi bulunmayan komünist bir partiyi bu denli adice iftiralarla alçakça suçlamak, insanlığından zerrece olsun bir parça özellik bulunduranların işi olamaz. Partimizin şanlı geçmişi bütün dünya tarafından bilinmektedir. Ve partimize bugüne dek hiçkimse şu şekilde dil uzatmamıştır. Buna yeltenenler ise hakkettikleri yanıtı mutlaka alacaklardır.

Gerçekler orta yerde, yıkılmaz bir duvar gibi durmaktadır. M. Kotan gibi "siyasetin muhabbet tellalaları", gözlerine girercesine önlerinde duran bu duvarı inkar ettikçe cam gibi dağılmaktan kendilerini kurtaramayacaklardır.

MÜMTAZ KOTAN KİM-DİR, AMACI VE HEDEFİ NEDİR?...

Avukat olan M.Kotan Rızgari grubunun lideri olarak bilinir. 1979 yılında, Rızgari gurubunu kurmak ve Rızgari adlı dergiyi çıkarmaktan, R.Aslan isimli bir başka avukat arkadaşıyla birlikte ya-

kalanarak, uzun süre Diyarbakır Askeri Cezaevinde kalan M. Kotan'ın cezaevi geçmişi, o cezaevinde kalan herkes tarafından bilinmektedir. Cezaevi geçmişi oldukça yüzkızartıcı olan bu kişi, düşmanın elinde iken teslimiyetin bayraktarlığını yapmakla ünlenmiştir. 'M.Kotan' adı, teslimiyetle yanyana anılırdı. Bütün direnişleri baltalamak isteyen ve en ufak bir direnişe dahi girmekten öcünden korkar gibi kaçan bu yaratık, sürekli idarenin yanında yer almış, idarenin bütün talimatlarını itirazsız, gönüllü olarak yerine getirmiş, direnmek isteyenleri sürekli olarak bundan vazgeçirmeye çalışmış, TC'ye boyun eğmeyi, o'na uşaklık etmeyi adeta bir erdemmiş gibi kabullenmiştir. Bu mikrobu cezaevi yaşamına onbinlerce Kürt çok yakından tanıklık etmiştir. Cezaevi İç Güvenlik amiri olan ve daha sonra İstanbul'da PKK tarafından cezalandırılan azıllık işkencesi E.O.Yıldırım, bu şahsı, kurallara en ufak bir direniş göstermeden uydukları ve hiçbir zaman sorun çıkarmadıkları için koğuşuyla birlikte, "örnek koğuş" ve "örnek tutuklu" ilan etmişti. Bu şahıs E.O.Yıldırım için örnek biriydi. E.O.Yıldırım açısından örnek sayılan birinin kişiliksizliğini, düşkünlüğünü tartışmak bile abes olur.

M. Kotan'ın cezaevinde yaşanan teslimiyetini, uşaklığını anlatmak pehlivan tefrikalarında uzun yazı dizilerine ihtiyaç gösterir. Şimdilik bazı olayları almakla yetineceğiz.

M. Kotan, işkenceci yüzbaşı E.O.Yıldırım'a daha fazla yaranmak için, Yıldırım'ın köpeği "CO"nun bir yavrusunun gönüllü bakıcılığını üstlenmişti. Aylarca bu köpek yavrusunu beslemiş, altını temizlemiş, günde iki defa yıkamış, bezlerini hergün özenle yıkayıp kurumuş, vaftiz babasıymış gibi şefkat göstermişti. Mümtaz bunu yaparken dayaktan kurtulmayı, eğitime çıkmamayı, işkencecilere şirin görünmeyi amaçlamıştı. Ama yinede şımarmasın diye bazen dayak yerd. Bir örgüt lideri olduğu ve Kürdistan halkının lideri olma heveslerini taşıdığı halde, hiç kimseye veya çok az insana nasip olan! bir düşkünlüğü yaşad. Elbette ki, gönüllü köpek

bakıcıları, bir halkın lideri olma gibi onurlu bir mertebeye yükselemezler.

Mümtaz, yıllarca örgüt lideri olmaktan, dergi çıkarmaktan Sıkıyönetim Mahkemelerince yargılandığı halde, birtek kelimeyle dahi olsa örgütünü savunmamış, sürekli olarak; "ben masumum hakim bey" ayaklarına yatmıştır. Siyasi savunma yani örgütünü, düşüncelerini inancını! savunamamasına gerekçe olarak köpek bakıcılığı göstermektedir. "Hapishane Raporu" adıyla piyasaya sürdüğü paçavrada yazdığına göre; köpek bakıcılığı yapmaktan dolayı yorgun düşürüldüğünü, bu yüzden de siyasi savunma yapamadığını söylüyor, hem de yüzü kızarmadan. Özü kabahatinden büyük diye buna derler herhalde.

Cezaevinde, baskıların başladığı 1980 sonu ile 1981 başlarında, baskılara karşı direnenleri sürekli olarak bundan vazgeçirmeye çalışmıştır. Mümtaz, kendi koğuşlarının üstünde kalan arkadaşlarımıza birkaç defa; "direnmeyin. Siz direndiğinize idare bizede baskı yapıyor. İdarenin koyduğu kurallara uyun, bundan birşey çıkmaz. Bizim gibi yapın dayaktan kurtulun" diyerek, teslimiyet çağrılarını yapıyordu. Ve direnen arkadaşlarımız çok geçmeden hücrelere atılırken, Mümtaz hazretleri teslim olmanın keyfini! çıkarmaktaydı. Daha bunlar gibi yüzlerce olay yaşandı cezaevinde.

Bütün bunlar sanki hiç yaşanmamış gibi, bu yaşananlara yüzlerce, binlerce insan sanki hiç tanık olmamış gibi arsızca orta yere çıkıp, ahkam kesiyor. Devrimcileri, komünistlere, örgütlere alçakça saldırıyor.

Bu bay kitabında, bizzat kendi ağzıyla insanları nasıl direnişten vazgeçirmeye çalıştığını yazıyor, nasıl köpek bakıcılığı yaptığını yazıyor, Yıldırım Bey(!)'in kendisine nasıl iyi davrandığını yazıyor, teslimiyet bayrağını nasıl da yükselelere çektiğini yazıyor. Tam bir, "ihanetin el kitabı."

Başkalarını karalamaya çalışırken, elinde olmadan kendi pisliklerini itiraf ediyor. Ama bazı yerleri atlayarak, bazı yerleri değiştirerek ve çokçada uydurarak. Güya kendini aklamaya! çalışıyor.

Oysa kendini ele veriyor. Bazı olayları gizlemeye çalışırken elinde olmadan açıklar veriyor. Yani başını gizlerken kıcı, kıcını gizlerken başı açıkta kalıyor. Birkez olsun direnişe katılmamıştır. Altıyüz küsur sayfalık anılarında bir direnişe dahi katıldığını yazmıyor ve sürekli olarak direnişlere neden katılmadığını gerekçelerini anlatmaya çalışıyor. Kısacası, herkesin ibretle okuyarak, hak hainin düşkünlüğünün nasıl da sınır tanımadığını görmesi gerekir.

M. KOTAN NEYİ AMAÇLIYOR?

Alçalma limitini dolduran bu işgüzarın amacı; kendi günahlarını ve suçlarını gözlerden kaçırmak ve gizlemektir. Bunun içinde, kendi düşüncelerini, yani kendisi gibi olmayanları, kendi düzeyine indirmek istemektedir. Böylece herkesi, hiçte eşit olmayan 'eşitlenmiş' gibi sunacaktır aklınca. Bu amacına ulaşmak için kendi pisliklerinin ayısını yahut daha fazlasını başkalarına da bulaştırmaya çalışmaktadır. "Yavuz hırsız ev sahibini bastırır" misali, yiğitçe direnen, mücadele eden, inançları uğruna canlarını veren herkese kara çalmak, mücadelelerine leke sürmek, böylece kendi boynunda ateşten bir kolye gibi taşıdığı teslimiyetin ağır topunu biraz olsun hafifletmeye çalışmaktadır. Bununla politika arenasında tecrit ve teşhir olmuştüğünü kırmak, bu arenada yeniden boy göstermeyi ummakta ve hedeflemektedir. Ama beyhude bir çabadır. Düşüğü bataklık öyle derin ki, çırpındıkça daha da batmakta, battıkça çırpınışları artmaktadır. Beyhude bir çabadır, çünkü ayınlarla ayrılır hiçbir zaman bir olmaz. Burjuva ahlakıyla, daha doğrusu ahlaksızca yürütülen politikaların miadı çok kısadır. Bu tür politikalara sarılanlar, bu politikalarından medet umanlar, çok geçmeden burjuvazinin kullandığı bir tuvalet kağıdı gibi, tarihin klozetine buruşturularak atılır ve üzerine sifon çekilerek, hak ettikleri derinliklere doğru gönderilirler.

BURJUVA BASINDA MUHTIRA HABERLERİ!....

Kurban bayramında İstanbul Bayram gazetesinde bir muhtıra haberi yayınlandı. Çeşitli yankılar uyandırdı. Genel kurmay ve cumhurbaşkanlığının yalanlamalarına karşın, haberi yayınlayan gazete doğruluğunda ısrarlı. Bir muhtıra... Bir darbe daha mı? Sorularına yanıt aramaya çalışalım.

İlk olarak aylık haber dergisi "Tempo" haberi isim belirtmeden örtülü olarak verdi. "Konuşma iki kişi arasında geçiyordu. Biri kısa boylu şişman gözlüklü, diğeri uzun boylu gözlüklü, uzun boylu gözlüklü şişmana: -Benim, benim altımın ve kamuoyunun görüşü seçimdir. Şişman -Bu bir muhtıraysa kamuoyuna açıklarım. Uzun boylu - O zaman bende dostça fikrimi söylediğimi açıklarım." Üstü örtülü bu haber daha sonra İstanbul bayram gazetesinde, bu konuşmanın Özal ve Genel Kurmay başkanı D.Güreş arasında geçtiği haber olarak yayınlandı. Ertesinde başta burjuva partileri olmak üzere çeşitli tepkiler yükseldi. Ancak zihinlerde soru işareti oluşturan DYP liderinin bir sözü oldu; "Ağzınız burununuz kırılmadan çekin gidin." 1960'tan bu yana Türkiye

her on yılda bir askeri darbe görmeye alıştı. Kuşkusuz darbeler Türkiye ve dünyadaki ekonomik ve siyasal konjoktürün ayrılmaz bir parçası olarak gündeme geldi. Çeşitli demagoilerle gözlerden saklanmaya çalışılan nedenler süreç içerisinde bir bir ortaya çıktı. Kimi zaman çıkar dalaşı yürüten kliklerden birinin darbeyle insiyatifi ele geçirdiği gözlemlenirken kimi zaman gelişen halk muhalefetine siyasal iktidarı tehdit etmesi sonucunda kliklerin kendi aralarında uzlaşarak gelişen muhalefeti bastırmak anlamında darbe yaptıkları gözlemlenmiştir. Bu kısır döngü bizim gibi ülkelerde egemen sınıfların iktidar ve çıkarlarını korumanın iç yasasıdır.

1960 darbesi, komprador kliklerin iç çatışmaların üst boyuta sıçraması, Avrupacı kliğin ABD'ci kliği zor yoluyla iktidardan uzaklaştırarak insiyatifi ele geçirmesidir.

12 Mart ABD'ci kliğin karşı darbesiyken, 12 Eylül; sistemin kendisini yeniden üretmemesi halk muhalefetine siyasal iktidarı tehdit etmesi sonucunda, ABD'ci kliğin -24 Ocak kararları ve devlet terö-

rüyle- tikanıklığı açarak sistemi koruma ve insiyatifi tamamen ele geçirme hareketidir. 1980'lere doğru, ithal-ikame politikası yerine, ithalat ve ihracatı esas alan, "dışa dönük serbest piyasa ekonomisi" modelini yarı-sömürgelerine dayattı. Tamda bu dönemde ABD'nin yarı-sömürgesi olan birçok ülke 1980'lere cuntalarla girdi. Bunun Türkiye'deki yansıması 24 Ocak-12 Eylül cuntası oldu. 1980'lerin ortalarına doğru emperyalistlerin kendi aralarındaki çatışmalar ve cuntaların kitlelerin yüzünde teşhir olması sonucunda, askeri faşist cunta yönetimleri terk edilmeye başlandı. 1983 seçimlerinden sonra ABD'ci klik ülkemizdeki çıkarlarını ANAP'la temsil etmeye devam etti. ANAP'la birlikte siyasal yönetim çok kısmi oranda biçim değiştirmekle birlikte siyasal yönetimin özü ve ekonomi politikası farklılık göstermedi. İthal-ikame politikasının yerine uygulamaya konan "serbest piyasa modeli" ile içe dönük üretim ve tüketim esasına dayalı ekonomi politikaya son verildi. Gümrük duvarları alaşağı edilerek ithalat ve ihracat ekonomisi politikanın temel kriteri

haline getirildi. İç üretimin pazar payı çok dar sınırların içine hapsedildi. Küçük üreticiye uygulanan sübvansiyonlar aşamalı olarak kaldırıldı. Geniş kitlelerin alım gücü sürekli olarak geriletildi. Orta-küçük üretici ve köylülüğün pazarı güçlü emp. tekellere açılarak haksız bir rakabet ortamı yaşatıldı. Kısaca üretim dinamikleri temelden sarsıldı. Milli gelir dağılımındaki dengesizlik hızla derinleşti. Ekonomi ağır bir iç ve dış borç yükü altına girdi. İktidarın ekonomipolitikasına karşı, yaygın grevler, küçük üretici ve memur eylemleri hızla yaygınlaştı. Grevler 1980 öncesi grevleri çok çok aştı. Zonguldak maden işçilerinin grevi ve yürüyüşü, Ege bütün üreticilerinin eylemleri, kitlelerin ekonomik bunalmalarını dışa vurumlarından birer örnektir.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları mevcut sistemlerinin paslı dişlerini çevirebilmek için daha fazla sömürme ihtiyacı duymaktalar. Daha fazla sömürüldükçe halk sınıf ve tabakaları aktif bir muhalefete yönelmekteler. Devrimci halk muhalefeti bizim gibi ülkelerde bir yolla geçici olarak bastırılabilir;...Şiddet! Ekonomik olarak oldukça cılız olan komprador sınıflar, kitlelerin ekonomik-demokratik istemlerini kısmi oranda yerine getirme gücüne sahip olamayışı, siyasal iktidarlarını ve sınıf çıkarlarını kitlelere karşı korumada, baskı ve şiddet politikası burjuvazi için vazgeçilmez bir tercih olarak gündemini korumaktadır. On yıllardır her kıpırdanışın kanla bastırılmasının başka bir izahıda yoktur.

12 Eylül 'le başlayan devlet

terörü her geçen gün hızını dahada artırarak devam etti. Bir yandan insan hakları vs.bildiri ve anlaşmalara imza atılırken; işkence sistemli olarak devam etti. İşkencede ölümler yaşamın bir parçası haline geldi. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin ivme kazanarak gelişmesi ve kurumlaşması karşısında kuduran burjuvazi terörü daha artırdı. Kontr-gerillanın düzenlendiği ve kamuoyunun geniş tepki gösterdiği "İkiyaka katliamı" vb.leri gerillanın üzerine atılmak istendi. Mücadelenin yoğunlaştığı alanlar olağanüstü hal bölgesi ilan edildi. Bu bölgedeki devlet terörü insanlık dışı vahşi katliamlarla devam edegeldi. Bu bölgede insan haklarının askıya alınması durumunun ciddiyeti açısından yeterli göstergedir. Devlet terörü karşısında, illegal örgüt-

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları mevcut sistemlerinin paslı dişlerini çevirebilmek için daha fazla sömürme ihtiyacı duymaktalar. Daha fazla sömürüldükçe halk sınıf ve tabakaları aktif bir muhalefete yönelmekteler. Devrimci halk muhalefeti bizim gibi ülkelerde bir yolla geçici olarak bastırılabilir;...

lenme ve silahlı mücadele, devletin kitleler üzerindeki otoritesini sarsmış güçlü devlet imajlarını parçalamıştır. Geçmişte metropollere sıkışan ve bir cunta ile darmadağan edilen devrimci hareket, bugün geniş kırsal alanlara yayılmış karargahını dağlara kurmuştur. Devletin bu alanlarda 11 yıl süren askeri saldırıları başarısız olmuştur. Silahlı devrimci muhalefet hergün yeni mevziler kazanmaktadır. 11 yıl süren saldırıları göğüsleyen ve bugün hızla gelişen gerilla

savaşını hangi askeri cunta bastıracaktır? Geleceği iddia edilen ve gelmesinden korkulan cunta denenmedik nasıl bir yöntem uygulayacaktır? Kullanılmadık bir nükleer silah kalmıştır, yeni bir cunta bugünkü vahşete ek olarak kullanılmak isteyebilir?! Halkın devrimci muhalefeti silahlı biçimler aldı. Daha bugünden bastırılmayacağı görülmektedir. Kısaca; yönetenler eskisi gibi yönetememekte, yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istememektedir.

1980'den bu yana komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının farklı klikleri arasındaki çatışma derinleşerek devam etti. 12 Eylül cuntasıyla ABD'ci kliğin iktidarı gaspemesinden sonra klikler arasındaki çatışma hızlandı. SHP, DYP, DSP, ANAP arasında geçen ve 8 yıl süren iktidar

dalaşında ABD'ci klik ANAP'la çıkarlarını temsil etmeyi sürdürdü. DYP'yi geleceğe bir yatırım olarak el altında tuttu. AET'nin temsilcisiyse SHP ve DSP oldu. SHP Alman emperyalizminin gedikli temsilcisi CHP'den devraldığı mirasla iktidar dalaşını sürdürmektedir. Kamuoyu yoklamalarında % 10 civarına gerileyen oy oranıyla iktidarını sürdürmeye çalışan ANAP yapılacak ilk seçimde iktidarı yitirecek gibi görünmektedir. ANAP'ı seçimlerde yenilgiye uğratarak iktidar

olmayı düşünen SHP ve DYP gibi komprador sınıf temsilcileri şimdilik "parlamento"yu incitmeye çalışmaktalar. Bugünkü haliyle hakim sınıflar kendi içindeki klik çatışmalarını bir seçimle gidermeyi istemektedir. İç çatışmalarından dolayı taraflardan birinin darbe yapması şimdilik gündemde değil.

Sınıflı toplumlarda, sınıflar üstü bir tek toplumsal olay yoktur olamazda. Bu nedenledir ki, bir cunta, ya kliklerden birinin diğerlerine karşı girişeceği bir askeri hareket, ya da kliklerin sistemlerini korumak için kitlelere karşı girişeceği bir askeri hareket olabilir. Bunun haricinde ordunun başındaki kurmayın gönlü istedi diye darbe olmaz. ABD'nin ANAP'ı gözden çıkardığı izlenimine rağmen DYP gibi bir kozu daha var ve bunu kullanacaktır. SHP-DYP-DSP gibi partilerin ekonomi politikaları ANAP'ın politikalarından pek farklı bir politika değildir. Ortak noktaları "serbest piyasa ekonomisi"dir ve burada buluşmaktadırlar.

Halkın devrimci muhalefeti- nin bastırılması noktasında yine düzen partileri geçtiğimiz yakın dönemde ortak bir noktada buluştular. "Anti-terör" yasası parlamentodan işbirliğiyle geçti. Artık polis infaz timleri şeklinde çalışıyor. "Anti-terör" (Devlet terörü) yasasıyla birlikte sokakta polis infazları hızlı bir artış gösterdi. Doğu ve Güney-doğu'daki devlet terörü her tarafa yaygınlaştırıldı. Polis kelle avcısı gibi çalışmaktadır artık.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, devrimci halk muhalefeti- nin bastırılması için şiddet ögesini en üst biçimiyle

kullanmaktadır; işkence, infaz, katliam ve terör! Bir cunta bundan başka ne yapabilir. Bugünkü baskı ve terör ortamı hiç bir cuntayı aratmayacak ölçüdedir. Genel Kurmay Başkanı D.Güreş'in "Demokrasi" senedi vermesine gerek yoktur. Zira cunta ile halkın kaybedeceği bir şeyi yoktur. Bugün bir cunta halkın muhalefeti- ni bastırmaktan çok, burjuvazinin iç çatışmalarının derinleşmesine yarar ve burjuvazinin sonunu bir adım daha yaklaştırır.

ANAP 8 yıl süren iktidarı boyunca yıprandı bugün bir çöküş süreci yaşamaktadır. ABD'ci klik ANAP'ın çöküşünü yakından izlemektedir. Ve DYP'yi böyle günler için bir sigorta olarak görmektedir. ANAP gidebilir ancak bu ABD'ci kliğin iktidarı yitirmesi anlamına gelmez. Kamuoyu yoklamalarında DYP'nin iktidara yakın ilk iki sırada yer aldığı ortaya çıkmıştır. İktidara en yakın parti konumunda olan, AET emperyalizminin temsilcilerinden SHP ilk seçimde efendilerini en iyi şekilde memnun etme hazırlıklarını bitirmiş ve DYP'yle birlikte seçim için iktidarı sürekli zorlamaktadır. İktidar partide bir seçime sıcak bakmaktadır. Eskiye yüzünü değiştiren ve vitrine M.Yılmaz'ı koyan ANAP yeni ekonomik paketini seçimlere uygun olarak hazırlamıştır. İktidar imkanlarının tümünü kullanarak iktidarda kalmaya çalışacak. Önümüzdeki kısa dönemde M.Yılmaz hükümeti seçim ekonomisi uygulayarak uzun yıllardır ekonomik baskıdan bunalan kitlelerin oylarını almaya çalışacak. Memurlara % 50 oranında zam, işçilere bayram primi, asgari ücretin

arttırılması, üreticiden geri alınan sübvansiyonların kaldırılması, buğdayda 30 ton sınırının kaldırılması izlenecek ekonomi politikanın tamamen seçim yatırımı olacağına açık göstergesi. Tamda bir seçim çingarinin öncesinde darbe gibi bir halt yenecek şey değil(!)

Devrimci muhalefete karşı burjuvazinin tüm kliklerinin güç ve anlayış birliği içinde olduklarını daha önce belirttik. Kısaca, Türkiye'de bugünkü koşullarda askeri bir cuntanın ekonomik ve siyasal koşulları olgunlaşmamıştır. Ancak yapılacak seçimlerden sonraki gelişmeler içinde çelişkilerin alacağı biçim yeni bir değerlendirme konusudur.

Herşeye rağmen cuntalar, bizim gibi ülkelerde, halk muhalefeti- nin bastırılmasında egemen güçlerin vazgeçemediği zorunlu bir yoldur. Ne var ki, bunu kavrayamayan reformist, revizyonist anlayışlar, parlamento ahırının civarına çadır açmaktan vazgeçememekteler. Bunun yanısıra, küçük-burjuva oportünizmi metropollere yuvalanacak her seferinde cuntaların ezerek geçeceği hazır bir potansiyel oluşturmaktadırlar. Ve küçük-burjuva oportünizminin yenilgileri, cuntalara moral kaynağı olmaya devam edecektir. Bizim gibi ülkelerde faşizm olgusu devletin karakteridir. Bu nedenle ML'ler açısından, devletin yüzündeki maskenin cunta ya da parlamento olması gerçekliği etkilememektedir. Kırlara serpiştirilen proletarya partisi önderliğindeki gerilla savaşı filiz filiz boy vermiştir, onlarca deney göstermiştir ki bu mücadelenin kökeni kurutulamaz.

SARI BİR GÜNEŞİN ALTINDA

1

Haziran'ın onikisinde,
Aliboğaz deresinde,
bir yiğit vurdu düşman!
Saatlerden altıotuzdu,
vakitlerden akşam.
Renklerden kızıldı,
duygulardan intikam.
Bir yiğit vuruldu kardeşler!
Kör bir kurşunla vuruldu!
Dirençliydi bilek bilek,
öfkeliydi yürek yürek.
Acıyla kasılan ses:
"vuruldum" dedi.
Upuzun yatıyordu yerde,
mavi bir gökyüzünün
ve sarı bir güneşin altında,
ve bembeyaz dere taşlarının üstünde.
Dersim'liydi.
Hozat merkez köylerinin birinden.
Torniti'den.
Kodu, Özkan'dı,
gerçek ismi Ali asker Doğan.
Ondokuz yaşında katılmıştı mücadeleye.
Çabucak öncü olmuştu,
üç sene sonra komutan.
Ve sonra parti aday üyesi.
Hayatta herşeyiydi:
İnancı, partisi, mücadelesi.

2

Silah sesleriyle doluydu orman.
Ve yavaş yavaş çöküyordu dereye akşam.
Açtı, yorgundu, partizanlar.

Çatışma sürmüştü,
ta sabah 11'den akşam 8'e kadar.
Düşman üç yandan sarmıştı Boğaz'ı.
Tepedeki ormanda, gizli bir yerde saklandı gerillalar.
Yaralıyı iki kişi taşıdılar.
Saat gece 3'te, tepedeki gizli yere vardılar.
Kavga dolu bir sabahın kucagında uyandılar.
Düşman akşama kadar her tarafı havanladı.
Bombalar partizanların sağında-solunda patladı.
Kurşunlar ağaçların yapraklarını dökerek,
kurşunlar ağaçların yaprakları arasında
zehir birer ok yılanı gibi fırladı.
Ama cesurdu partizanlar,
Jakobendi, gençti hepsi.
Ölümden korkmadılar.
Özkan acı içinde,
Özkan yara içinde, Özkan kavganın ve sevdanın içinde,
ne kadar içindeyse acının ve yaranın.
Gülgoncası dudakları çatlamış,
pul pul dökülmüş susuzluktan.
Ama silahını ayırmıyor yanından.
Umudum sende bakışlarını silahına çevirmiş.
Sımsıcak özlem dolu bakışların.
Kaşların hafif çatık.
Sakalların traşsız,
yeni gürleşmiş anlıyor insan.
Sakalların güneş kızılığında.
Özkan'ın üzerinde kamuflaş ceketi,
kolunda Seiko bir saat,
ve bir de üzerinde kurşunların delik ddeşik ettiği gri pantolonu var.
Arkadaşları yarasına pansuman yaptılar.

3

Akşam oldu genç komutan ve savaşçılar
yaylalara çıktılar.
Yaralının yanına iki kişi bıraktılar.
Dağın öbür yüzündeydi çadırlar.
Döndüler gece olmuştu.
Yanlarına
su, ekmek, taze peynir, yoğurt ve süt de almışlar.
Özkan su istedi;
çay bardağının çeyreği kadar verdiler.
Nasıl da dirençliydi dostlar,

bilinciyle davranıyordu fazla su içmeyecek kadar.

4

Sabah olunca uyandılar.
Özkan'ın sesi kesilmişti,
inlemiyordu artık.
Sevdalı özlem dolu bakışları sönüyordu.
Yerini ölümün korkunç ifadesi alıyordu.
Özkan saçların ne kadar da uzun
avuçlarımdan dışarı fıskırıyor.
Gözbebeklerin büyümüş,
gözlerin çukura kaçmış gibi.
İnci uzun parmakların morarmış,
bu kesilmiş ellerin.
Üç gün önceki geyik yavrusundan eser kalmamış.
Özkan nerden aklına geldi bilmem,
Toka istedin benden.
Doğruluyor yaralı şahin yerinden.
Kederli bir sesle;
"Ben gidiyorum yoldaşlar,
işim var arkadaşlarla görüşmem lazım
beni bekliyorlar.
Yerime uzun boylu biri yatsın
burası bana dar" diyor.
Ve genç komutan;
kısa boylu esmer, sakallı partizanın kollarına cansız devriliyor.

5

Bir genç kız Özkan'ın yanı başında,
bir genç kız yeni katılmış mücadeleye.
Toy daha tutamayacak kadar gözyaşlarını,
bir genç kız savaştıkça gömerek yüreğine acısını.
Varmak için bütün şehitlerimizin gülümsediği,
O büyük güne.
Özkan sen şehit düştün,
ama sen namuslu yaşadın.
Bize de seni yaşatmak düşer mücadelemizde.
Kimliğini okudular Özkan'ın,
ve bir şafak vakti,
sakladılar yalçın kayalıkların koinunda Aliboğaz'ın

BARLAS

6 / 8 1991

Kentlerde işçi eylemlerinin yoğunluk kazandığı bir dönemde, kırsal alanlarda da devrimin güçlü dalgası her gün yeni boyutlar kazanarak ilerliyor.. Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımında, burjuvazi hiç bir kural tanımayarak bütün pis savaş oyunlarını dizginsizce oynamaktadır. Ama buna karşın, proletaryanın öncü kurmayı sınıf bilincini savaş alanlarında da ustaca kullanarak komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına ağır kayıplar verdirmektedir. Gerilla savaşının sürdüğü alanlarda muhabirlerimizin ilettiği son haberler şunlar;

DERSİM

(A.Haydar Yurtsuz)

* 8 Temmuz gecesi "güvenlik güçleri" Tunceli/ Demirkapı köyü civarında gerillalara pusu kurdu. Pusuya rağmen, TIKKO gerilla birliği kayıp vermediği gibi, "güvenlik güçleri"ne biri Astsubay olmak üzere toplam 3 kayıp verdirdi. Tespit edilmeyen sayıda yaralı veren "güvenlik güçleri" bozguna uğratıldı.

* 10 Temmuz günü TIKKO gerilla birliği aynı muntıkada pusuya düşürüldü. Bu pusuda da çatışma çıktı. Ancak çatışma uzun sürmedi. "Güvenlik güçleri"nin kayıpları hakkında yöre halkı arasında farklı haberler ve yorumların yapıldığı bu çatışmadan gerillalar kayıp vermeden çemberi yarıp çıktılar.

*Ağustos ayının ilk haftasında Ovacık'ta ihbarcılara teslim ol çağrısı yaparak, temizlik kampanyası başlatan TIKKO gerillaları, çağrıya uymayan 3 ihbarcıyı ölüm ile cezalandırırken örgütleyici konumunda olan

2 ihbarcı çağrıya uymayarak kaçtılar.

DIYARBAKIR

(Şehmuz Kara)

*1986 20 Mayıs'ında katledilen TKP(ML) 'nin Genel Sekreteri Kazım Çelik, ve üyelerinden Hıdır AYKIR, Cihan TAŞ, Ali KAYADOĞAN ve Müslüm EMRE' yi ihbar eden muhbir TIKKO gerillaları tarafından Temmuz 1991' de ölümle cezalandırıldı.

*Palu'da Temmuz ayı içinde TIKKO gerillaları "güvenlik güçleri"ne bir saldırı düzenledi. Bu saldırıda "güvenlik güçleri"ne bir ölü (er) birden fazla yaralı verildiği bildirildi.

*Yine Temmuz ayı içinde gerillalar aynı bölgede özel tim, korucu ve askerlerle çatışmalara girmiştir. TIKKO gerilla birlikleri kayıp vermeden çıkmış, bu çatışmalarda "güvenlik güçleri"nin kayıpları hakkında sağlıklı bir bilgi edinilememiştir.

AVRUPA

(Hasan Göçmez)

*TC'nin Irak toprakları içinde

PKK'ya yönelik olarak başlatıldığı operasyonu protesto etmek için, 12.8.1991 günü TKP(ML), Devrimci Sol, TKP/ML Hareketi, Ekim, Kawa ve MLSPB taraftarları tarafından Zürih'te Yapı Kredi ve Garanti Bankası şubeleri 3 saat süreyle 100'er kişilik gruplar halinde işgal edildi. Operasyonun iç yüzünü deşifre eden çeşitli bildirimler dağıtıldı.

İSTANBUL:

*TC'nin Irak Kürdistan'ında PKK'ya karşı başlatmış olduğu Soykırım operasyonunu kınamak ve işgal etmiş olduğu topraklardan Türk askerinin derhal geri çekilmesini isteyen sosyalist dergiler platformu 16.7.1991 günü İstanbul Tabipler Odasında bir basın toplantısı düzenlediler. Basın toplantısına konuşmacı olarak Petrol-İş Sendikası Başkanı Münir Ceylan, KHÖSG'leri adına bir temsilci, Orhan İyiler, yazar Hüseyin Şimşek katıldı. Ayrıca Devrimci şairlerden Mehmet Çetin ve arkadaşlarının hazırlayıp imzaya açtıkları bildiri okudular.

OKUR MEKTUPLARI

Değerli Dostlar,

Ben şu an Buca cezaevinde bulunan Devrimci Yol davası tutsağım. Daha önce kalmakta olduğum Nazilli Özel Tip cezaevinden buraya tedavi amacıyla sevk edildim. Hastalığım Tıp dilindeki adıyla nozofarinks kanseri, yani gırtlak kanseri. Buraya geleli iki ayı geçkin bir zaman olduğu halde çeşitli engellemeler nedeniyle tedaviye yeni başladım. Gördüğüm işin tedavisi şu an cezaevi koşullarında devam ediyor. Bu hastalığın cezaevi koşullarında tedavisinin olanaksız olduğunun bilinmesine ve kabul edilmesine rağmen tedavimin yapıldığı Ege Üniversitesi Radyoloji onkolojisi ve Dekan Turan Örnek hastahane mahkum koğuşu olmadığı gerekçesiyle ve Vali'nin özel talimatıyla hastaneye yatmamın mümkün olmadığını belirtmişlerdir. Böylesine önemli bir hastalığın ancak ve ancak özel bakımla tedavi edilebileceğini aksi halde ölüm olayının kaçınılmaz olduğunun bilinmesine rağmen, devrimci tutsak oluşum nedeniyle tedavimin dolaylı olarak engellendiği çok açıktır. Bulduğumuz Buca cezaevinin ünü herkes tarafından iyi biliniyor. Müdür Mehmet Akıncı ve onun gayretkeş memurlarına uygulanan keyfilik, devrimcilere karşı düşmanca tavırları her geçen gün katmerleşerek sürüyor. Örnek olarak 3 Temmuz 1991 idare, jandarma ve itfaiye üçlüsü tarafından saldırıya uğradık. Tazyikli su, jop, demir darbeleriyle yaralanan 6 arkadaşımız acılan hastaneye sevk edildiler ve diğer yaralılar ayakta tedavi gördüler. Adli tıp bu nedenle herkese rapor verdi. Saldırının amacı haklarımızı almak için koyduğumuz tavra yönelik sin-

dirme politikasıdır. Bu tür saldırılar elbetteki bizleri yıldırarmayacaktır. Ortaçağ anlayışıyla yönetilen bu deyim yerindeyse, "zindanda" yemekler kurtlu ve böcekli çıkmakta, sağlıksız, farelerin ve böceklerin cirit attığı koğuşlarda (Hücre tipi) barındırılmaktayız. En basitinden sütümüzü kaynatıp içebileceğimiz bir ocak dahi verilmemekte, sağlıksız koşullarda pişirilen ve hiç bir besin değeri olmayan yemekleri yemek zorunda bırakılmaktayız. İçeri girerken çok sağlıklı olan insanların bu sağlıklı ortamda hasta oldum. Bu koşullarda tedavimin yapılması, hergün hastahaneye götürülüp getirilmem traji-komik bir olaydır. Kısaca belirtmeye çalıştığım durum ve yaşadığımız zindan koşullarının teşhir etmek için ve tedavimin normal koşullarda devam etmesine yararlı olacağına inandığım için dergimizde mektubumu yayınlamanızı istiyorum ve bu konuda devrimci demokrat kamuoyunun ve sizlerin desteğini bekliyorum. Mücadelenizde başarılar dileğimle selamlar.

Muharrem Eryaşar

Değerli Halk Demokrasisi Çalışanları MERHABA!

Kendini aydın, demokrat ve ilerici gören bir insan bugün Türkiye'de olağanüstü büyüklükte bir devrimci muhalefetin varlığını inkar etmez. Sizde çok iyi bildiğiniz gibi Türkiye bir kazan gibi kaynıyor.

Sizin bu Halk Demokrasisi sürecinde yaptığınız mücadeleyi takdir ediyorum. Sadece faşist düzene, yalancı düzenbazlara olan mücadelenize değil, aynı

zamanda oportünizme ve modern revizyonizme karşı olan savaşınızı taktikle karşılıyorum. Türkiye halklarına bakış açınızı, teorik ve pratik üzerine yazılan yazılarınızı severek okumaktayım.

Değerli Dostlar,

Bugünkü (5.7.1991 cuma) gazetelerde yazıldığına göre faşizm yine infaz yöntemlerine başvurmaya devam ediyorlar. İçkili lokantada oturan bir devrimci öğretmen ve arkadaşının sapık, cani bir polis komiseri tarafından faşizme özgü bir yöntemle katledildiği bütün gazetelerde yer alıyor. Tabii neden olmasın, kapalı faşizme "devlet terörü yasası" maskesi giydirilerek açıktan açığa faşizm düzeninde yaşadığımızı hala fark etmedik mi? Batıda bu yapılabiliyorsa Doğu'da özellikle Dersim'de hayli hayli yapılır. Nitekim haberini derginizden aldığım Hıdır Coşar olayı...

Zaten Dersim'deki olaylar anlatılarak bitmez ki; Kontr-gerillayı mı anlatasın, maymun surat polisleri mi, yoksa özel yemek artıklarıyla besletilmiş karakol köpeklerini mi?

Çobanlara, işçilere, yolculara insan haklarının zerresini bile dinlemeden insan haklarına tecavüz eden bu faşist TC'nin koluk kuvvetleri değil mi?

Değerli Halk Demokrasisi çalışanları, demek istediğimiz nerede düzenin düzenbazlıkları farkediliyor ve devrimci bilinç ön saflara çıkıyorsa, itiyile, ayısıyla, danasıyla, domuzuyla yokedilmek isteniyor.

Dostça Selamlar

5.7.1991 Elazığ

Bir Halk Demokrasisi

Okuru Y.A

ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ!

Cemil OKA

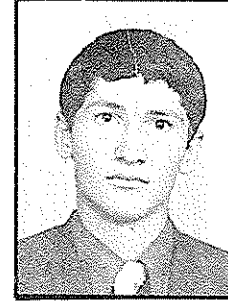
HÜSEYİN KILIĞ

CEMİL ÇELİK

KATİP SULTAN

İlhan Durmuş, Halil İrgül, Ali Çakmaklı, Ali İnan, Eyüp Akkurt, Engin(Ergün) Şen, Hüseyin Morsümbül, Zeki Yumurtacı, Zeynel A. Ceylan, Ramazan Oğuz, Şaban Gazeteci, Rafet Demir, Aziz Özbay Hüsiyen Çolak, Selma Aybal, Mustafa Karasu, Mehmet Yıldız, Ali Özbey, Adnan Zincirkıran, Bayram Kocabaş, Bedrettin Kazak, Hüsnü Seyhan, Bedii Tan, H.Hüsnü Eroğlu, Mehmet Yalçinkaya

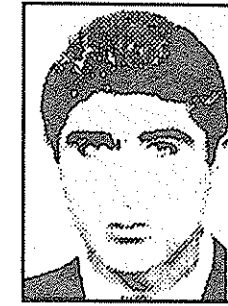
1 AĞUSTOS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

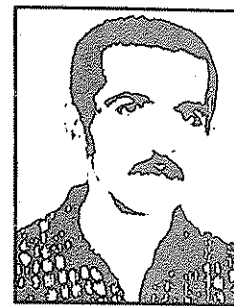
Hasan Ataç

Doğan Memeçil

İmam Utan

Ali Demir

Bu şiir 9'larla düşen Cumhur İçöz'e adanmıştır.

Adsız Nefer

Munzur duman
Aman ha aman
Fermanı başkadır buranın
Munzur doymaz kana,
Munzur hırçın,
Munzur zalim

Bir şafak vakti
İki kaşın arası
Gün doğmadan
Kızıla kesti taşlar
Yekindi,
Munzur'u sırtlarcasına

Ağır,
Dingin,
Can yarası kardeşler
Düşmüşler toprağa.
Filinta ağır,
Filinta suskun
Parmak sert.
Tetik yayı boşaldı.
Kalles pusudan

Bir "ahh",
bir inilti...
Karayağz,
Ortaboylu
sessizdi.

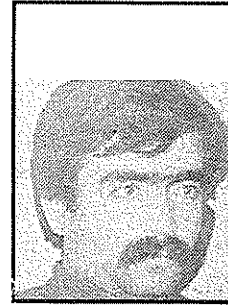
Yavaşça düştü yere
Munzur kalkmıştı omzundan.
Bir kimlik kartı,
Adsız bir nefer

Üç dal çiçek,
Yarım ekmek.....
Yavuklunun bir resmi
Sol üst cebinde
Hafif kan lekeli.
Bir şafak vakti düştü
Munzur kenarında.

Bir namlundan,
Bir alından operim
Gece karanlığının civan gölgesi....

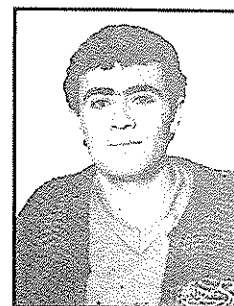
Yusuf Yıldırım

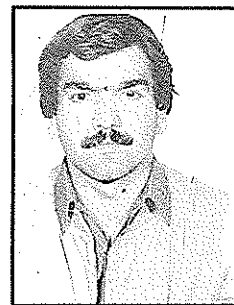
Cumhur İçöz

Yusuf Tosun

Süleyman Kaya

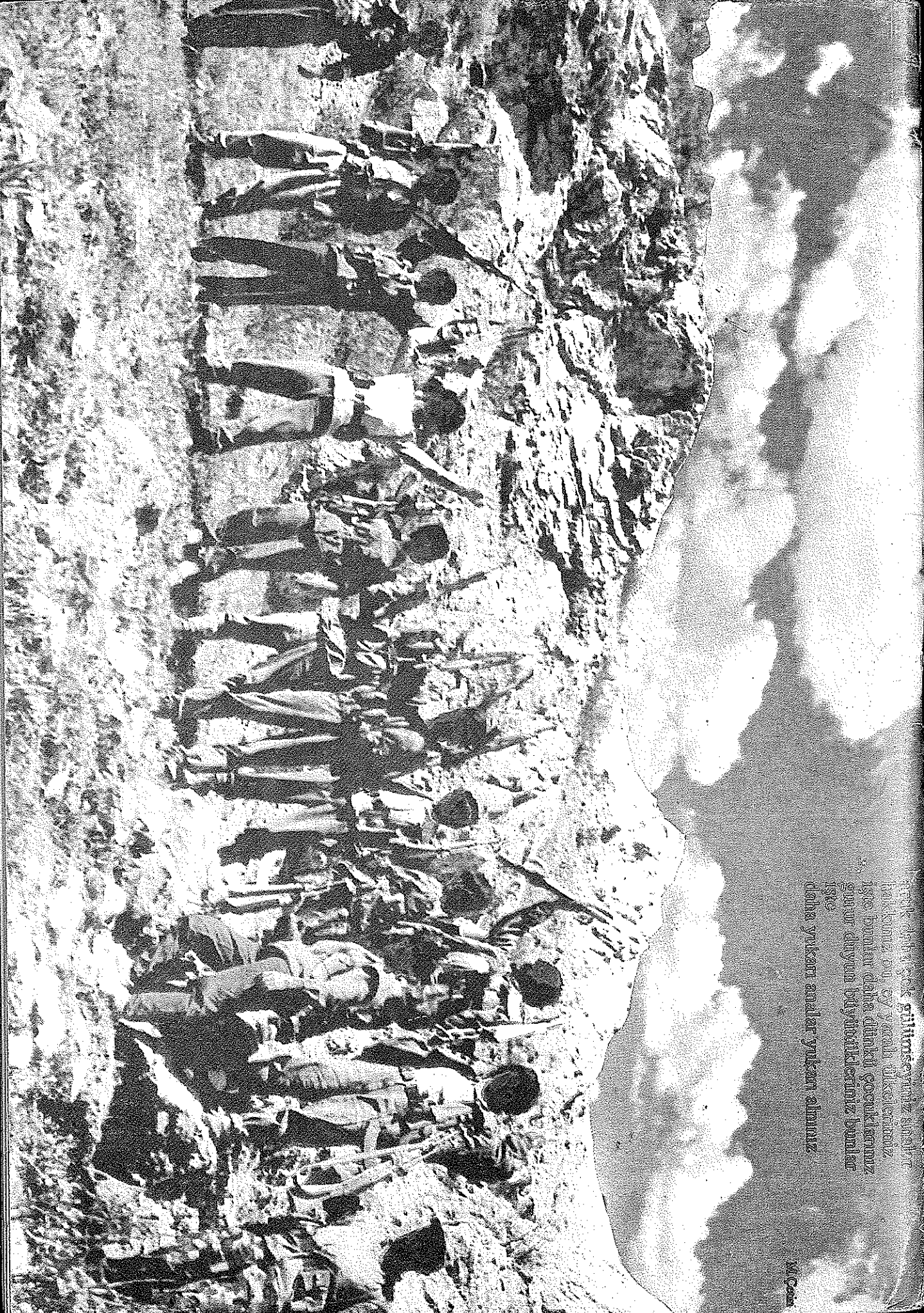

Cahit Oğuz

İsmail Kaya

H.Güreş

Herik agha, yek gijimsewiz shahar
hakkaniz em. Gy vachal ukeleraniz
ise bunlar daha dinku gesek leriniz
gucur dnyun bdyvachkeraniz bunlar
ise
daha yvkeri analar yvkeri shahariz